

Boj s fašismem je společným, neodkladným úkolem pokrokových sil celého světa

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 387

ČERVEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

Příloha č. 1

Nádherná Amerika - s. 24

Příloha č. 2

Moudra z pražských konferencí - s. 28

Příloha č. 3

Nespočetné války USA a NATO - s. 31

Příloha č. 4

Válka zvaná světová - s. 35

Příloha č. 5

Ukrajina, Rusko, Evropa - s. 41

1945

2025

Děkujeme Rudé armádě - naší osvoboditelce

Provolání Mezinárodního antifašistického fóra

My, účastníci druhého Mezinárodního antifašistického fóra v Moskvě, potvrzujeme a podporujeme Manifest za sjednocení národů na celém světě „**Uchráníme lidstvo před fašismem**“, který byl přijat 22. dubna 2023 v Minsku v průběhu prvního Mezinárodního antifašistického fóra.

Běh událostí potvrdil správnost hodnocení, že příčinou agresivity imperialismu v současném světě je zostření celkové krize kapitalismu. Koncem 20. století kontrarevoluce v Sovětském svazu a zemích východní Evropy dočasně oslabil socialistickou oblast planety a uvolnila ruce reakčním silám.

V plném souladu s leninskou teorií imperialismu, bojují Spojené státy a další kapitalističtí predátoři za světovou hegemonii nejodpornějšími metodami, včetně **kultivace neofašistických režimů**.

Po fašistické ideologii zotročování národů se imperialistické režimy poskrvnilly barbarskými agresemi proti Jugoslávii, Iráku, Afghánistánu, Libyi, Sýrii a podporovaly izraelské sionisty, kteří rozpoutali krvavý masakr v Palestině, který se ve skutečnosti stal genocidou palestinského lidu.

Mezinárodní imperialismus, který hrozí novou světovou válkou, eskaluje

situaci v různých oblastech světa a podněcuje nové konflikty.

Státy NATO si vytyčily za cíl demonizovat Rusko, vojensky je porazit a rozparcelovat na kusy podle vzoru Sovětského svazu. K dosažení tohoto cíle se vytvářelo agresivní předmostí na Ukrajině. **Byla pěstována jedna z forem nacismu – banderismus, který se stal základem rusofobie a vnucování fašistické ideologie.**

Do února 2022 bylo do protiruské politiky vojenskou klikou NATO zapojeno téměř 50 satelitních států v čele s USA. Do útoku proti Rusku byly vrženy ekonomické, politické a vojenské zdroje světového kapitálu, včetně vojenských žoldáků. Je absolutně nemožné připustit nové posílení a pumpování zbraní do neonacistického režimu v Kyjevě. Banderovské represivní síly a jejich patroni ze Západu musí být spravedlivě odsouzeni a fašistický režim v Kyjevě úplně zlikvidován.

V ideologii a politice západního bloku jsou stále zřetelnější revanšistické motivy. Jejich podněcovatelé jsou stejné síly, které utrpěly porážku v roce 1945 od Sovětského svazu a jeho Rudé armády. **Jedním z hlavních znaků oživení fašismu na Ukrajině, v Pobaltí a dalších západních státech je antikomunismus.** To je zcela v souladu s praxí hitlerovských fa-

šistů, kteří vytvořili pakt proti Kominterně. Vše, co se nyní děje v Evropské unii je v podstatě **předzvěstí vytvoření IV. říše.**

Národy na celém světě musí zastavit jakékoli pokusy o nacistickou pomstu. Požadujeme úplné odmítnutí všech forem dekomunizace ve státní ideologii a politice. **Boj s neonacismem je úkolem pro všechny myslící, odvážné a důstojné lidi na naší planetě. Nelze jej odkládat. Je nutné jej vést zde a nyní, veškerými dostupnými metodami, sjednocujícími všechny možné spojení!**

Na prahu 80. výročí Velkého vítězství nad hitlerovským nacismem a japonským militarismem ve druhé světové válce prohlašujeme:

Navždy skoncovat s fašismem a hrozbou světových válek je možné pouze ukončením imperialismu. Plně podporujeme přerůstání boje s fašismem do boje za socialistickou obnovu všech zemí planety.

Boj s fašismem nemůže mít žádný oddech a příměří. Přidejte se do řad bojovníků s neofašismem, za sociální pokrok a socialismus!

Nenecháme vyhodit svět do povětří.

No pasarán! Neprojdou!

Ať žije jednotná fronta pokrokových sil!

Moskva, 23. dubna 2025

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (18)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, pokud si dobře vzpomínám, na začátku tohoto seriálu ses krátce zmínil o teorii marxismu jako takové. Co si ale představit pod praxí marxismu, která se ve spojení s jeho teorií většinou neopomene uvést?

V každém našem rozhovoru se zabývá především teorií marxismu. Jak jsem tehdy připomněl, tvoří ji dialekticko-materialistická filozofie, politická ekonomie a vědecký komunismus. Praxí marxismu je pak uskutečňování této teorie zejména v komunistickém hnutí. A to se všemi jeho úspěchy i neúspěchy, chybami a porážkami. Historie dokládá, že pokud si toto hnutí ve svých dějinách důsledně a tvořivě osvojilo marxistickou teorii a respektovalo ji, bylo úspěšné. Když ji z jakýchkoli důvodů nedocenilo, dopouštělo se chyb, zesílil v něm oportunismus, dogmatismus nebo fanatismus a bylo poraženo. Každá jeho praktická chyba záhy byla a je antikomunisty vykládána jako důkaz nesmyslnosti marxistické teorie a jejího uskutečnění v praxi.

Odráží se to nějak ve světě na poklesu zájmu o marxismus?

Dostupná fakta svědčí, hlavně pokud jde o mladé lidi, že v zásadě nikoli. Probléme ale někdy je, že je přitažlivý i pro ty, kteří s ním nemají nic společného a pouze se jím zaštiťují. Jako ultralevicoví radikálové, kteří jsou v rozporu s Marxovým humanismem, fanatici, kterým místo teorie stačí jednoduchá hesla, či někteří anarchisté, co používají jen marxistickou terminologii. Ať to byli například Rudí Khmerové v Kambodži či Rudé brigády v Evropě. Jejich praxe byla v rozporu s marxistickou teorií a myšlenky této teorie diskreditovala. Podobné je to s idejí socialismu, která je natolik přitažlivá, že ji jako štít a prapor využíval v praxi kdekdo. Od sociálních demokratů, přes Hitlera až po Kádáře. Takže i praktické chyby těch, kteří jsou marxistické teorii na hony vzdáleni nebo dokonce proti ní bojují, se jí připisují.

Čím je tedy praxe pro marxismus?

Východiskem, cílem poznání i kritériem pravdivosti jeho teorie. Přitom teorii považuje za nezbytný předpoklad praxe. „Bez teorie nás čeká smrt“, napsal kdysi Stalin.

Nezodpovězenou otázkou však před badateli stále zůstává, do jaké míry marxistickou teorii v praxi respektoval. Nicméně platí, že teorie je kompasem; bez ní praxe i poznání nutně bloudí. Sovětský vědec Kapica, nositel Nobelovy ceny, to vyjádřil slovy: „Nejpraktičtější věcí je dobrá teorie.“ A Luxemburgová, německá marxistka a revolucionářka, napsala, že „každý oportunismus se vyznačuje pohrdáním teorií“.

A jak chápal Marx praxi?

Marx napsal, že „teorie se stává materiální silou, jakmile se zmocní mas“. K tomu ale dodal: „Teorie se v národě uskutečňuje jen p o t u d ,

O praxi

kud je uskutečněním jeho potřeb.“ Mezi teorií a praxí je tedy podle Marxe dialektický vztah. Jedno je podmínkou druhého, ovlivňují se navzájem, ale jsou spolu i v rozporu, jehož řešení je zdrojem vývoje. K tomu Marx uvedl: „Nestačí, že myšlenka usiluje o uskutečnění, skutečnost sama musí usilovat o myšlenku.“

Do jaké míry spojují teorii s praxí jiné myšlenkové proudy, než je marxismus?

Moudřejší myslitelé vždy chápali či alespoň tušili vztah teorie a praxe přibližně jako marxismus, tudíž víceméně dialektiky a nenadřazovali jedno nad druhé. Patřil mezi ně i římský filozof, právník a politik Cicero, který věděl, že „praxe je nejlepší učitelka“. Jiný římský filozof, dramatik a politik Seneca tvrdil, že je „třeba učit se a v praxi uplatňovat to, co ses naučil“. O několik staletí později, renesanční malíř, sochař, architekt a přírodovědec Leonardo da Vinci napsal: „Věda je velitel, praxe jsou vojáci.“

I náš prezident Masaryk se k tomuto problému vyjádřil tak, že „praxe bez teorie není možná“.

A co o spojení teorie s praxí soudí ti méně moudřejší myslitelé?

No a ti méně moudří myslitelé, byť třeba slavní, se mýlili a dodnes mýlí velmi různorodě. Nemá smysl se příliš zabývat jejich omyly. To není opravdové vědě vlastní. Ta se snaží jít kupředu, než aby se ohlížela nazpět. Iluze taktně přehlíží a čerpá pouze z myšlenek, které jsou pro ni přínosem s ohledem na její možný vývoj. To platí o veškeré vědě. I o marxismu.

Jak k němu přispívá svými myšlenkami neomarxismus, jehož příznivci se

považují za tvůrčí následovníky takřka otců zakladatelů?

Neomarxismus je abstraktní označení. Příznivci neomarxismu koneckonců adorují momentálně vládnoucí formu kapitalismu. S Marxovým učením mají společné jen to, že s dosavadními poměry, i když jen částečně, nesouhlasí a troufají si něco na nich, pouze opatrně, kritizovat. Na rozdíl od Marxe nejsou radikální, nemají žádnou ucelenou teorii, nejdou k podstatě problému, ulpívají na jeho povrchu, vedou jen plané řeči.

Můžeš být, prosím, konkrétnější?

Patří k nim ti, kteří se jednou tak trochu postavili na stranu utlačovaných, ale pak pochopili, že to není rentabilní, že jejich sociální status je ohrožen, a tak zvolili kompromis mezi zradou a ústupem.

Patří sem také ti, kteří neunesli tíhu nutných i nahodilých chyb revolučního zápasu, ztratili optimismus a hledají východiska v idealismu a romantismu.

A jsou mezi nimi i ti, kteří nikdy nebojovali, tedy takzvaní kavárničtí revolucionáři nebo „akademičtí“ rozumbradové. V houfu neomarxistů nechybí ani zastánci utopického socialismu a komunismu, snílci o revoluci bez boje, nebo o boji bez chyb a ztrát. Jedni kritizují marxismus jakoby z marxistických pozic, druhí kritizují kapitalismus z kapitalistických pozic a třetí kritizují jen proto, aby kritizovali.

Jejich společným jmenovatelem je, že kapitalismu vědomě či nevědomě slouží. Pokud slouží a rozkládají revoluční hnutí, jsou skrytě podporováni. Jestliže je toto hnutí slabé, jsou jen tolerováni. A jestliže je poraženo a je s ním zúčtováno, pak se stávají obětí této porážky i oni. Vítězové je totiž většinou již nepotřebují.

Tento názor jistě není v souladu s myšlenkovým proudem neomarxistů.

Jak by mohl být? Už jen proto není, protože vzhledem k jejich pestrobarevnosti vlastně nikdy žádnou ucelenou teorii neměli, čímž nepodceňují dílčí poznatky jednotlivců. A také neměli a nemají žádnou praxi; nehodlají totiž bojovat a tím méně usilovat o vytvoření nové společnosti. Má to však i svou výhodu.

Jakou?

Nemohou se dopouštět chyb.

Tím aspirují na zapsání se do dějin, žel pouze nezábavné literatury.

Připravil Stanislav Zeman

Do každé vědy se občas vloudí nějaký omyl, iluze či mýtus. Protože každá pravda má dvě stránky. Tu absolutní, která už nebude opravována, ale i tu relativní, podmíněnou omezenými možnostmi doby, v níž vznikala.

Věda se vyvíjí tak, že své omyly opravuje; chyby svých klasiků taktně zapomíná a přejímá od nich i rozvíjí jen to, co se vývojem potvrzuje. To ji odlišuje od filozofie, jejíž učitelé často zatvrzele vyučují chyby slavných myslitelů stejně horlivě jako zrnka pravdy, která jsou v jejich dílech obsažena.

Materialistickou dialektiku chápali Marx, Engels i Lenin jako vědu, ale její učitelé k ní často přistupovali jako k filozofii, se všemi nectnostmi z toho vyplývajících. A tak často reprodukovali omyly svých předchůdců či vyráběli nové. Vytrhávali jejich citáty ze souvislostí a svou disciplínu tím znevažovali.

Jedním z těchto omylů byla tak zvaná „*Leninova definice hmoty*“. Nebyl to omyl Leninův, byl to omyl jeho vykladačů, se kterými už po své smrti nemohl bojovat.

Ve své knize „*Materialismus a empiriokriticismus*“ napsal Lenin větu, která začala být po jeho smrti interpretována jako definice hmoty:

„Hmota je filozofická kategorie k označení objektivní reality, která je dána člověku v jeho počítkách, která je kopírována, fotografována, zobrazována našimi počítky a existuje nezávisle na nich.“

Ta věta byla napsána v kapitole o objektivní pravdě, v níž Lenin polemizuje s idealisty, tvrdícími že objektivní realita neexistuje, že existují jen počítky. Pravdivě vysvětluje počítky jako odraz objektivní reality. Nic víc.

Ale mnozí z těch, kteří se rádi přižívovali na Leninově slávě, povýšili tuto větu do šlechtického stavu a udělali z ní definici hmoty. V rozporu s Leninem, kterého svou horlivostí znesvětili.

Ten totiž definovat hmotu odmítal. Ve stejné knize, o pár stránek dále v části nazvané „*Co je hmota*“ marxisticky vysvětlil proč to není možné. Protože hmota, bytí, a na druhé straně vědomí či myšlení, ať už je nazýváme jakkoli, jsou dva nejvyšší gnozeologické pojmy, a definovat znamená podřadit pojem obecnějšímu pojmu, což v tomto případě nejde.

Snahy o definování hmoty odsoudil nevybíravými slovy: „*Jen šarlatánství nebo krajní omezenost může požadovat, aby tyto dvě řady nesmírně širokých pojmů byly definovány jinak než prostým opakováním: jedno či druhé se pokládá za prvotní.*“

Tedy zcela v souladu s Marxem, který již dávno před tím napsal: „*Jedinou vlastností hmoty, s níž je spjat filozofický materialismus, je její schopnost existovat nezávisle na vědomí.*“

Nadšení propagátoři Lenina z něj udělali šarlatána, ještě k tomu sklerotického, protože by si nepamatoval, co napsal ve stejné knize o pár stránek před tím. A z této tzv. „definice“ vyrobili terč posměchu pro všechny, kteří Marxovu filozofii odmítali. Leninův zlatý odkaz polepili pozlátkem.

V Sovětském svazu, kde tento nesmysl původně vznikl, si to časem uvědomili, a z jejich učebnic se začal vytrácet. V NDR také. U nás to šlo pomaleji a většině těch, kteří se to jednou učili, to zákonitě uniklo. Protože tento omyl nebyl nikdy veřejně přiznán.

Například ve Filozofickém slovníku, vydaném v roce 1985 podle německého překladu už Leninova definice hmoty není, ale ve vysokoškolských skriptech z roku 1988 ji najdeme hned dvakrát. V sovětském slovníku chyběla už v roce 1975 (u nás vydán o rok později), zatímco v české učebnici filozofie pro střední stupeň strnického vzdělávání, vydané v roce 1980, ji neopomněli připomenout.

V českém překladu původního Leninova díla v roce 1984 tu takzvanou definici jen trochu vylepšili: Místo slova „zobrazována“ použili slovo „odrážena“.

Leninovo správné objasnění vztahu objektivní reality a počítků v knize „*Materialismus a empiriokriticismus*“ nemůže být považováno za definici hmoty.

Hmotou je totiž i to, co našimi počítky není odráženo, neboť nás příroda neobdařila příslušnými senzory.

Například rádiové vlnění. A naopak není hmotou vše, co svými počítky odrážíme, například pohyb, prostor a čas. Do takové „definice“ by se jako hmota vešel mimo jiné zvuk, gravitace nebo teplo, což je pohyb, pro který senzory máme a svými počítky jej odrážíme.

Byla by to definice příliš úzká i široká současně, tedy definice posunutá. A navíc definice kruhem, neboť na jedné její straně je objektivní realita a na druhé její nezávislost na vědomí. Ba co víc, taková „definice“ by vycházela z dávno překonaného látkového pojetí hmoty, (to znamená, že hmota je to, na co si mohu hmátnout) proti kterému Lenin celou svou knihou bojoval, například slovy: „*Hmota nemizí, mizí jen naše omezené představy o ní.*“

Tuto „definici“ se učily masy středoškoláků, vysokoškoláků i posluchačů VUMLu.

Někteří z nich budou tímto článkem pohoršeni.

Budou tvrdit, že snižuje Leninův význam, nebo že jej hanobí. Ne, to by si Lenin nezasluhoval. Byl velkým znalcem a propagátorem marxistické filozofie, na rozdíl od většiny svých následovníků ve vysokých funkcích. Bojoval proti zaplevelování marxismu nesmysly.

Tento článek byl napsán na jeho obranu.

Nejznámější Leninovo heslo „Učit se, učit se, učit se“ neznamena „papouškovat, papouškovat, papouškovat“.

Marxismus by měl opustit tento omyl svých profesionálních vykladačů a přiznat jej.

Ona totiž každá generace musí opravit a doplnit učebnice, ze kterých se učila, aby lidstvo nezhlouplo.

František Ledvina

<https://www.youtube.com/watch?v=4BuEccuDY8A>

U příležitosti 80. výročí ukončení nejstrašnější války v lidských dějinách zorganizovaly pražský krajský výbor a středočeský krajský výbor KSČM autobusový zájezd do koncentračního tábora Mauthausen v sousedním Rakousku.

Rád jsem přijal nabídku od Zdeňka Milaty, předsedy OV KSČM Nymburk, hlavního organizátora a společně s dalšími nymburskými přáteli i z Klubu českého pohraničí jsme se v neděli 11. května v časných ranních hodinách vydali na cestu.

186 schodů

Tady jsme ocenili Jiřího Horáka a Vladimíra Chaloupku, že s sebou přivezli i rudé vlajky s nápisem KSČM, které jsme si rozebrali a zviditelnili tak víc naši skupinu. Bez nich už bychom byli mezi tisíci účastníky, téměř neviditelní.

Prohlídku objektu jsme zahájili položením květu u pomníku československým obětem, pokračovali jsme k vedlejšímu pomníku vězňů ze Sovětského svazu a dalších. Poté si každý zorganizoval prohlídku dle svých možností.

Ti fyzicky zdatnější se vydali po schodech dolů cestou k lomu, odkud vězni na svých bedrech nosili těžké opracované kamenné kvádry po schodech nahoru... v létě, v zimě, za každého počasí.

Dole na louce, pod schody v lomu, jsme si prohlédli pamětní desku, připomínající toto nelidské utrpení - jezírko pod skálou „PARAŠUTISTŮ“, ze které vražedné shazovali nemohoucí vězně.

A vydali jsme se po schodech vzhůru. Ve fyzicky zdravotně přijatelném stavu, dobře živení, nestrádající, bez zátěže na rozdíl od podvyživených, zubožených chudáků s těžkými balvany na zádech. S hrůzou jsme si uvědomili, že slabé je-

dince, kteří výstup nezvládli a upadli, čekala krutá smrt roztrháním psy, k tomuto účelu speciálně chovaných a cvičených, v lepším případě pád se skály.

Po fyzicky namáhavém výstupu schodů a dlouhé kamenité cestě vzhůru na louku, jsme si vydechli a vydali na prohlídku dalších památníků a objektů... krematoria, sprch, ubikací vězňů...

A protože do plánovaného odjezdu zbývaly necelé dvě hodiny, zapojili jsme se do průvodu, který přes hlavní nádvoří procházel již od doby našeho příjezdu. Dlouhý, nekonečný, pestrobarevný had složený z národů a ras z celého světa, tisíce účastníků, kteří se přišli poklonit a vzdát úctu obětem fašistických vrahů. A protože i tento průvod byl řazený podle abecedy, naše delegace byla téměř na samém konci. Jsme sice Češi, ale v mezinárodním uspořádání uváděni jako Tsechische.

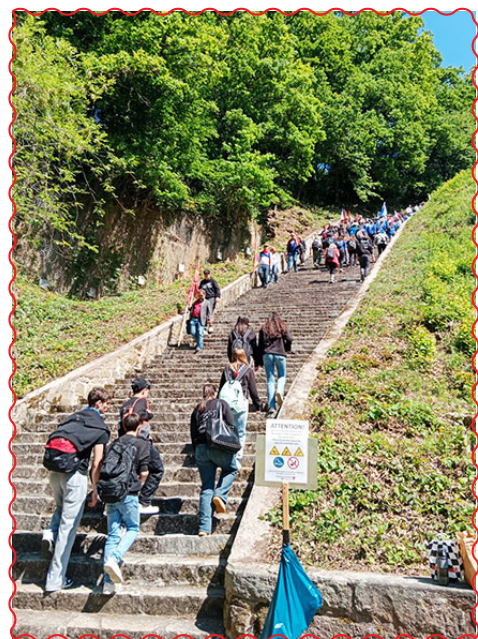
V tu chvíli mi situace připomínala průvod sportovců na Olympijských hrách. Ona to opravdu byla olympiáda, ale nikoliv sportovní, ale pietní, jejíž převážnou částí tvořili mladí lidé a střední generace.

I když mohla delegace Čechů působit ve srovnání s většinou ostatních jako Popelka, tak díky vlajkám KSČM byla alespoň naše část pro přihlížející účastníky viditelnější.

Po položení květin a vzdání poct před centrálním pomníkem se s objektem tohoto ponurého místa loučíme.

Po trochu delším čekání na autobus, mnoho autobusů muselo totiž přijet až ze vzdálenějšího parkování, neboť se již na přeplněné parkoviště u tábora nevešlo, odjíždíme plní dojmy, smutných ale i pozitivních zážitků. Byli jsme u toho!

Vladimír Duník,
Čelákovice

Během cesty nás Zdeněk seznámil se smutnými fakty a historií tohoto, nechvalně proslulého místa. Při vyslovení tří zlověstných číslic doplněných podstatným jménem – „186 schodů“, se vybaví trýzeň a utrpení vězňů tohoto prokletého místa. 186 schodů, to byl také jeden z mnoha důvodů, proč jsem se chtěl do Mauthausenu podívat. A schoď si vyšlapat osobně.

Na místo vybudované na kopci nad městečkem u Dunaje jsme dorazili krátce před půl desátou. Poslední kilometr jsme hlemýždím tempem jeli téměř půl hodiny, neboť před námi byla kolona dalších automobilů a autobusů, které se drápaly do vrchu, zatím co již prázdné autobusy sjížděly dolů. To právě překvapení nás čekalo v cíli naší cesty. Rozsáhlé parkoviště zaplněné autobusy různých značek a států, nejen evropských.

Po organizačních pokynech jsme se vydali na prohlídku tábora. Již při vstupu za zdi této kamenné tvrze jsem se otřásl hrůzou z pomyslení, kdyby tak chtěly prostory vydat hrůzná svědectví o utrpení a živoření vězňů. Na druhou stranu mne dojala obrovská záplava projevené solidarity. Kam oko dohlédlo, všude jsme viděli skupiny účastníků aktů, mnozí i ve slavnostních národních krojích.

První máj - svátek naivity, s nímž jsme vlezli do Evropské unie

U prvního máje máme na výběr, zda si užívat času lásky, zda slavit práci, která, není-li povinná, je najednou nesamozřejmě, anebo si můžeme vyčítat naivitu, připomínaje si výročí vstupu do Evropské unie. Pokud jde o Máchův máj, není co řešit, snad kromě počasí, které někdy nepřeje romantice. U práce sice stále platí, že je málo platná, je-li kvapná, ale už neplatí, že bez práce nejsou koláče. Pryč je doba, kdy šlo zbohatnout prací. Úspěchem je prací se uživit.

Jednadvacáté výročí našeho vstupu do Evropské unie by nestálo za zmínku, kdyby se neukázalo, že jsme si naběhli na vidle a vlezli do pastí, ze které se teď dostat chce víc než jen úsměv.

Evropská unie, do které jsme vstupovali, nemá mnoho společného s tím, co se z EU za dvě desetiletí stalo. Především se vytratila hlavní příčina, kvůli které Evropská unie ještě jako Evropské společenství uhlí a oceli a později jako EHS vznikla.

Z mírového projektu se stal projekt militaristický. Ze spolku, ve kterém vzájemně výhodně spolupracovaly suverénní státy, se stala organizace, která nad jednotlivými členy vykonává dozor. Prostřednictvím Evropské unie dnes evropský kontinent ovládají lobbisté prosazující to, co je výhodné pro privátní globální byznys, nikoli pro občany.

Než nám tady došlo, že Evropská unie se nerozšiřuje o rovnoprávné členy, ale o periferie čili členy druhé kategorie, dramaticky se snížila soběstačnost republiky ve všech oblastech národního hospodářství. Na členství v Evropské unii u nás doplatily průmysl, zemědělství, energetika a uniijní regulace prostoupily jako rakovina do všech oblastí občanova života. Otázka našeho členství v Evropské unii dnes nestojí, zda je pro nás výhodné, anebo nevýhodné. Jde o to, zda si můžeme dovolit

z ní vystoupit, respektive zda si můžeme dovolit v Evropské unii setrvalovat.

Škoda, kterou jsme vstupem do Evropské unie utrpěli, je bohužel nevratná. Republika přišla o několik generací, jež jsou kvůli své globální orientaci lokálně k ničemu. Asi nelze hovořit o úniku mozků, protože členství v Evropské unii je provázáno úpadkem vzdělanosti, takže nemá, co příliš uniknout. Problémem je naopak množství lidí v produktivním věku, kteří tady budou překážet, protože se na nic kloudného nehodí a do ničeho potřebného se jim nechce.

K pádu do bodu, kdy lidé, co se na nic nehodí, pobývají v zemi, která jim nepatří, nedochází ze dne na den. Je to důsledek procesu, kdy se stále slevuje z nároků, aniž se snižuje očekávání a nároky, a tato disproporce se vyrovnává na dluh. Nakonec zůstane vyjedený krám, oči pro pláč, a kde nic není ani čert nebere, což jsou všechno přísloví, která našim dnešním Evropanům nic neříkají.

Lidi schopných nahlédnout „která bije“, rychle ubývá a generace, které se plácají v unijním provozu bez vize kudy kam, čeká procitnutí do reality, na kterou nejsou připraveni. Odpovědnost za budoucnost přebírají lidé, kteří nemají plán B, a co je horší, nemají ani plán A.

Mluví, aniž by co řekli, jsou zaměstnaní, aniž by něco vytvářeli, vyhlížejí něco, co nepříjde. I o tomto je první máj, den, kdy si připomínáme, jak se nad námi v Evropské unii zavřela voda, aniž bychom si toho tenkrát všimli. Pitomé na tom je, že my se už nevyvoiníme.

Ještě že je ten první máj i lásky čas!

Ivan Hoffman, 1. května 2025

PRAHA - ŽILINA - KRASŇANY - VARÍN - STREČNO

Vážení přátelé,

Středočeská KR KČP plk. Ing. Jiřího Vrzala, vás zve na zájezd na Slovensko ve dnech **5. až 7. září 2025** (pátek až neděle) u příležitosti 80. výročí osvobození naší vlasti Rudou armádou od fašismu.

Prvotní informace k zájezdu na Slovensko

Pro vaši spokojenost vynakládáme maximální úsilí a věříme, že vaše cesta bude příjemnou zkušeností. Připravujeme pro vás podrobné informace týkající se nadcházejícího zájezdu.

Tyto materiály budou obsahovat všechny klíčové aspekty, jako jsou časy odjezdu (PRAHA) a příjezdu, ubytování, program a další logistické detaily. Kladen bude důraz na to, aby byly pokyny co nejjasnější a nejkompletnější, takže můžete očekávat, že obdržíte veškeré nezbytné informace pro pohodlnou a bezproblémovou cestu.

Rezervace – Průběžné informace

Po přihlášení a uhrazení účastnického poplatku a nahlášení níže uvedených údajů bude každý vyzooměn na příslušnou e-mailovou adresu případně telefonicky. Současně účastník obdrží

průběžnou informaci o vlastní trase a zastávkách, které, budou spojeny s návštěvou zajímavého místa.

Kdy dostanete pokyny k zájezdu?

Instrukce k vaší cestě budou zaslány e-mailem a pro ty, kteří e-mail nemají, bude zajištěno telefonické vyzoomění na

místa, stejně jako očekávaného času návratu.

Ubytování

Ubytování je zajištěno na VŠD v Žilině. Nocležné (dvě noci) a místní poplatek je zahrnut v ceně zájezdu.

Stravování je individuální

Pro rezervaci a za účelem následného vyplnění HLÁŠENÍ POBYTU / NOTICE OF THE STAY na Slovensku uveďte:

Jméno a příjmení:

Datum a místo narození:

Státní příslušnost:

Trvalé bydliště:

Číslo občanského průkazu / pasu:

Požadované údaje zašli na níže uvedený kontakt.

Cena zájezdu s ubytováním a místním poplatkem **3 000,-Kč** na sedadlo.

Číslo účtu: **0104264123/0800**

Platbu označ – SLOVENSKO a uveďte své jméno.

Termín přihlášení a uhrazení poplatku je do **31. července 2025** (platí jako závazná přihláška).

Kontakt: **Kovář František**,
e-mail: frantisek.kovar@outlook.cz; mob. + 420 721 832 575

**Pojed'te
s přáteli
za přáteli**

Den genocidy Slovanů byl vyhlášen slovenskými bratry dne 8. června 2018 na Slovanském sněmu v Praze jako významný den. Datum konání byl navržen příznačně na 22. červen, tedy den, kdy byl v roce 1941 napaden Německými vrahy Sovětský svaz.

Na tomto sjezdu byl představen i slovanský symbol, osmicípá hvězda, která by měla každoročně upomínat na staletou existenci všech slovanských národů, jež

více či méně přečkaly nejstrašnější genocidu Slovanstva ve druhé světové válce.

Mezinárodní slovanský sněm se sešel dne 8. června 2018 v Praze k připomenutí 170. výročí prvního Všeslovanského sjezdu v Praze v roce 1848 a k jednání o současných úkolech Slovanstva.

Na historickém pražském sjezdu se poprvé sešli představitelé slovanských národů a položili základ vzájemné jednoty, přátelství, podpory a spolupráce Slovanů.

Následovalo deset mezinárodních slovanských sjezdů, poslední jedenáctý v roce 2017.

Sjezdy v letech 1868, 1908, 1913 a 1998 se konaly v Praze, historické západní výspě Slovanstva. První Slovanský sněm vydal „**Manifest evropským národům**“, vytyčující požadavek práva na sebeurčení národů.

Vyjádříme při této příležitosti vděk všem, kteří se kdy v minulosti zasloužili o naplňování idejí slovanství a o jejich pokračování, všem těm, kteří se svým

nezměrným hrdinstvím v největší a nejohroženější válce v dějinách lidstva, zasloužili o záchranu Slovanů před plánovaným vyhlazením. Miliony lidí tuto největší genocidu Slovanů nepřežili.

Je třeba vyjádřit zejména vděk Sovětskému svazu a jeho Rudé armádě za to, že český, slovenský, ale i jiné národy zachránili před likvidací.

Den genocidy Slovanů

Po těchto hrůzách se zdálo, že poučení z druhé světové války jsou dostatečná. Tehdy si všichni prostí lidé na celém světě, politici, národy, slibovali – již nikdy! Co bylo ale tenkrát, není dnes. Společenské změny ve východní Evropě na přelomu osmdesátých a devadesátých let znovu postavily do centra pozornosti problémy, které se zdály být v této části Evropy relativně uspokojivě řešeny.

V nových podmínkách současné Evropy jde opět o hodnoty slovanské vzájemnosti, tedy hodnoty, které byly tak přesvědčivě prověřeny společnou součinností slovanských zemí v rámci protihitlerovské koalice v druhé světové válce, ale i později, v procesu mírové mezinárodní spolupráce.

Z hlediska slovanských národů a států je současná situace neutěšená. A v mnohém se podobá situaci na počátku našeho století. Likvidaci socialistických ústav a států zakotvených na internacionální solidaritě uskutečnily nacionálně expo-

nované síly, které použily často uměle znovu probuzený nacionalismus k rozbití společných států a atomizaci slovanských států do jednotlivých útvarů. Nejvýraznějším symptomem tohoto procesu je rozbití slovanského soustátí na východě a rozdělení blízkých národů – Rusů, Bělorusů a Ukrajinců.

Toto rozdrobení vytvořilo mnohé překážky pro další rozvíjení slovanské vzájemnosti. Některé slovanské státy se dokonce postavily proti sobě až do podoby vyhozeného bratrovražedného boje.

Buržoazní propaganda chrlí při každé příležitosti stále nové a nové lži o příčinách, průběhu a výsledku druhé světové války.

S určitou nadsázkou se dá říci, že začalo nové tažení na východ. Sice v novém kabátě, ale ve stejné snaze, tak jako dříve pod taktovkou světového kapitálu a opět za pomoci fašismu a hnědého moru, který znovu obepíná Evropu.

V kontextu mezinárodního vývoje posledních let je možné říci, že celosvětový mír, jako základní předpoklad existence a budoucnosti nejen našeho státu a českého národa ale i Slovanů a potažmo celého lidstva je opět ve vážném ohrožení. Není v současnosti většího úkolu než aktivně vystupovat proti přípravám nové války, bojovat za zachování světového míru, spojit k tomu všechny síly a zabránit opakování válečných hrůz.

Václav Čermák

9. května 1945, s konečnou porážkou nacistického Německa a zhroutilím fašistické osy, dosáhly národy světa historického vítězství.

Nad Říšským sněmem v Berlíně byla vztyčena rudá vlajka se srpem a kladivem, symbolizující triumf protifašistického odboje.

Světová federace odborových svazů (WFTU) vzdává hold a ctí 80. výročí tohoto historického vítězství. Vzdáváme hlubokou úctu milionům obětí nacistických a fašistických zvěrstev a zejména nespočtu protifašistických bojovníků, kteří položili své životy na bojištích, v hnutích odporu, v partyzánských bojích a v koncentračních táborech.

Jejich oběť umožnila vítězství nad barbarstvím.

Toto vítězství, v němž Sovětský svaz a Rudá armáda sehrály vedoucí roli, dalo vzniknout nové naději – světu bez války, rasové diskriminace, kolonialismu, vykořisťování a nespravedlnosti.

Změnilo globální rovnováhu ve prospěch pracujících a utlačovaných, inspirovalo národně osvobozenec-ké boje a zahájilo kolaps koloniálních říší.

Založení Světové odborové federace se v roce 1945 zrodilo z velkého antifašistického vítězství. Byla vytvořena s cílem sjednotit odborové hnutí v boji za mír a svobodu.

Prohlášení Světové odborové federace k 9. květnu a 80. výročí vítězství nad fašismem

Dnes, o 80 let později, jsme opět svědky vzestupu fašismu a krajní pravice s podporou kapitálu a jeho představitelů, zatímco imperialistické války a intervence nadále přinášejí utrpení lidem.

Od pokračující genocidy v Palestině přes imperialistickou agresi jinde až po rostoucí uprchlické krize a rostoucí militarismu podporovanému Spojenými státy, NATO a Evropskou unií, jsou vážným nebezpečím, kterým čelí svět a celé lidstvo.

Zároveň tyto síly zintenzivňují úsilí o falšování a vymazávání historie. Snaží se eliminovat rozhodující roli, kterou sehrál Sovětský svaz, dělnická třída a antifašistické hnutí v porážce nacismu. Dokonce přejmenují 9. květen na „Den Evropy“, aby přepsaly význam tohoto data a zbavily ho jeho revolučního odkazu.

Mezinárodní třídně orientované odborářské hnutí nezapomíná a nezapomene. Naší povinností je zachovat historickou pravdu, vzdělávat nové generace odborářů a posilovat antifašistický a antiimperialistický boj dělnické třídy na celém světě.

Znovu potvrzujeme náš závazek k obraně světového míru, práv a důstojnosti národů jako jediné trvalé cesty ke světu bez fašismu, válce a vykořisťování.

Ať žije vítězství z 9. května 1945! Ať žije protifašistický boj!

Centrála WFTU, 8. května 2025

Československá komunistická strana na Rusi

Vývoj levicového hnutí českých a slovenských sociálních demokratů v Rusku vyvrcholil založením Československé komunistické strany na Rusi. Zakládající sjezd se konal 25. až 29. května 1918 v Moskvě.

Československá komunistická strana v Rusku se přihlásila k návrhům na založení Komunistické internacionály. Sjezd vyzval proletariát v českých zemích a na Slovensku k zahájení proletářské revoluce, vytvoření socialistické republiky. Uložil všem členům Československé komunistické strany v Rusku, aby budovali československé oddíly Rudé armády. Československá komunistická strana v Rusku i československé oddíly Rudé armády, které po založení strany vznikly, byly důležitou součástí úsilí českého a slovenského proletariátu o praktickou realizaci proletářského internacionalismu a přispěly také k boji za udržení sovětské moci.

Československá komunistická strana v Rusku byla sekci Ruské komunistické strany - bolševiků (RKSb), a jejím tiskovým orgánem se stal Průkopník svobody, jehož prostřednictvím vedl ústřední výbor strany agitaci. Průkopník svobody výrazně organizátorsky přispěl i k vytvoření československých jednotek Rudé armády a stal se propagátorem proletářské internacionální pomoci.

V průběhu občanské války byla pak oddíly československých rudoarmějců roztroušeny po celém území revolučního Ruska a na různých místech vytvářely své časopisy - například Československá rudá armáda, jejichž úkolem byla především propagandistická a agitační práce.

Sovětská vláda věnovala zajatcům na území revolučního Ruska velkou pozornost a zřídila například při lidovém komisariátu národnostní oddělení pro práci mezi bývalými zajatci.

Československé oddělení začalo pracovat v květnu 1918, jeho prvním úkolem bylo politicky organizovat české a slovenské zajatce, vydávat informační a propagační tisk, prohlubovat výchovnou a osvětovou práci, a to nejen prostřednictvím tisku, ale i osobními kontakty s vojáky. Naše oddělení posílalo mezi české a slovenské rudoarmějce i mezi příslušníky československých legií do oblastí

blízko fronty agitátory s polními tiskovinami, kteří přímo u vojenských útvarů vydávali bulletiny. Pracovníci čs. oddělení Lidového komisariátu národností přispívali také do týdeníku Průkopník svobody. Postupně se činnost oddělení rozšířila i na další oblasti Ruska v nichž žili Češi a Slováci.

Významná byla například jeho činnost na Sibiři, v Irkutské oblasti, kde důslednou politickou a agitační prací mezi našimi legionáři ovlivnilo i jejich přechod do Ruského mezinárodního pluku. Po celé východní Sibiři byl po obnovení sovětské moci rozšiřován v Irkutsku časopis KOMUNISTA.

Význam pokrokového československého tisku vydávaného na území Sovětského Ruska v letech první světové války, byl především v tom, že pomáhal řešit základní problémy doby, působil vý-

znamně při vzniku samostatné Československé komunistické strany v Rusku, pomáhal ujasňovat její vztah k legiím, přispíval organizačně i propagandisticky k zakládání československých jednotek Rudé armády.

Českoslovenští komunisté v Rusku prošli skutečnou revolucí školou, teoreticky se vzdělávali a po návratu do vlasti se stali součástí marxistické levice v Československé sociálně demokratické straně.

JUDr. Zdeněk Hájek, MLOK Ostravsko, květen 2025

**ČESKÝM A SLOVENSKÝM
RUDOARMĚJCŮM
BOJOVNÍKŮM ZA SOCIALISMUS**

**V LETECH
1917 - 1922**

(Poznámka metěra jen pro připomenutí a lepší orientaci...)

Před sto lety se ruští sociální demokraté přejmenovali

Bolševici vznikli jako frakce Sociálně demokratické dělnické strany Ruska v roce 1903. Na pražském sjezdu v roce 1912 se organizačně osamostatnili i když formálně zůstávali součástí SDDSR. Teprve po únorové revoluci 1917 odešli ze strany a založili samostatnou politickou stranu

Leden, únor, březen roku 1918 byly klíčovými měsíce pro upevnění vedoucí pozice bolševické vlády v Rusku. Minimálně z hlediska mezinárodně politické situace se postavení Leninovy vlády po uzavření Brestlitevského míru stabilizovalo.

Bolševici se soustředili na udržení svého vlivu přímo v Rusku i v zemích, které k carskému Rusku před začátkem první Velké světové války patřily.

V letech 1917-1918 se Leninova strana jmenovala Sociálně demokratická dělnická strana Ruska (bolševiků) – SDDSR(b).

V letech 1918 až 1925 se přejmenovala na Komunistickou stranu Ruska (bolševiků) – KSR(b).

V letech 1925 až 1952 pak Vsesvazová komunistická strana (bolševiků) – VKS(b).

Od roku 1952, od závěru stalinské éry, nesla název Komunistická strana Sovětského svazu – KSSS.)

Po zradě Gorbačova zakázal v roce 1991 další zrádce Jelcin činnost komu-

nistické strany. Po rozpadu Sovětského svazu pak začali vznikat od roku 1992 nové komunistické strany a hnutí.

Jedno období jich bylo více jak deset od krajně levicových až po centristické sociálně demokratické, ale s velice malým vlivem na politický vývoj v Rusku.

V roce 1993 vzniká z některých odnoží Komunistická strana Ruské federace považovaná za následníka KSSS v čele s Gennadijem Zjuganovem, která má dnes po Jednotném Rusku druhý největší vliv v zemi.

Na výše uvedeném obrázku je u sochy národního hrdiny Jana Švermy na Olšanských hřbitovech kousek od pohřebiště rudoarmějců památník právě československým bolševikům v Rusku.)

Umlčeli ho soudním příkazem vyjadřovat se na sociálních sítích, ale zatím umlčeli nás.

Pavel J. Hejátko - básník, novinář, disident. Jeden z mála, kdo se i v roce 2025 odvážá veřejně zpochybnit oficiální narativ a nést za to plně důsledky.

Dlouhodobě perzekvovaný státní mocí, opakovaně zatýkaný, zbavený přístupu k veřejnému prostoru, aktuálně v očekávané brzkého soudního řízení ve formě videohovoru s ohledem na jeho zničené zdraví, o což se nemalým dílem zasloužili ve

vězení za doby covidové. Jak dozorcí, tak vězni se mu mstíli jeho nesehnutí před protizákonnými nařízeními, jako to udělali ostatní.

Jeho otevřený dopis vládě a ústavním činitelům, který v pondělí zamíří do schránky všem významným ústavním činitelům není čin zoufalství, ale důsledně formulovanou obžalobou systému, který s demokracií či hodnotami deklarovanými v listopadu 1989 má pramálo společného. Bůh žehnej dílu našemu.

Větičky Ladika Větičky

Žaluji vás, že jste zneuctili sliby dané po listopadu 1989, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí – a místo toho jste předali moc nad národem byrokratickým monstrům, zahraničním zájmům a domácím kmotrům.

Žaluji vás, že jste Českou republiku proměnili v experimentální kolonii globalistických zájmů, kde už nezáleží na občanech, ale jen na plánech vašich nadnárodních sponzorů, bodech z Bruselu a aplausu v zahraničních médiích.

Žaluji vás, že jste zničili průmysl, prodali fabriky, zdevastovali podniky a z našich rukou udělali levnou pracovní sílu cizích firem.

Žaluji vás, že jste dopustili stav, kdy pracující člověk žije hůř než ten, kdo systém jen zneužívá – a ještě máte tu drzost tomu říkat spravedlnost.

Žaluji vás, že pohrdáte dělníky, seniory, řidiči, zdravotními sestrami, hasiči – těmi, kdo tahají tuto zemi na zádech – ale zato adorujete nevolené úředníky, marketéry a provládní aktivisty.

Žaluji vás, že jste z Prahy udělali stát ve státě – bublinu odtrženou od reality, kde rozhodují o životě lidí ti, kteří nikdy nepracovali (mimo kancelář).

Žaluji vás, že jste proměnili policii a armádu v nástroje ideologické kontroly, místo toho, aby chránily národ a jeho bezpečí.

Žaluji vás, že jste z justice udělali kastráta pravdy – kde spravedlnost určuje nálada médií, nikoli zákon.

Žaluji vás, že jste spojili politiku s mafii, ekonomiku s vydíráním a spravedlnost s pokrytectvím.

Žaluji vás, že jste promrhali naději generací a republiku rozkradli do poslední molekuly státní suverenity.

Žaluji vás, že jste zadlužili naše děti kvůli válkám cizích zemí a korupci vlastního vládnutí – nikoliv kvůli školám, nemocnicím nebo důstojnému stáří.

Žaluji vás, že legalizujete fašismus pod rouškou „liberálních hodnot“, zatímco umlčujete opozici, kriminalizujete svobodu slova a zavíráte lidi za názory.

Žaluji vás, že vaše spravedlnost je slepá jen tehdy, když se to hodí. Když krade oligarcha, je to „investice“. Když protestuje matka samoživitelka, je to „radikalismus“.

Žaluji vás, že jste naši zemi proměnili v montovnu, naši vlajku v hadr na schody eurokanceláři a náš jazyk v cizí přízvuk bez identity.

„Žaluji vás!“

Pavel J. Hejátko

Žaluji vás, že jste pod záminkou „pomoci“ otevřeli brány masové migraci a ukrajinizaci společnosti, zatímco Češi trpí bídu s nouzí a jsou cizinci ve vlastní zemi.

Žaluji vás, že zatímco vyhazujete miliony na zbrojení, klimatické fantasmagorie a neziskové organizace, čeští důchodci se rozhodují, jestli si koupí léky, nebo jídlo.

Žaluji vás, že jste opustili nemocné, staré, postižené, duševně zlomené – a místo pomoci jim posíláte kontroly, exekuce a psychologickou likvidaci.

Žaluji vás, že naše děti se bojí budoucnosti, mladí utíkají do ciziny a starší nemají sílu protestovat – protože každý, kdo zvedne hlas, je označen za nepřítele a následně nějak perzekvován.

Žaluji vás, že jste z lidí udělali statistiky. Ze sebevražd grafy. Z bezdomovců rušivé elementy. Z obětí vašich rozhodnutí „chybné jednotky systému“.

Žaluji vás, že jste proměnili školství v ideologickou laboratoř, kde se děti neučí myslet, ale papouškovat – a z učitelů jste udělali propagandisty a cenzory.

Žaluji vás, že jste z médií udělali hlásné trouby režimu, které šíří strach, nenávist a propagandu – místo pravdy, diskuse a svobody.

Žaluji vás, že jste z kultury udělali grantovou žumpu, kde je umění nahrazeno ideologií, a morálka exhibicí dekadence.

Žaluji vás, že z mužů děláte zbábělce, z žen objekty, z dětí pokusné králíky. Z národa psychicky zlomené stádo.

Žaluji vás, že pohrdáte tvrdě a poctivě pracujícími lidmi, co tahají tuto zemi na zádech, zatímco vyznamenáváte politické kariéristy, servilní udavače a bezpáteří hloupé fanatiky.

Žaluji vás, že jste spravedlnost proměnili v zbraň moci a cenzuru ve standard. Dnes už se nesoudí činy, ale myšlenky. Je zde nemálo politických vězňů odsouzených za prakticky totožné činy, za které odsuzoval lidi i vámi toliko opovrhovaný režim před rokem 1989.

Žaluji vás, že budete digitální koncentrák – s ID, kamerami, sledováním a plánovanou kontrolou přes banky, účty a pohyb občanů.

Žaluji vás, že naše hranice jsou otevřené všemu cizímu a nepřátelskému – ale zavřené pro potřeby vlastních lidí.

Žaluji vás, že jste stvořili systém, kde se víc vyplatí lhát, mlčet a sloužit než mluvit pravdu a stát vzpřímeně.

Žaluji vás, že vyhrává ten, kdo má kontakty, granty a PR – a prohrává ten, kdo má pravdu, svědomí a odvalu.

Žaluji vás, že oslavujete „evropské hodnoty“, zatímco v České republice denně umírají lidé na samotou, chudobu a beznaději.

Žaluji vás, že si dovoluujete mluvit o „slušnosti“, když žijete ze lží, podvodů a arogance moci.

Žaluji vás, že jste nám vzali domov, jazyk, klid, víru v budoucnost – a nabídli místo toho digitální peklo, kde se občan měří jen podle užitečnosti, loajality a poslušnosti k systému.

Žaluji vás, že po vašem působení zůstane společnost fatálně rozdělená, nemocná, zchudlá a ponížená – a že za to všechno odmítáte nést odpovědnost.

Žaluji vás, že jediné, co umíte, je lhát, vyhrožovat, trestat, odebírat, umlčovat a svádět vinu na jiné.

Žaluji vás, že za vaší éry došlo k největšímu morálnímu, duchovnímu a civilizačnímu úpadku této země od roku 1939.

Žaluji vás, že tahle země, kterou jste slíbili chránit, je pod vaší správou zmrzačená, ponížená a vykradená – a že to jediné, kdo to skutečně cítí, jsou ti, kteří nemají žádnou moc.

Žaluji vás, že si myslíte, že vám to všechno projde. Možná nyní a možná ještě i pár desítek let, ale nebojte se, všeho do času. ■

* * *

(Poznámka metéra: Pavel J. Hejátko (uměleckým jménem Pavel Josefovič Hejátko (*30. září 1975 Rakovník) je český básník, písničkář, publicista, politický aktivista a performer. Ke květnu 2025 byl autorem 120 vlastních písní a několika písní svých básnických kolegů.

Vystudoval afrikanistiku a rusistiku na FF MU v Brně.

Jeho oblíbencem je písničkář Karel Kryl. K dalším oblíbeným patří František Gellner, Egon Bondy a Ivan Diviš.

Literárně debutoval na konci roku 2001 s básnickou sbírkou Hlenobyti. Od té doby publikoval v mnoha literárních časopisech: Psí víno, Protimluv, Obrys-Kmen, Tvar, A2, Totem, Divoké víno atd., ve kterých vyšla i řada pozitivních recenzí na jeho knihy. Za svou básnickou tvorbu byl nominován mimo jiné i na cenu Magnesia Litera. Oceněn byl i dvěma dalšími literárními cenami, a to sice od nizozemské nadace Boekman Foundation a cenou UČS (Unie českých spisovatelů).

Je považován za „praotce“ polistopadové angažované poezie v České republice. V červnu 2008 píše Tomáš Čada, že si po přečtení Hejátkovy sbírky Pomníky z asfaltu dovede představit, že se Hejátko stane stěžejním autorem levicově smýšlející generace.

Básník Pavel J. Hejátko bývá pro razanci svých básní přirovnáván ke Karlu Krylovi. Svou deziluzí mluví mnoha lidem bez rozdílu věku z duše.

O tom, že něco hapruje ve státě českém, svědčí skutečnost, že Hejátko byl pro své umělecké aktivity vyšetřován BISKou a byl na něj státními orgány vyvíjen nátlak, hraničící s psychoterorem.

Mezitím se souběžně začal naplno věnovat literární tvorbě, psaní písní a z toho vyplývajícímu celorepublikovému i zahra-

ničnímu koncertování, politologické publicistice a politickému aktivismu. Na autorských recitálech a koncertech vystupuje především v letech 2000–2018. Poté mu to již není umožněno.

Hejátko je jako básník a písničkář známý svou intimní a emotivní tvorbou, která spojuje poezii s hudbou. Ve svých písních a básních reflektuje osobní pohled na svět, lásku, život, smrt, mezilidské vztahy a existenciální otázky. Výrazným prvkem jeho tvorby je rovněž reflexe sociálních a politických motivů jako jsou svoboda, manipulace a cenzura.

Jeho díla jsou ceněna pro svou jazykovou jemnost i schopnost provokovat a poukazovat na aktuálně společensky kontroverzní témata. Disponuje někdy konejšivým, někdy až zraňujícím hlasem na hraně basu a barytonu.

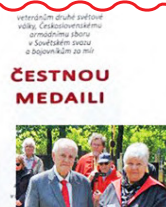
Do veřejného prostoru poprvé vstoupil v roce 1999, kdy se nesouhlasně vyjadřoval ke vstupu ČR do NATO, následně v roce 2004 odmítavě ke vstupu země do Evropské unie. Zatím asi nejvýrazněji v roce 2007, kdy začal jménem fiktivní české odnože teroristické organizace RAF rozesílat výhrůžné dopisy kvůli tehdy zamýšlené instalaci americkému radaru v Brdech.

V roce 2020 byl zatčen za napadení veřejného činitele a člena IZS při testování na COVID-19. Byl obviněn z řady trestných činů, včetně popírání genocidy na Ukrajině ze strany Ruska, spolupráce s cizí kontrarozvědkou či za porušení zákona o sankcích a pořádání sbírky na podporu mezinárodně neuznané Luhanské lidové republiky a Doněcké lidové republiky.

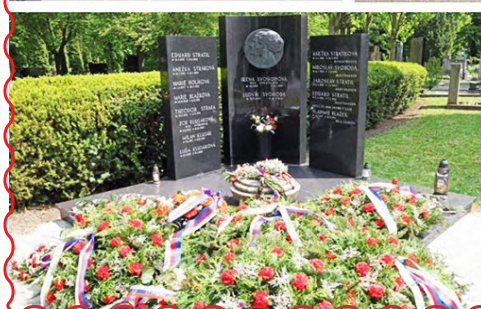
V roce 2022 byl odsouzen k podmíněnému trestu. V roce 2023 byl za porušení podmínky odsouzen na trest odnětí svobody po dobu několika měsíců.)

Kroměříž 7. května 2025 – 80. výročí osvobození

Slavnostní setkání u hrobu armádního generála Ludvíka Svobody u příležitosti 80. výročí ukončení 2. světové války a uctění památky padlých hrdinů, kteří se podíleli v květnu roku 1945 na osvobození Československa a města Kroměříže

SLS, z.s.
Praha
předání
čestných
medailí

Evropa stojí na prahu historického zlomu a míří k vnitřnímu konfliktu, varují odborníci. Podle publicisty Roda Drehera* hrozí občanská válka nejen kvůli rozkladu společnosti, ale i selhání elit a rostoucí radikalizaci.

Evropa stojí na prahu historického zlomu. Zatímco evropské elity i většina mainstreamových médií se snaží tvářit, že je vše v pořádku, stále více obyčejných lidí si začíná připouštět děsivou pravdu - **Evropě hrozí občanská válka.** A to nikoli v daleké budoucnosti, ale možná už velmi brzy.

Na tuto alarmující skutečnost upozorňuje i výjimečně analytický a přesný článek publicisty Roda Drehera, publikovaný v renomovaném magazínu *The European Conservative*, kde shrnuje varování odborníků, a to zejména profesora Davida Betze z King's College v Londýně, který se dlouhodobě zabývá výzkumem občanských válek.

Profesor Betz v rozhovoru pro podcast Louise Perry tvrdí, že Velká Británie již vykazuje všechny klasické symptomy společnosti na pokraji násilného konfliktu. Kolaps důvěry v instituce, dvourychlostní justice, radikalizace islámských komunit, polarizace společnosti, neschopnost elit řešit zásadní problémy... to vše podle něj vytváří nebezpečný koktejl, jehož výsledkem je nevyhnutelná erupce násilí.

„Multikulturalismus vyčerpá sociální kapitál naší země. Podporoval frakcionářství a polarizaci, které dramaticky narostly. Víra lidí v loajalitu předcházející politice byla rozbita triumfem identitární politiky v naší společnosti,“ cituje Dreher profesora Betze.

Podobná situace panuje i ve Francii, kde už v roce 2021 varovalo dvacet generálů a tisíc vojáků před hrozbou občanské války, pokud stát nezasáhne proti islámským radikálům. Dnes, o čtyři roky později, považují mnozí obyčejní Francouzi tuto válku prakticky za nevyhnutelnou.

„Když jsem jednomu francouzskému páru pochválil jejich zemi a řekl, že bych tam jednou chtěl žít, odpověděli unisono: ‚Ne! Zůstaňte v Maďarsku, tam budete v bezpečí,‘“ popisuje Dreher svou osobní zkušenost.

Jedním z nejnebezpečnějších fenoménů je podle Betze tzv. *normalcy bias*, iluze, že „**nám se to stát nemůže**“.

Historie ale ukazuje pravý opak.

Rozpad Sovětského svazu, násilné konflikty na Balkáně nebo genocidy v Africe jsou varováním, že i vyspělá společnost se může během několika dnů propadnout do chaosu.

„Lidé si myslí, že Evropané jsou jiní. Nejsou!“, píše Dreher a dodává, že „**...lebká je vždy jen kousek pod kůží.**“

To nejděsivější poselství článku však spočívá v jednoduchém faktu - **největší hrozba pro Evropu nepřichází zvenčí, ale zevnitř.** Není to válka mezi státy, ale válka uvnitř jednotlivých

sociálních skupin. Politika, která oslabila národní identity, rozbila sociální soudržnost a znemožnila otevřenou debatu o reálných problémech, se nyní

ukazuje jako fatální omyl.

Profesor Betz varuje, že v Británii je už pravděpodobně pozdě na záchranu. A pokud tam skutečně propukne občanská válka, podle něj bude její rozšíření do dalších evropských zemí jen otázkou času.

Dreher v závěru svého článku nehází odpovědnost na migranty nebo nespokojené domácí obyvatelstvo. Naopak. Hlavní viníky vidí jasně: „**Historie**

zaznamená, že skutečnými zločinci občanských válek Evropy 21. století nebudou ani domorodci, ani muslimové, ani migranti, ale samotné sociální a politické elity, které po desetiletí skládaly dříví pod tuto hranici požáru.“

Dreherův článek je mrazivým, ale o to pravdivějším varováním.

Evropa stojí před volbou - buď se včas probudit, pojmenovat problémy pravým jménem a obnovit pořádek, nebo se připravit na nejhorší. Na válku, která nebude mít frontové linie, ale která se odehraje v ulicích, v sousedstvích, mezi lidmi, kteří ještě nedávno žili v míru.

A pokud tuto pravdu nebudeme ochotni slyšet dnes, možná ji poznáme velmi brzy na vlastní kůži.

(16. dubna 2025, kovář, *European Conservative*)

*/*Rod Dreher (* 14. února 1967, Baton Rouge) je americký novinář a spisovatel. Je redaktorem a bloggerem čtrnáctideníku The American Conservative a autorem několika knih./*

Varování, které už nelze ignorovat

Naapsali jste nám...

Přátelé! Děkuji za krásné májové ráno, jež k nám vkročilo s Dialogem a jeho povzbuzujícím obsahem.

Byl to opět ten správný První máj a na mysli mi vytanula slova z dětské básničky: „Na prvního máje hudba krásně hraje...“ Vzpomněla jsem na doby pionýrské, kdy jsme jezdili i s našimi učiteli do průvodu v Třebíči, na doby vysokéškolské, kdy se jednotlivé ročníky Filosofické fakulty v Brně předháněly, co do průvodu vymyslí...

Ve třetáku jsme to dokonce vyhráli - kluci vyrobili raketu, jež byla přeškrtnuta, a my, lepší děvy, jsme si vypůjčily

kroje zemí z Evropy i z Asie a s mávátky s bílými holubicemi a nápisy „Mír“ v různých jazycích jsme raketu obklopily.

Ó, jak by se to hodilo nyní, kdy v podstatě mírové organizace spí

nebo již neexistují, a půlka národa vůbec netuší, co se děje za plotem jejich zahrádky.

Popřejme si vzájemně hodně zdraví a sil do nadcházejících slavných májových dnů. Nežili jsme nadarmo a můžeme si s básníkem říci:

**A hrdý buď, žes vytrval,
žes neposkrnil ústa
ani hrud'
falešnou řečí.**

Jana G

Když Česká republika vstoupila do NATO, překvapivě dřív, než se očekávalo, ministryně zahraničí USA, naše hodná kmotřička Madeleine Albrightová jásavě oznamovala:

„Vaše osudy už nikdy nebudou přehazovány jako pokerové žetony na vyjednávacím stole... Jste skutečnými spojenci, jste skutečně doma... Hlavním posláním Aliance je kolektivní obrana. To se nesmí změnit a ani se nezmění. NATO je obranná aliance, nikoliv globální policista...“

Vítací slova kmotřičky zazněla 12. března 1999.

O dvanáct dní později vypukla operace NATO proti Jugoslávii. Pod názvem Spojenecká síla a bez mandátu OSN.

Tři členové české vlády, kteří hlasovali proti přeletům bombardovacích letadel naší částí nebe, nemohli agresí zabránit.

Válka proti Jugoslávii byla první válkou v dějinách, kterou vedlo NATO a současně byla i první válkou, které se účastnilo znovusjednocené Německo. Německý generál Walter Jertz tvrdil, že NATO vedlo proti Jugoslávii „nejpřesnější válku“ v dějinách. Ta „nejpřesnější“ válka zničila 14 jugoslávských tanků, ale zato 48 nemocnic, 74 televizních stanic a vysílačů, 422 škol, mnoho mostů a budov, mimo jiné i vel-vyslanectví Číny v Bělehradě. Zasažen byl vlak, autobus i skupiny běženců. V této „nejpřesnější“ válce v dějinách bylo zabito více než dva tisíce civilistů.

Ve vojenské terminologii se to nazývá kolaterální či vedlejší ztráty. Dívka Milica Rakič se stala vedlejší ztrátou ve věku tří let. V Bělehradě má pomník, který připomíná i další dětské oběti zavražděné při náletech „Spojenecké síly“.

Ještě dnes leží v zemi 20 tisíc kazetových bomb. Zbytky munice s ochuzeným uranem budou ještě tisíce let zářit. Kontaminovány byly i řeky.

24. března roku 1999 se naše republika poprvé ocitla na straně agresora. Zatímco tehdejší předseda Sněmovny – Václav Klaus – řekl: že „žádný český občan nemůže dnes klidně usnout,“ tehdejší prezident Václav Havel označil nepokrytou agresí jako „humanitární“ bombardování.

Přelety spojeneckých bombardérů naším vzdušným prostorem však byl teprve začátek české účasti na tzv. kolektivní obraně.

Dnes, o čtvrt století později je zřejmé, že žádná z karatelských misí, kterých se česká armáda účastnila, nezměnila svět k lepšímu. Dětských kolaterálních ztrát v Iráku bylo půl milionu. Irák se sice invazí neproměnil v bezpečnější zemi, ale andělíčkářka Madeleine Albrightová se dala slyšet, že za ten pokus to stálo.

V mém dávném dětství byla populární písnička, kde se opakovala slova: „Prý v roce šedesátém šestém, až bude dávno všude mír...“ Pouštěli ji často i v televizi. Dnes, když si pustíte televizi, je nejčastějším nápěvem zbrojení.

Emeritní generál Petr Pavel, který momentálně hraje úlohu českého prezidenta, navštívil Volodymyra Zelenského, který

se vytrvale drží role prezidenta Ukrajiny jako záchraného lana a povzbudil ho, že není nutné házet flintu do žita, neboť vzniká „koalice ochotných.“

Petr Pavel se rozpomněl, že jako brigádní generál asistoval už při tvorbě „koalice ochotných“, která provedla invazi do Iráku – bez mandátu OSN – v roce 2003.

A dnes je „koalice ochotných“ znovu na pořadu. Má to být společenství zemí, které plánují podpořit ukrajinskou armádu zbraněmi i vlastními vojáky, když prezident USA zklamal a chce dojednat mír. Velká Británie je připravena pře-

vzít velení, Německo opráší uskládněné Taurusy, Francie ochotně slibuje roztáhnout jaderný deštník... I když je známo, že konflikt na Ukrajině je zástupnou válkou mezi USA

a Ruskem, kde Ukrajina není hráč ale hřiště, političtí aktivisté vní-

mají tento prostor jako příhodné shromaždiště k napadení Ruska. Hroby statisíců padlých vojáků ani vedlejší ztráty životů civilistů je od jejich šílených plánů na další eskalaci neodradí.

To musíme dokázat my, my obyvatelé Evropy. To je naše společná role v dramatu, které hrozí vyústit do celosvětového války.

První na seznamu ztrát

vé války. My jsme ten chór! Do médií nás sice s mírovým nápěvem nepustí, tam přehrávají válečné šlágry, ale v epoše internetu je snadné dohodnout den, kdy vyjdeme na náměstí svých měst po celé Evropě a společně řekneme těm ochotným svolávacím do války, že nejsme jejich ru-

kojmí. Náš společný hlas přehluší jejich válečné bubny, protože bude posílený i echem mrtvých, kteří přišli o život v té vyprovokované válce.

Budeme varovat i jménem těch, na které dnes před budovou Srbské ambasády vzpomínáme. Těch, kteří byli první na seznamu takzvaných vedlejších ztrát.

Čas na občanský odpor se krátí, a pokud společně napříč Evropou nedokážeme válečné šturmování zastavit, zítra můžeme na výkaz ztrát připsat i sebe.

Lenka Procházková

(Text projevu z 24. března 2025 na pietní akci před Srbskou ambasádou v Praze)

Propaganda nedělá z lidí idioty, propaganda je cílená na idioty!

G. B. Shaw

George Bernard Shaw (1856-1950), jazykovědec, scénárista, novinář, životopisec, esejista, hudební kritik, esejista, satirik, politik, spisovatel a irský dramatik, nositel Nobelovy ceny za literaturu za rok 1925 a Oscara za scénář v roce 1936.

Mezi jeho nejznámější díla patří: *Domy pana Sartoria; Živnost paní Warrenové; Pekelník; Caesar a Kleopatra; Pygmalion; Dům zlomených srdcí; Zpět k Metuzalémovi; Svatá Jana.*

Pocházel ze staré, ale dosti zchudlé protestantské rodiny. Jeho otec byl neúspěšným obchodníkem s obilím, stal se z něho alkoholik a nestaral se o rodinu a synovo vzdělání.

Shaw brzy poznal praktický život, protože se již od patnácti let musel sám živit.

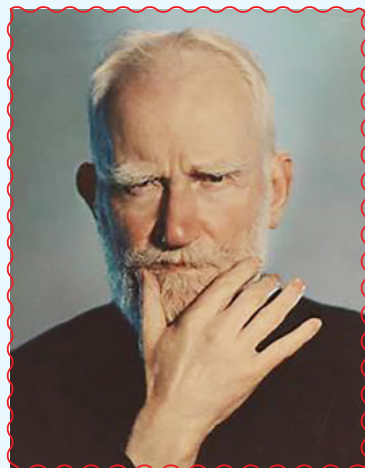
Positivní vliv na něj měla jediná jeho matka, která se věnovala hudbě. Roku 1873 opustila manžela a odjela se svým učitelem zpěvu do Londýna, kde začala zpěv sama vyučovat.

Roku 1876 přijel Shaw do Anglie za matkou a nevrátil se do Irska dalších třicet let. Psal články o hudbě do časopisu The Hornet a vzdělával se jako samouk v knihovně Britského muzea, mimo jiné četbou partitur Richarda Wagnera a děl Karla Marxe, jehož myšlenky o třídním boji a revolučním poslání dělnické třídy však ne zcela sdílel.

Absolvoval Královskou akademii dramatického umění.

Stal se nadšeným propagátorem norského dramatika Henrika Ibsena a od roku 1879 navštěvoval také akce různých filozofických a politických společností.

(MiHav)

Komunisti odporúčajú zaviesť progresívnu daň

Komunistická strana Slovenska v súčasnej dobe sa nemôže stotožniť s mnohými opatreniami a dopadmi politiky vlády Smeru-SD, ktorá je „ľavicová“ len zdanlivo. Avšak vzhľadom na súčasné podmienky v medzinárodnej situácii a na jej vývoj, ale aj vzhľadom k podmienkam a vnútropolitickému situácii na Slovensku, komunisti vo všeobecnosti podporujú vládu premiéra Róberta Fica.

Komunistická strana Slovenska vydala stanovisko k aktuálnej politicko-spoločensko-ekonomickej situácii na Slovensku. Prinášame vám ho v plnom znení.

„Komunisti sa nikdy netajili tým, že majú k politike SMER-sociálna demokracia výhrady. Vo vyjadreniach našich predstaviteľov i v článkoch a komentároch KSS poukazovala na to, že táto sociálna demokracia deformuje a poškodzuje ľavicovú politiku na Slovensku ako celok. Konkrétnych výhrad a kritických pripomienok bol celý rad, ale nie je cieľom tohto článku ich tu rozoberať.

KSS ani v súčasnej dobe sa nemôže stotožniť s mnohými opatreniami a dopadmi politiky vlády Smeru-SD, ktorá je „ľavicová“ len zdanlivo. Avšak vzhľadom na súčasné podmienky v medzinárodnej situácii a na jej vývoj, ale aj vzhľadom k podmienkam a vnútropolitickému situácii na Slovensku, komunisti vo všeobecnosti podporujú vládu premiéra Róberta Fica. Myslíme si, že z dôvodu neustále narastajúcich útokov opozičných strán na premiéra, ale aj z dôvodu priamych či nepriamych spochybňovaní pravícovými a liberálnymi súkromnými médiami akýchkoľvek opatrení vlády, je podpora komunistov a ich sympatizantov pozitívnym faktorom pri formovaní verejnej mienky. Komunisti sa stavajú na stranu vládnej koalície hlavne preto, že jej po-

tívny faktorom pri formovaní verejnej mienky. Komunisti sa stavajú na stranu vládnej koalície hlavne preto, že jej po-

litika je určite viac pronárodná, prospešnejšia pre pracujúcich občanov i dôchodcov, ako by bola politika pravícových strán. A vlastne aj niektoré opatrenia vlády, či už prijímané, alebo navrhované, sú akoby „vystrihnuté“ z predchádzajúcich i terajšieho Programu KSS.

Príkladom môžu byť aj niektoré vyhlásenia a postoje premiéra v tlačovej konferencii 21. mája 2025. Sympatický je postoj premiéra, ktorý uviedol k listu - stanoviska zamestnávateľov. V ňom údajne navrhujú všetko možné, kde je potrebné „šetriť“, len o sebe nepíšu nič. Vraj navrhujú zrušiť 13. dôchodky, zrušiť bezplatné vlaky pre dôchodcov a študentov, zrušiť bezplatné obedy pre žiakov a podobne. Premiérovo vyjadrenie, že nedovolí siahnuť na sociálne opatrenia je sympatické a povzbudzujúce. Aj keď komunisti by „bezplatnosť“ cestovania

a stravovania v školských jedálňach riešili ešte trochu inak.

Avšak to, že zamestnávateľia, aspoň tí prosperujúci, bohatší a s väčšími ziskami by mohli sami ponúknuť viac spoločnosti, ako je to doteraz, je nesporné. Pretože sociálna demokracia sa to nikdy neodvážila presadiť z vlastného rozhodnutia. Komunisti by systém urobili dokonalejším a spravodlivejším tým, že by sa pokúsili presadiť to, čo majú v Programe KSS – zavedením progresívnej dane. Napokon o takejto možnosti sa vyjadril na tlačovke aj pán premiér. Ktovie, možno k takému kroku donúti objektívna situácia niektorú vládu v budúcnosti. Otázne je, či v blízkej, alebo v ďalekej?

V ďalšom rozbere toho, ako dosiahnuť šetrenie financiami štátu, sa premiér dostal aj k úvahám o znížení počtu krajov, o znížení počtu samospráv, ktoré tiež uberajú z týchto prostriedkov. I toto by komunisti podporili bez mihnutia oka, pretože takéto opatrenia navrhovali v svojich predvolebných programoch a sú si vedomí potreby a nutnosti takéhoto smerovania. Napokon premiér pripustil aj možnosť zníženia počtu poslancov v parlamente, čo by tiež prinieslo určité šetrenie v štátnej kase.

Je teraz otázne, aký bude praktický postup súčasnej vlády pre vysporiadanie so zadlženosťou krajiny a s vypracovaním racionálnych účinných opatrení, ktoré budú fungovať a prinesú potrebný efekt. My, komunisti môžeme len pozorovať a čakať, ako sa dielo podarí. Zatiaľ. Lebo naše predstavy a návrhy zatiaľ nikoho nezaujímajú“, píše sa v stanovisku KSS.

Kvôten 2025

Dukovany hlásí problém - jsme nad propastí. Je třeba připomenout, že USA palivové články se zkoušely v Temelíně krátce po „sametu“ a s naprostým fiaskem. Praskaly a blokovaly regulační tyče.

Moc rychle jsme se vrátili k ruským bezproblémovým článkům. Když nepůjde týden elektřina je celý národ v pr.... I bez vody a bez žrádla! Uvědomuje si to vůbec někdo? Palivové zásoby máme na 12 až 16 měsíců. Jiné, než ruské palivové tyče jsou zcela nepoužitelné.

V Dukovanech je odstaven blok číslo 1 kvůli dodání vadné armatury. V Temelíně je pro změnu odstavena jedna ze čtyř chladících cest kvůli nově dodanému náhradnímu ventilu. Kvůli embargu na dovoz součástí z Ruska byl totiž použit cizí ventil, a ten se projevil jako zcela nefunkční. Tři zbylé cesty ještě jaderné bloky uchladí. Dvě už nikoliv. Je zcela zřejmé, že pokud se velmi brzy nevzpamatujeme a nezačneme jednat v rámci zahraničního obchodu standardně, tak naše jaderné

elektrárny skončí. Pokud budeme mít štěstí, tak zhruba za rok. Pokud ne, tak ještě dříve.

Pro všechny, které zase napadne psát nesmysly o tom, že bychom se museli nějak ponížít, dodávám, že mi jako nesrovnatelně více ponižující přijde obchod s Evropskou unií, kde nám je vyhrožováno, že pokud odejdeme z lipské burzy, tak nám zastaví přívod plynu a ropy!

Takové jednání už snad ani nelze nazvat ponížením – jedná se o čisté vydírání. Mimochodem - pokud bychom neměli obchodovat s nikým, kdo zahájil jakýkoliv vojenský konflikt, tak nemůžeme obchodovat s USA, s Velkou Británií, Saudskou Arábií a mnoha dalšími zeměmi. Samozřejmě jsem si vědom, že tato vláda se v žádném případě neprobere a dál povede tuto zemi do naprosté ekonomické propasti.

Proto je třeba dosáhnout její demise. Přesvědčujte všechny lidi ve svém okolí. Přibývá nás každým dnem.

I Rakušanova novodobá STB s krycím názvem KRIT konstatuje, že se jen mezi státními zaměstnanci „může radikalizovat až 460 tisíc lidí“.

Já jen dodávám, že oni se neradikalizují, oni jen otvírají oči a zjišťují, že je tato vláda vede na porážku.

Stydím se za tuto vládu! Fialový nácek a jeho soukmenovci nás dostali do pozic prosebníků a sluhů. Tato kdysi do roku 1989 bohatá, průmyslově vyspělá a potravinově soběstačná země je vytunelovaná, ostatní státy si o nás nejvýše otírají boty, klesli jsme na úroveň sluhů. O nějakém mezinárodním kreditu se ani nedá mluvit. Já už chci žít zase jako plnohodnotný člověk, a ne v předklonu před každým kdo si platí Fialu a vraždí na Ukrajině.

Fiala a jeho soukmenovci se teď budou snažit opět otevřít Čapí hnízdo, najít další případy na Babiše, a hlavně dotáhnout počítačový volební podvod.

Milí přátelé a kamarádi!

Nedovolte klesnout této zemi na samé dno a zařadit jí mezi americké kolonie. Amerika napadla 30 zemí, z Afghánistánu je vyhnali bačové tak rychle, že tam nechali i vojenský materiál. Fiala slouží největšímu světovému agresorovi a chce rozpoutat další válku. Ty neskutečné lži o Rusku. Nestydíte se?

Nedovolte sami sobě a ve jménu této krásné země, aby tu nadále zůstávali nacisté jako je Fiala a jeho soukmenovci. Vždycky jsme byli hrdý národ a nedovolte Fialovi, aby si kvůli své kapse udělal z této země a jejich lidí rohožku.

Již nikdy více ODS!

Řekne se, že je to ruská propaganda a debilové opět budou volit ty zrádce.

Rozesílám to proto do všech světových stran!

Ruský plyn ze zásobníků v českém podzemí kupuje Fiala pro Česko od Německa za 92,- korun! V Německu mají kubík za 7,-, v Srbsku za 5,80 a v Maďarsku za 6,- Kč!

Já to považuji za zradu vůči našim lidem a doufám, že škůdci nebudou znovu zvoleni. A jestli ano, potom si opravdu národ už nic jiného nezaslouží...!

Ing. Vladimír Štěpán, energetický expert

Blíží se katastrofa

Zdražení za Fialovo vlády

Naším čtenářům předkládáme zajímavý komentář Kolektivu pro práci, kulturu a vědu

„O současné hluboké krizi kapitalismu“.

Jde, ve srovnání s jinými možnými komentáři v obecnější rovině, o hlubší, marxistický, marxisticko-leninský pohled na současný kapitalismus v jeho trvajícím imperialistickém stádiu vývoje.

Jde o krizi, kdy jednotlivé vlády imperialistických mocností nejsou schopné uspokojit potřeby kapitálu, jenž tvoří jejich vládnoucí třídu a usiluje o nové přerozdělení zdrojů a sfér vlivu. Stanovisko přitom, na rozdíl o jiných „levicových“ přístupů, neopouští marxisticko-leninský přístup při řešení této

O krizi kapitalismu

krize kapitalismu, jeho revoluční přeměnu.

Jen poznámku: Z komentáře je cítit jisté me-

chanické začlenění Ruska, mezi klasické, západní imperialistické mocnosti (nejen proto „Pár poznámek závěrem...“). Tak jako Čínské lidové republiky, která sice výrazně využívá ve své ekonomice kapitalistické prvky (soukromé vlastnictví a zisk), kdy má ovšem zcela jiný politický systém, jenž je mimo jiné demokratičtější a efektivnější, nejen ve vazbě na ekonomiku.

Kritizovat lze ovšem i z marxistické pozice mnohé.

Přesto souhlasím s publikováním zasláného textu. ZK

* * *

Zdánlivá letargie imperialistického *statusu quo* byla výrazně narušená po nástupu re-

akčního miliardáře Donalda Trumpa na post prezidenta USA na konci ledna 2025. Trump se společně se svými spolupracovníky pustil okamžitě „do práce“. Někteří jej blahořečí, jiní zavrhuji.

My komunisté chápeme tuto situaci ne jako rozmar excentrického miliardáře, ale jako dialekticky logický vývoj událostí vyplývajících z materiální podstaty a rozložení sil na geopolitické a kapitálové šachovnici.

Již mnohokrát v minulosti, a výrazně po zahájení války na Ukrajině, jsme dokazovali, že se současný kapitalismus nachází v hluboké krizi. Jednotlivé vlády mocností nejsou schopné uspokojit potřeby kapitálu, jenž tvoří jejich vládnoucí třídu a usiluje o přerozdělení zdrojů a sfér vlivu. To se projevuje jednak (prozatím) nepřímými střety mezi jednotlivými světovými imperialistickými velmocemi a jejich uskupeními v různých kombinacích (USA, Rusko, EU, NATO, Čína), ale také vnitroimperialistickými rozpory v těchto zemích a uskupeních. Jednotlivé regionální konflikty nejsou jenom válkami mezi na první pohled zúčastněnými protistranami, ale válkami vedenými minimálně částečně „v zastoupení“. Typickým příkladem je konflikt na Ukrajině, kde se střetává NATO s Ruskem a jeho spojenci. Kapitál soustřeďovaný v USA a Evropě není schopen generovat potřebné zisky, ztrácí za Čínou, ale také Ruskem, které posílilo jak válkou, tak spojenectvím s Čínou a v rámci uskupení BRICS.

Zatímco politika většiny zemí EU zvolila metodu pokračování podpory Zelenkého režimu, kdy hlavním finančním podporovatelem aktivit na ukrajinské frontě byly USA, Trump a jeho lidé zhodnotili situaci jinak. Využili nespokojenosti s Bidenovou vládou jak ze strany amerického lidu, na nějž krize dopadá

K aktuální situaci ve světě

Komentář Kolektivu pro práci, kulturu a vědu, 15. března 2025

v podobě propadu životní úrovně a rozkladu již tak dost děravé sociální sítě, tak ze strany amerického kapitálu. Dollar ztrácí pozici světové rezervní měny, americké podniky přestávají být konkurenceschopné a inovativní. Americkou ekonomiku dostihla Čína jak v objemu, tak procentech růstu, i když jsou USA stále největším generátorem HDP (počítaném v dolarech, a ne dle parity kupní síly). Když Trump říká, že „uděláme Amerikou opět velkou“, tak má na mysli prostor a zisky pro ty, kteří byli při jeho inauguraci reprezentováni pány: Bezosem, Zuckenbergem a Muskem. Opět velká Amerika je vlastně proklamací panovníka impéria, které je v kolapsu, což si Trump sice racionálně připouští, ale volí metody, které nakonec stejně selžou, jež jsou typické pro snahy zachránit hroutící se firmu, ale také odpovídají vzorci chování elit v době krize a kolapsu.

Trumpovým strategickým cílem a rivalem je Čína. Tento problém je pro podnikání, které reprezentuje, mnohem zásadnější než spojenectví s EU, NATO apod. A tak se snaží oprostít ode všeho, co stojí stát peníze. Přišlo by mu vhod i případné rozštěpení spojenectví Číny s Ruskem. Bojuje s ohromným státním dluhem. Tak se snaží zbavit konfliktu na Ukrajině a vydělat na tomto aktu, místo aby čekal, až zbude celý účet na něj. Nechce být na straně poražených. EU ho nezajímá, protože mu nemá co nabídnout. Vidí, že další udržování konfliktu je drahé a neefektivní, že Rusko místo očekávaného úpadku posiluje. Jako bonus dostává rozkol bruselské party. Zároveň se uchyluje k prostředkům imperátora upadající říše: vykřikuje, že bude expandovat (Grónsko, Panama, Kanada, Gaza...), zaměřuje se na uprchlíky, na státní sektor, zavádí a zase ruší cla.

Prostě potřebuje ušetřit a neztratit důvěru amerických kapitalistů ani důvěryhodnost na mezinárodních trzích. Tyto

jeho akty (ze strany EU nečekané) vyvolávají nejrozumnější reakce.

EU a spojenci USA v NATO jsou rozčarování a jejich reakce to odrážejí stejně jako snahy podporovat jiné zájmové skupiny než ty, které momentálně zvítězily v USA. V panice se snaží trvat na svém a řinčí zbraněmi, ale je zřejmé, že možnosti většiny zemí EU a NATO, rozhodně neslibují rychlý a úspěšný zásah na ukrajinské frontě. Ale určitě mají možnost konflikt rozšířit, prodlužovat a eskalovat. Prozatím zůstávají u proklamací a usilují o to, aby byli schopni alespoň konkrétní reakce na vzniklou situaci. Rozkol EU a NATO je pravděpodobným, očekávatelným důsledkem.

Probíhající militarizace EU, která se má dle posledních plánů předsedkyně Evropské komise Ursuly von der Leyenové výrazně urychlit, nemůže mít potenciál ohrozit Rusko. Jejím cílem je vyřešit vnitřní problémy EU včetně snahy dát impuls skomírající ekonomice – ve skutečnosti zvýšit zisky již tak z válek bohatnoucího vojensko-finančního komplexu z prostředků lidových tříd obyvatel – a zmírnit vnitřní rozpory mezi jednotlivými státy a regiony. Hlavním cílem je však připravit ozbrojené síly proti vlastním lidem, jejich očekávaným a očekávatelným reakcím na všeobecnou krizi systému.

Situace je velmi fluidní a mnoho různých scénářů vypadá jako pravděpodobných. Jak konkrétně se krize projeví, je rozhodně důležité, ale ne klíčové. Naopak nutné je pochopit, proč se tak děje a co to znamená pro lidové třídy, pro ekosystém, pro zbytky míru, jak u nás, tak v ostatních zemích.

Můžeme tedy shrnout, že všechny tyto události v rychlém sledu jsou projevem hluboké krize systému. Dochází k přerozdělování zdrojů, geopolitického

vlivu a tvorby dvou bloků (USA a spojenci vs. Čína, Rusko a spojenci). Jsou také završením kontrarevoluce přelomu 80. a 90. let 20. století.

Úroveň zapojení státu, kapitálu, korporací, v této válce jasně ukazují na imperialistický charakter války, která vypukla uprostřed zesílení antagonismů a rozporů mezi dvěma válčícími kapitalistickými tábory. Imperialistický a světový charakter války ukazuje i materiální otisk, který nechávají samotné zbraně, jejich materiální složení a centra odkud pocházejí. To znamená, že nejde jenom o válku, která se uskutečňuje na Ukrajině jako rusko-ukrajinský konflikt, ale jedná se o rozšířený konflikt mezi ukrajinskou buržoazií, USA, EU a NATO na jedné straně a ruskou buržoazií a jejími spojenci na straně druhé. Tento konflikt je součástí kapitalistických antagonismů eskalujících v Gaze, Sýrii, střední Africe atd. Tyto konflikty rozptýlené po celém světě mohou být chápány jako světová válka, a to i na základě světového charakteru ekonomických sankcí, které jsou odborníky považované za válečný mechanismus. Stejně jako ostatní formy války ničí a zničí ekosystémové vztahy, život, ekonomiku ve prospěch části vládnoucích elit.

Zpátečnictví, absolutismus, autoritářství, podpora nacionalismu, rasismu, militarizace v USA a ve státech EU sílí. Rozhodnutí Evropské komise o přechodu k válečné ekonomice potvrzuje tyto

skutečnosti. Představitelé evropských států otevřeně diskutují o vyslání armády na Ukrajinu.

Ať se situace vyvine jakkoliv, na pracující dolehnou zvýšené výdaje na zbrojení, sankce a cla, která jsou vlastně daňovým mechanismem, protože je zaplatí spotřebitel. Dalšími kroky budou pokračující zásahy do lidských práv a svobod a samozřejmě na mnoha místech skutečný válečný konflikt. Tam, kde nevypukne, bude zrychleně upadat či stagnovat životní úroveň a podmínky většiny obyvatel – kapitál dnes nedokáže, resp. nepotřebuje vytvářet své výběrové výkladní skříně, jako dříve v případě tzv. sociálních států. Drobky ze stolu válečné konjunktury dopadnou pouze k někomu, budou krátkodobé a mohou pomoci vydláždít cestu k militarizaci a fašizaci částí mas lidí. Ta by nakonec zničila i to málo, co vládnoucí třídy ze stolu některým lidem upustily, včetně mnoha lidí samotných.

Dnes žádná iniciativa – Trumpova, Macronova nebo kohokoliv jiného z buržoazního spektra – nepřinese ukončení války, zastavení krize. Naopak, velmi rychle dojde k další, ještě hlubší krizi, kterou mohou doprovázet různé fašizující tendence podporované samotnou buržoazií a to proto, že nebudou zlikvidovány materiální příčiny konfliktu, základní rozpory kapitalismu.

Systém již nemá žádné mechanismy ani kapacitu pro vlastní resuscitaci a znovunastolení rozvoje jako dřív nebo alespoň kontrolovaného pádu.

Praxe i teorie ukazují, že jediným možným řešením je revoluční změna ekonomicko-společenského systému, která se však nemůže odehrát sama od sebe jenom na základě jakési abstraktní zákonitosti dějinného vývoje, není možné k ní dojít ani postupnými kroky. Musí ji provést uvědomělá, organizovaná dělnická třída a její spojenci z řad lidu. Zde také musíme dodat, že v současnosti je organizovanost a uvědomělost dělnicko-lidových tříd minimálně na severní polokouli horší, než byla např. v roce 1945.

Není jiné cesty než pracovat na organizovanosti a uvědomění dělnické třídy a dalších lidových tříd. Tento postup se může jevit jako velmi složitý, dlouhodobý, kontrastující s rychlostí vývoje na poli protivníka, ale je třeba také podtrhnout, že trhliny v systému, krize sama poskytuje argumenty a prostor pro úspěšnost revolučního procesu. Také samo „zrychlení“ dějin demonstruje a pravděpodobně i posiluje možnost změny. Stejně tak samotná pokračující ekosystémová krize (anthropocén) je dalším argumentem, který ukazuje nutnost revoluční změny směrem ke společnosti bez vykořisťování člověka člověkem, bez drancování přírody.

* * *

Pár poznámek k výše uvedenému, pozitivně hodnocenému textu

Považuji za důležité doplnit uvedený komentář stručným rozvedením konfliktu na Ukrajině, neboť je třeba upozornit na specifickou, zásadním způsobem významnou příčinu i rozměr onoho konfliktu.

Ano, válka na Ukrajině je vskutku imperialistickou válkou. Ano, válkou uvedenou imperialistickými mocnostmi – Spojenými státy, Evropskou unií a Severoatlantickou aliancí proti Rusku, jak jsem uvedl.

Tato imperialistická válka světových, euroatlantických velmocí (znovu to zopakuji - USA a EU prostřednictvím Severoatlantické aliance, založené na vzájemných vojenských závazcích mezi Evropou a Severní Amerikou - USA, Kanadou), proti kapitalistické Ruské federaci. A to proto, aby bylo Rusko jimi poraženo, porobeno, rozparcelováno, tedy rozbito a vydrancováno. „Jemně řečeno“ kolonizováno. Takový byl a je, strategický cíl nejmocnějších seskupení tzv. civilizovaného a „svobodného“ světa, rozpracovaný dávno před rokem 2014 a únorem roku 2022.

Realizace této strategie se stala i strategií Donalda Trumpa. V jeho éře prvního prezidentování to byl on (jenž je nyní považován za mírotvorce), kdo konkrétně zatáhl NATO na Ukrajinu (UK). A zabezpečoval přípravu této země na válku proti Rusku. Šlo nejen o dodávky moderních, útočných zbraní a další vojenské výzbroje, včetně zpravodajských služeb

(mimo jiné bylo na Ukrajině vybudováno 20 základů CIA, jejich posláním bylo provádět strategické operace proti Rusku za využití Ukrajiny). Byl to on, kdo již v roce 2015, rozšířil americkou vojenskou pomoc o vojenský výcvik ukrajinských vojáků podle standardů NATO, aby připravil ukrajinské vojáky k zahájení „osvobodovací války proti Rusku o Donbas a Krym“. Trump to vše věděl, zdědil a rozšířil. Nebyla v tom ani žádné předstírání, že by šlo o „obranu NATO“.

Ne! Strategickým, konečným cílem zde bylo, využít Ukrajinu k porážce Ruska.

Kořeny této strategie sahají, nejen pokud jde o USA, ke konci roku 1917, kdy se vlády dohodových mocností v Paříži domluvily na intervenci proti ruské revoluci. Dne 23. prosince 1917 podepsala Anglie a Francie zvláštní, tajnou smlouvu o realizaci protisovětské intervence, které se zúčastnilo celkem 14 zemí. Intervence měla „zadusit bolševismus hned v zárodku“ (slova „velkého demokrata“ Winstona Churchilla).

Podle uvedené smlouvy podporované Spojenými státy mělo být od Ruska odtrženo (dnes by bylo řečeno: ve jménu „lidských práv“, „svobody“ a „demokracie“) Pobaltí, Ukrajina, Kavkaz, Don, Krym, Střední Asie, Besarábie a jiná území, jež se měla stát koloniemi imperialistických velmocí.

Angličtí a francouzští imperialisté se též dohodli na rozdělení Ruska na sféry jejich vlivu - Anglická zóna měla být

vytvořena z Kavkazu, Kubáně a Donu. Z *Ukrajiny*, Besarábie a Krymu měla být vytvořena **Francouzská sféra**. Dálný východ a Sibiř, měly být sférami vlivu **USA a Japonska**.

Tak se **po rozpadu, likvidaci SSSR**, při aktivní účasti právě Spojených států (které během posledních 40 let, slovy Georga Bakera a Billa Clintona: „*Vydaly triliony dolarů, abychom zvíťazili nad komunismem*“), Rusko postupně ocitlo **v obklíčení ekonomicky i vojensky** (z hlediska zbrojení měl a má Západ, země NATO, desetinásobnou převahu) **mnohem silnějšími imperialistickými velmocemi**, jež proti němu vedly, a zvláště dnes vedou, bezohlednou politickou, ekonomickou i ideologickou, **skutečnou hybridní válku**.

V rozporu s dohodou mezi Spojenými státy a Sovětským svazem o nerozšiřování Severoatlantické aliance na východ, bylo Rusko **obklíčeno vojenskými základnami NATO**. V tomto obklíčení se měla (vedle Gruzie) stát dalším členem NATO i Ukrajina.

Konkrétně řečeno, již 3. dubna 2008 se aliance usnesla, že „tyto dvě země (Ukrajina a Gruzie) se mají stát členskými státy NATO“.

To **představovalo pro Rusko reálnou bezprostřední, existenciální hrozbu**. Nemluvě o záměru především Spojených států zastavit dodávky levných energetických zdrojů, plynu a nafty, do Evropské unie, zejména do Německa a východoevropských zemí.

Ano, **válka na Ukrajině nezačala v únoru 2022 Speciální vojenskou operací Ruska**, falešně a donekonečna interpretované jako bezdůvodná agrese, proti vskutku „demokratické“ a „mírotvorné“, naprosto nevinné Ukrajině.

„Zemí, která bojuje i za nás“, proti „agresivnímu zlu“, „Rusákům“, kteří prý chtějí ovládnout Evropu, chtějí napadnout i nás, Českou republiku. Jak je to dodnes donekonečna přemíláno lidmi, kteří jsou naprosto mimo, se svou bezohlednou anti-rusistickou, válečnickou, naprosto falešnou propagandou.

Začala agrese neonacistické vlády v Kyjevě, instalované Spojenými státy v roce 2014, po Majdanském, násilném, krvavém puči prozápadně a neonacisticky orientovaných politických sil Ukrajiny. Pučem připraveným a řízeným politickými špičkami USA.

Byla to tato nová, kyjevská vláda, která poslala ukrajinskou armádu bojovat proti vlastnímu lidu (!) do Luhanské a Oděské oblasti na východní Ukrajině, s převážně národnostně ruským obyvatelstvem. Kdy následně byly prezidentem Zelenským a ukrajinskou vládou záměrně **sabotovány i Minské dohody**, jejichž realizace měla zastavit utlačování a terorizování Rusů v uvedené části Ukrajiny a vytvořit podmínky, aby se tyto oblasti staly autonomními, a to v rámci Ukrajiny!

Tak bylo, jak jsem již uvedl, v nejvyšších kruzích vedení Ruské federace **v únoru 2022 rozhodnuto, provést preventivní vojenskou operaci na obranu (občanů Ukrajiny ruské národnosti – poznámka metéra) Rusů žijících na Ukrajině a zmaření plánů ukrajinského politického vedení, aby se Ukrajina stala vojenskou základnou NATO**, což by představovalo přímé a bezprostřední ohrožení Ruska.

Jak je dnes známo, ona speciální **vojenská operace mohla být po krátké době, na jednáních zástupců Ruska a Ukrajiny (březen 2022) v Istanbulu, zastavena. Ukrajina by se tak vyhnula velkých možných ztrát na životech i území. A jako suverénní a neutrální země, by zachovala svou celistvost.**

To si ovšem Spojené státy a Západní Evropa (NATO) **nepřály**, což jednoznačně a bezohledně nadiktoval Zelenskému tehdejší premiér Velké Británie, Johnson. **Válka proti Rusku na Ukrajině musela být. Rusko muselo být ochromeno a poraženo!** Ať to stojí, co to stojí. Ztráty na

lidských životech, se netýkaly Spojených států, Evropské unie a NATO, tak o nic přeci nešlo a nejde.

V důsledku uvedené agresivní politiky USA, spjaté s převratem na Majdanu, došlo nakonec - po referendu - k vyhlášení samostatnosti Krymu a jeho připojení k Ruské federaci a ke vzniku a vyhlášení Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky.

Odstoupení od rozjednané dohody tak může vést a povede i k oněm územním ztrátám, kde žila a bude žít převážná většina Ruských Ukrajinců.

Za to vše ponesou nakonec svou zodpovědnost především představitelé popřevratových vlád na Ukrajině a vrcholní politici Spojených států a Evropské unie, zvláště z oné, stále válečnické „koalice ochotných“.

Je třeba znovu zdůraznit prokazatelnou skutečnost, že „Putinovo Rusko“ nechtělo ovládnout nejen celou Ukrajinu, ale ani uvedené oblasti, včetně Krymu.

To byly a jsou jen záměrně šířené lži a manipulace, které se hodily a hodí k **pomlouvání Ruska a ospravedlnění** oné zástupné války USA proti Rusku na Ukrajině, aby **vtažení Ruska do války, bylo možné označit** (formálně, právně) **za agresora**.

A následně tím **lživě strašit lid Evropské unie**, a zvláště naše občany, **Ruskou hrozbou**, agresí.

Argumentuje se tím, že „Rusko přeci chce ovládnout celou Evropu“, minimálně ty země, které byly pod vlivem Sovětského svazu. A tak i **zdůvodňovat až obří nárůsty zbrojení a tím zisků vojensko-průmyslových komplexů Evropské unie a Spojených států**, které zaplatí na dluh i občané naší země.

Zdeněk Košťál

INSTITUT ČESKÉ LEVICE

Politických vězňů 1531/9,
Nové Město, 110 00 Praha 1

pořádá

spolu s OV KSČM Praha 1, 6, Praha-východ a KSM

**ve čtvrtek 12. června 2025
od 15,30 hodin**

ve své zasedací místnosti (II. patro, č. 116)

panelovou diskusi

UMĚLÁ INTELIGENCE: DOBRO A ZLO

Diskusi uvedou:

Ondřej KAZÍK

Štěpán KOTRBA

Michal ŠEVČÍK

Ludvík ŠULDA

Diskuse bude zpřístupněna i na YouTube
a spřátelenými alternativními médii.

Josef Skála, v. r., ředitel IČL

80 let od Jaltské a Postupimské konference nás nutí přemýšlet nejen o současnosti...

Od rozhodujících událostí druhé světové války uplyne zanedlouho 80 let. Pro někoho se to může zdát až příliš vzdálena historie ale při sledování mezinárodních vztahů mezi národy a státy a při pečlivé analýze mezinárodního života uplynulých let, nás nutně vrací ke čtyřicátým letům 20. století, k dosud největší světové tragédii, jaké kdy lidstvo zažilo.

Na Jaltské konferenci, která probíhala od 4. do 11. února 1945 v bývalém carském sídle Livadiji, a poté na Postupimské konferenci 17. července 1945 v paláci Cecilienhofu, se jednalo o poválečném uspořádání světa a schvalovala se usnesení o odvrácení nového světového konfliktu, která měla upevnit mezinárodní bezpečnost na mnoho let do budoucna.

V Jaltě byly definitivně schváleny zásady, na nichž měl být vytvořen skutečný nástroj udržení míru a bezpečnosti - Organizace spojených národů (OSN). V Jaltě se vyjasnila hlavní podmínka zajištění poválečné evropské bezpečnosti, která by odvrátila nové ozbrojené konflikty mezi státy spojené s nezasahováním do vnitřních záležitostí každého národa a uznáním, že každý národ má suverénní právo sám si určit svůj sociálněhospodářský řád. Účastníci Jaltské konference se shodli v názoru, že nejdůležitějším předpokladem zajištění evropské bezpečnosti je, nepřipustit žádnou formu agrese ze strany Německa. Velký význam měl i souhlas Sovětského svazu vstoupit do války proti militaristickému Japonsku.

Konkretizace těchto jaltských usnesení byla údělem postupimské konference. Nehledě na neshody, které v té době mezi jejími účastníky panovaly, byla konference završena schválením zásadních rozhodnutí o poválečném uspořádání Evropy.

Byla to čtyřstranná dohoda o Západním Berlíně; takzvané východní smlouvy Německé spolkové republiky a Sovětského svazu a dalšími socialistickými státy; dvoustranné dokumenty schválené během sovětsko-amerických a sovětsko-francouzských setkání na nejvyšší úrovni a konečně závěrečný akt Helsinské konference O bezpečnosti a spolupráci v Evropě v roce 1972, který završil proces poválečného uspořádání na kontinentu.

Když se podíváme do minulosti, můžeme konstatovat, že celé období od konce druhé světové války do osmdesátých

let minulého století probíhalo v určitých cyklech.

Mezinárodní vztahy střídala období zvýšeného napětí, konfliktních situací a naopak. Mezi vítěznými mocnostmi druhé světové války probíhalo militaristické soupeření za účelem světovlády. Tyto léta naplněná ostrou politickou polemikou společně se studenou válkou málem dohnala svět k dalšímu střetnutí sil, z nichž například Karibská krize, se málem přeměnila v novou světovou válku.

Tehdy měla ještě politika smysl

Kolem Jaltské a Postupimské konference vzniklo mnoho pověstí a výkladů, většinou negativních, za účelem je ukázat ve lživém světlé nebo její výsledky revidovat. Tito kritikové ignorují historickou realitu a fakt, že se národům v podstatě

podařilo díky závěrům těchto konferencí odvrátit nový světový konflikt, který se po celá uplynulá léta rýsoval na obzoru.

Současný svět stojí opět na křižovatce

Osmdesátá léta minulého století se nesla v duchu zostření mezinárodních vztahů a zvláště složitého období. Rozpad Sovětského svazu a socialistického bloku situaci jen zhoršily. Politika Spojených států a činnost NATO znamenala nejen ústup od politiky uvolnění, ale přímý rozpor k normám mezinárodních vztahů.

Začaly se stále více prosazovat kruhy, které chtěly narušit mírové soužití Evropských národů a revidovat tak výsledky druhé světové války. Zapojením Číny, Indie a Ruska do kapitalistického světového trhu, na základě zhroucení Sovětského svazu, je důvodem proč kapitalismus přežil a dostal se do současné podoby enormního rozšíření rozporů mezi národy a zvýšení počtu konfliktů a protekcionismu.

Volba nového amerického prezidenta Donalda Trumpa s jeho sloganem „Amerika na prvním místě!“ znamená, že zbytek světa musí být násilím vytlačen na

druhou kolej, což povede k dalším rozporům, válkám a obchodním konfliktům.

OSN jako bezmocný pozorovatel

Během nedávného summitu BRICS, který se konal 27. října 2024 v Ruské Kazani, přijaly členské státy aliance Kazanskou deklaraci, která potvrdila svou podporu rozsáhlé reformě OSN včetně základních struktur organizace jako je Rada bezpečnosti, aby odrážela dnešní drasticky odlišný svět.

Analytik geopolitické a ekonomické diplomacie a prezident Institutu Imagindia Robinder Sachdev vysvětluje: „Klíčové rozhodovací orgány OSN jako je Rada bezpečnosti, neúměrně zastupují zájmy několika mocných národů kdežto hlasy ostatních menších národů jsou potlačeny. Tím pádem OSN není reprezentativní pro globální společenství téměř osmi miliard lidí a tato nerovnováha podkopává její legitimitu jako skutečně participativní a rovnostářské mezinárodní instituce.

V současnosti podíl rozvojových zemí na globální ekonomice za poslední desetiletí dramaticky vzrostl, což je skutečnost, která se ve strukturách OSN dostatečně neodráží.

To znamená, že váha OSN je ohrožena, pokud budou z rozhodovacího procesu vynechány vznikající mocnosti. Uskupení národů a států BRICS může prosazovat

reformy v konkrétních otázkách, jako je rozšíření Rady bezpečnosti a zrovnoprávnění nových členů, posílení role globálního Jihu v rozvojových programech nebo řešení občanských válek a humanitárních krizí v některých regionech světa, což vytváří dynamiku pro širší změny.“

Co ale pacifisté nechápou je, že militarismus a válka nejsou produktem špatné politiky. Žádný mezinárodní orgán nemůže vnutit světu mír. **Válka je organickým a nezbytným výsledkem kapitalismu.** Svět vstupuje do nejisté budoucnosti, která bude charakteristická nekonečným cyklem válek, ekonomických kolapsů a rostoucí chudoby. I v těch nejbohatších zemích jsou nyní reálné mzdy srazeny bezohledným růstem cen, zatímco hluboké škrtky ve veřejných rozpočtech likvidují sociální služby, školství, zdravotnictví atd.

Současný kapitalismus je uvězněn v krizi, pro kterou nemá žádné řešení.

Lenin vysvětlil již před dávnými časy, že „**neexistuje nic jako poslední krize kapitalismu. Dokud nebude svržen, tak se vždy dokáže vyhrabat i z té nejhlubší krize.**“ Ovšem za jakou cenu pro lidskou společnost?

Thomas Candulas, květen 2025

Tisíce Čechů, Moravanů, Slezanů a s nimi mnozí zahraniční turisté i imigranti si po celé vlasti připomenuli slavný Den vítězství

Letná v Praze

Nesmrtelný pluk v Ostravě

80

Lidový odpor vůči nevyzpytatelné, protilidové a nebezpečné domácí i zahraniční politice Trumpovy administrativy roste každým dnem, jak je vidět na masivních demonstracích konaných po celé zemi od 5. dubna doposud. Víťame tyto protesty a lidové požadavky, které vznesly, ale musíme kritizovat závažné nedostatky, které blokují politické změny, které zoufale potřebujeme.

Kritika je namířena proti prezidentu Trumpovi, Elonu Muskovi a „miliardářům“ za činy, které byly po desetiletí charakteristickým znakem politiky obou stran. Peněžní zájmy – ne jako jednotlivci, ale jako třída, a bez ohledu na jejich politickou stranu – vždy kontrolovaly americkou vládu a upřednostňovaly své zájmy před zájmy většiny, pouze omezenými organizovanými lidovými hnutími.

Personalizace kritiky a obviňování současné administrativy pouze z problémů vytvořených oběma stranami se rovná stranění jedné skupiny „miliardářů“ (demokratů) proti druhé (republikánů). Taková je povaha duopolu dvou stran jako systému, bez ohledu na personální změny v Bílém domě. Mezitím se celá americká politika potácí od jedné administrativy k druhé na trajektorii doprava směrem k fašismu.

Protesty „Ruce pryč!“ byly z velké části organizovány skupinou Indivisible (nedělitelní), sídlící v Demokratické straně, mlčely o militaristické zahraniční politice USA a zaměřovaly se výhradně na domácí problémy, s výjimkou „Ruce pryč od NATO!“

Výmluvné je, že „Ruce pryč od Palestiny“ byly z oficiálních požadavků vypuštěny, i když na to aktivisté z řad obyčejných lidí upozorňovali.

Toto záměrné mlčení o zahraniční politice a její svévolné oddělování od domácích problémů zakrývá skutečnost, že

Prohlášení Mírové rady Spojených států

mnoho domácích problémů je důsledkem militaristické zahraniční politiky naší země. Biliardy dolarů tolik potřebných finančních prostředků

jsou přesměrovány z lidských potřeb na válečné štvání na Ukrajině, v západní Asii a v Asii a Tichomoří. Dosažení lidové moci může být neúčinněji podníceno, pokud je formováno politickým a vědomým uznáním třídního základu války a militarismu.

V kontrastu s tím oficiální požadavky mobilizace „Ruce pryč!“, s jejím přijetím NATO, ale mlčením o genocidě v Gaze, zatemňují třídní základ války.

Zatímco oficiální bezpráví nezačalo s Trumpem, nový prezident je odhodlán změnit současný poválečný imperialistický řád jiným, který dá impériu ještě větší beztréstnost. Americká vládnoucí třída jako celek zrychluje tendenci USA operovat mimo hranice jak národního, tak mezinárodního práva, bez ohledu na to, kdo je v úřadu.

Zástupná válka Západu proti Rusku pokračuje na Ukrajině, zatímco se shromažďují válečná mračna kolem vytvoření další zástupné války s Čínskou lidovou republikou za použití Tchaj-wanu a Jižní Koreje. A po celou tu dobu pokračuje americko-izraelská genocida proti Palestíně a jejím spojencům. Hrozící válka s Íránem, podporovaná oběma stranami, je dalším naléhavým problémem, který nejlépe dokládá současný imperialismus.

K tomu všemu se přidává závazek obou politických stran posílit represivní aparát státu na domácí půdě – od policejních měst až po represe na univerzitách, kriminalizaci projevu a shromažďování, omezování pravdivého vzdělávání a další vyzbrojování samotného soudního systému. Zintenzivnění domácích úsporných programů, deregulace a destrukce všech vládních organizací, které chrání a zlepšují životy pracujících lidí, a útoky na odbory jsou odvrácenou stranou pro udržení militaristického impéria.

To vše by mělo dát jasně najevo, že ani jedna ze dvou miliardářů kontrolovaných stran nebude a nemůže být naléhavě potřebnou opozicí vůči imperialismu.

Současné světové podmínky vyžadují vybudování opozičního hnutí proti válce a militarismu, které je ještě materiálněji zaměřeno na antiimperialismus. To vyžaduje pochopení jasné vazby mezi zahraniční a domácí politikou impéria a volání po ukončení militarismu a přesměrování zdrojů na lidské potřeby.

Místo toho, abychom hledali menší ze dvou zel, naléháme na připojení se k nezávislým kampaním lidí za snížení vojenského rozpočtu, uzavření zahraničních vojenských základů USA a NATO, vytvoření zón míru v našem regionu a zastavení militarizace policie a domácí represe.

Antiimperialistické porozumění je klíčem k úspěchu boje našeho lidu za mír a spravedlivější společnost.

15. dubna 2025

Mírová rada Spojených států amerických,

P.O. Box 3105, New Haven, CT 06515, (203) 387-0370

**Trump je symptom,
americký imperialismus je nemoc**

**Bývalý ukrajinský prezident Zelenskyy (druhý zprava)
s ukrajinskými uklízečkami, které v Parlamentu ČR
ještě před volbami zachraňují svinčík, který nadrobili čeští
poslanci a český národ není schopen to po nich uklidit.**

Dne 13. května, v očekávání plenárního zasedání Státní dumy, předseda Ústředního výboru Komunistické strany Ruské federace, předseda frakce komunistické strany ve Státní dumě Gennadij Zjuganov, promluvil k novinářům.

Měl jsem to štěstí, že jsem byl divákem posledních čtyřiceti přehlídek. Jsem rád, že jsem žil ve velké sovětské éře. Byl jsem v deseti jaderných městech, ve všech předních leteckých a automobilových továrnách naší země. Mé srdce bylo klidné a radostné, když mocné zařízení dorazilo na Rudé náměstí a demonstrovalo, že Sovětský svaz je vedoucí mocností na světě a zajišťuje paritu jaderných raket...

A za tím vším byla práce velkého sovětského lidu.

Šéfredaktor novin „Sovětskaja Rossija“ Valentin Čikin je muž s rozsáhlými zkušenostmi. Již několik desetiletí stojí v čele našich lidových novin. Valentin Čikin připravil zajímavý výběr publikací o Velkém vítězství. Poslal jsem tento významný a zajímavý materiál vedoucím představitelům země - prezidentovi, členům Rady bezpečnosti, členům vlády, guvernéřům. Doufám, že ruští učitelé a vychovatelé budou také používat tento materiál ve své pedagogické a vlastenecké práci.

Vojenská přehlídka na Rudém náměstí 9. května 2025 na mě udělala výjimečný dojem. Ukázal naši vůli hájit pravdu o vítězství.

Prezident ve svém projevu řekl, že naším hlavním úkolem je zajistit vítězství v moderních podmínkách na základě pravdy, spravedlnosti a přátelství národů.

Na pódiu seděli vůdci téměř tří desítek mocností. Vedle prezidenta Vladimira Putina byl prezident Čínské lidové republiky Si Ťin-pching. Vojáci ze třinácti velkých států vtiskli na dlažební kostky vojenský krok ve stylu velké sovětské armády, která nás ve všem podporovala. Včetně vedení speciální vojenské operace.

Dovolte mi připomenout, že NATO a Anglosasové vyhlásili ruskému světu válku za účelem vyhlazení.

Naše strana a lidové vlastenecké síly připravily vynikající program na oslavu tohoto výročí. Bude pokračovat tento týden a v následujících měsících.

Za prvé jsme uspořádali tři pléna, na kterých jsme shrnuli podstatu imperialismu, který nevyhnutelně vede k nacismu, fašismu a banderismu.

Dospěli jsme k závěru, že bez socializace života není možné zachránit planetu před jadernou pohromou.

Pozvali jsme do Moskvy hosty, kteří jsou připraveni podat Rusku ruku v boji proti fašismu.

Před dvěma lety jsme společně s Alexandrem Lukašenkem uspořádali v Minsku první antifašistické fórum. Na tomto fóru bylo 50 delegací. Letos se zúčastnily delegace z 91 zemí. Přijelo k nám 165 delegací: komunistické, dělnické a lidové vlastenecké strany.

Braňte pravdu o vítězství

Vedli jsme delegáty do Alexandrovovy zahrady poblíž kremelské zdi. Poklonili se Hrobu neznámého vojína. Uctili jsme památku všech 27 milionů sovětských vojáků, kteří položili své životy během Velké vlastenecké války.

Delegáty navštívili Muzeum vítězství na Poklonné Hoře. Z tohoto muzea odcházeli znovuzrozeni a oduševnění. Uvědomili si, že náš mnohonárodnostní lid má ruského ducha, znásobeného sovětským vlastenectvím a národní jednotou.

Zahraniční delegace s velkým zájmem sledovaly koncert souboru písní a tanců Ozbrojených sil Ruské federace pojmenovaného po Alexandru Vasiljeviči Alexandrovovi.

(*Národní umělec, generálmajor A. V. Alexandrov / *13. dubna 1883, Plachino – +8. červenec 1946, Berlín/ - skladatel, pedagog, sborníř, dirigent a zakladatel Akademického souboru písní a tanců Ruské armády. Ano, je to ten u nás nejslavnější soubor, s kterým zpívali všichni nejslavnější českoslovenští zpěváci, který nesmí mírové, protiválečné a protifašistické písně v dnešní době u nás zpívat! Alexandrov byl mimo jiné autor hudby k nejslavnější válečné písni „Svatá válka“ neoficiální to hymně Velké vlastenecké války, kterou začínalo po celou dobu války hlavní ranní vysílání moskevského rozhlasu. Byl držitelem mnoha řádů a vyznamenání, mimo jiné i československého řádu Bílého lva – poznámka metéra.)*

Publikum čtyřikrát povstalo za zvuků vlasteneckých písní. Všichni diváci zpívali: „Povstaň, země je obrovská...“, „Pokloňme se velkým letům...“, „Toto je svátek se slzami v očích...“

Delegace navštívily na VDNCH (výstavka dosáhnutí narodovo chozjajstva – poznámka metéra) dva pavilony - Space a Peaceful Atom.

Všechny zahraniční delegace podepsaly výzvu, ve které odsoudily agresi NATO a válku proti ruskému míru. (*Zveřejňujeme na jiném místě Dialogu.*)

Všichni delegáti jsou připraveni spojit se v boji všech pokrokových sil za mír. Mimochodem, tohoto fóra se zúčastnili zástupci ze všech zemí NATO. Oni, spolu s ostatními delegáty, jednomyslně podpořili náš postoj.

Jsem vděčný prezidentovi Ruska Putinovi. Poslal své pozdravy účastníkům antifašistického fóra v Moskvě. Vyzval ke konsolidaci všech pokrokových, mírumilovných sil. Blahodárné telegramy zaslali také premiér Michail Mišustin, předseda Státní dumy Vjačeslav Volodin a předsedkyně Rady federace Valentina Matvijenkova.

Obečně platí, že všechny slavnostní oslavy věnované 80. výročí Velkého vítězství byly přesvědčivé a jasné.

Včera jsem podrobně studoval zprávy o práci ruské ekonomiky. V této souvislosti bych chtěl apelovat na vládu Michaila Mišustina a vedení strany Jednotné Rusko - je již dávno opožděno změnit finanční a ekonomický kurz v naší zemi.

Tempo hospodářského růstu se výrazně snížilo. Ve skutečnosti jsme klesli z více než čtyř procent na nulu a nákupy zemědělských strojů se snížily o jednu třetinu. Nákladní doprava se snížila o 10 procent, což v první řadě charakterizuje vývoj ekonomiky a jejich schopností.

Míra inflace 21 procent, ekonomika vykrváčená monetizací a rychlý neregulovaný růst cen naznačují, že pokud bude tato politika pokračovat, nebudeme schopni splnit prezidentovo nařízení udržet tempo růstu nad světovými tempy a zajistit si sebevědomý vstup mezi tři nejlepší země světa.

Navrhli jsme alternativní program „Program vítězství“. Uvažovalo se o něm na stranických a vlasteneckých fórech. Ve stejné době jsme zahájili široké vlastenecké lidové referendum, ve kterém jsme požadovali regulaci cen základního zboží, bydlení a komunálních služeb a léků. Asi 41 milionů důchodců žije v průměru z důchodu 23 tisíc rublů.

(To je na naše poměry jako šest tisíc korun – poznámka metéra.)

A brambory v poslední době zdražily čtyřnásobně. To naznačuje, že v zemi stále neexistuje ekonomické plánování a cenová regulace.

Věřím, že je pro nás nesmírně důležité udělat vše pro podporu veteránů a dětí války. Pozornost, která je jim dnes věnována, je zjevně nedostatečná. Proto je nutné přijmout náš zákon „O dětech války“, který jsme již představili a trváme na jeho přijetí.

Během oslav 1. a 9. května jsme demonstrovali jednotu všech pokrokových sil. Uspořádali jsme pracovní setkání s vůdcem Komunistické strany Číny Si Ťin-pchingem a nastínili důležitou perspektivu v našich vztazích s našimi čínskými soudruhy.

Setkali jsme se s novým předsedou Komunistické strany Vietnamu To-Lamem, který podpořil program spolupráce mezi našimi stranami a pozval naši delegaci na návštěvu.

Společně s velvyslancem KLDK v Rusku Sin Hong Cholem jsme vysadili Zahradu vítězství na Leninově státním statku. Na zahradu, kterou jsme založili před pěti lety, jsme přidali dalších 1 500 sazenic.

Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abychom podpořili bratrskou Kubu. Naše rozhovory s prezidentem a předsedou Komunistické strany Kuby Miguelem Díaz-Canelem Bermudezem skončily novým programem a zvláštní pozorností ruské vlády k rozhodnutím, která byla přijata dříve.

Příští víkend uspořádáme na Rudém náměstí slavnostní recepci téměř 5 tisíc

chlapců a dívek jako pionýrů. Tuto událost zasvětíme 80. výročí Velkého vítězství.

V květnu nás potěšily naše sportovní týmy: futsalový tým KPRF vyhrál Ruský pohár, když porazil Norilsk Nickel výsledkem 7:2.

Tým Šachového klubu Komunistické strany Ruské federace se stal absolutním mistrem v Rusku. Přejeme jim úspěch a vyzýváme ke změně finančního a ekonomického programu ve prospěch Programu Vítězství.

Děkuji našemu týmu - Melnikovovi, Kašinovi, Afoninovi, Novikovovi, Tajsajevovi, Kalašnikovovi – všem, kteří se významně podíleli na pořádání těchto slavnostních a pietních akcí. Děkuji!

Gennadij Zjuganov,
13. května 2025

Dva zaměstnanci izraelského velvyslanectví ve Washingtonu DC zastřelil muž, který po svém zatčení křičel: „Osvobodte Palestinu!“, a údajně řekl policii: „...udělal jsem to pro Palestinu, udělal jsem to pro Gazu.“

Celá západní politicko-mediální třída to zuřivě odsuzuje jako antisemitský útok, navzdory střelcovým jasným a jednoznačným motivům vůči státu Izrael spíše než židovské víře a navzdory tomu, že jednou ze dvou obětí je křesťan z Německa.

Takže si ujasněme jednu věc od začátku. Dva zaměstnanci izraelského velvyslanectví zastřelení ve Washingtonu jsou méně diskutabilní než desetitisíce Palestinců zabitých při genocidním izraelském záboru půdy. Je to méně důležité. Zaslouží si to méně pozornosti. Není to hlavní příběh. Hlavním příběhem je izraelská genocida v Gaze.

Mnozí naznačují, že to byl nějaký útok pod falešnou vlajkou, který měl změnit příběh a zachránit obraz Izraele na světové scéně, když se veřejné mínění obrací proti jeho genocidním zvěrstvům. V tuto chvíli pro to nevidím žádný důkaz. Předpovídala jsem, že zvěrstva Izraele v Gaze dají vzniknout násilným extremistickým útokům, protože to se prostě stává, když děláte hodně zlé věci před zraky celého světa. Asi na tom není nic víc.

Jednoduše nemůžete dát Izraeli sympatie. K ničemu. Nikdy. Bez ohledu na to, co se stane. Izrael používá sympatie jako zbraň; používá jakékoliv sympatie, které jsou mu dané jako zbraň, aby ospravedlnil vraždění lidí. Pokud někdo použije něco jako zbraň k vraždění lidí, je nemorální mu dál předávat zbraně. Musíte je odzbrojit.

Pokud se domníváte, že veškeré násilí a ničení v Gaze je vinou Hamásu, pak podle vaší vlastní logiky musíte také akceptovat, že nadcházející vlna antisemitismu a násilného extremismu, jež následuje po spálení Gazy, bude zaviněna výhradně Izraelem. (Autorka na „X“ (@caitoz), býv. twitter] 20. dubna 2025.)

Skutečným příběhem je zde to, jak celá západní politicko-mediální třída vyjádřila více pobouření a sympatií nad zabitím dvou pracovníků izraelské ambasády než desetitisíce Palestinců při historicky první genocidě v přímém pře-

Pár myšlenek o zabití dvou zaměstnanců izraelského velvyslanectví

nosu. Zpravodajství příběhu je příběhem, protože odhaluje, jak malou úctu má západní říše k životům těch, kteří nejsou ze

Západu. Palestinci nejsou považováni za plně lidské bytosti, takže jejich smrt v každodenních genocidních masakrech je považována za méně hodnou pozornosti než dvojnásobná vražda ve Washingtonu DC.

Západní instituce považují muslimy, Araby a lidi s tmavší pletí za nelidskou havěť, jejíž vyhlazení by se mělo setkat s emocionální odezvou pohybující se někde mezi lhostejností a škodolibostí.

Naše civilizace se považuje za morálně nadřazenou nacistickému Německu, zatímco pokračuje v podstatě ve stejných zvěrstvech v podstatě pod stejnou ideologií.

To je skutečný příběh. To je skutečné poučení.

Přestaňte být antisemity; existují pouze dvě (2) násilná úmrtí, na která se dnes smíme soustředit, a ani k jednomu z nich nedošlo v Gaze. [Caitlin Johnstone (@caitoz) 22. května 2025]

Takže si to shrňme pro případ, že by byl někdo zmatený. Nic, co Izrael udělal Gaze, neospravedlňuje 7. říjen, ale ani 7. říjen neospravedlňuje nic z toho, co Izrael v Gaze dělá, ale nic z toho, co Izrael v Gaze dělá od 7. října, neospravedlňuje jakékoliv násilí vůči Izraeli.

Všichni to chápou? Zní to tak správně?

Dana Bashová z CNN už naznačuje, že „Osvobodte Palestinu“ je výzvou k násilí vůči Židům, a šéf ADL Jonathan Greenblatt cituje střelbu na zaměstnance velvyslanectví jako důkaz potřeby nedat příležitost propalestinským hlasům. Což se stalo, když britská policie obvinila z terorismu člena irského hip hopového tria Kneecap za to, že na koncertě mával vlajkou Hizballáhu.

Už jsem to řekla a řeknu to znovu.

Sionismus je dnes tou největší hrozbou pro svobodu slova v naší společnosti. Podpora Izraele ze strany Západu způsobuje nepřetržitý agresivní útok na naše občanská práva v celém západním světě.

Je to osobní. Izrael přímo ohrožuje nás všechny.

Caitlin Johnstoneová,
23. května 2025, překlad Vladimír Sedláček

Při 100. výročí jeho narození jeho myšlenky stále osvětlují cestu ke svobodě. Byl nekompromisní ve snaze o rasovou spravedlnost. Střídavě je ignorován a haněn, protože obhajoval revoluci a ozbrojenou sebeobranu.

Malcolm X. byl stěžejní postavou hnutí za osvobození černochů v padesátých a šedesátých letech. Protože jeho neoblomné postoje jsou nenáviděny mocnostmi, které jsou, jeho myšlení je často bagatelizováno ve prospěch pacifisty Martina Luthera Kinga mladšího.

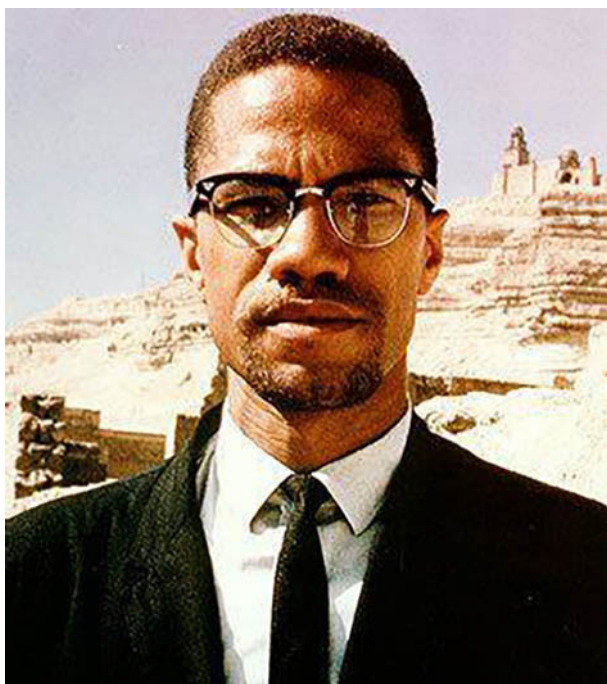
V boji za osvobození byl neústupný. „Když mě slyšíte říkat ‚všemi prostředky‘, myslím to přesně tak. Politické, ekonomické, sociální, fyzické – cokoli, co je nezbytné – pokud je to inteligentně řízeno a navrženo tak, aby to přinášelo výsledky.“

Geniální a hluboký myslitel, nikdy nepřestal zkoumat vše, co viděl, a rozvíjet své myšlenky. Proto v boji proti rasismu, kolonialismu a kapitalismu jeho postoje dnes rezonují více než kdy jindy.

Muž z lidu

Narodil se jako Malcolm Little 19. května 1925, za segregace Jima Crowa a teroru Ku Klux Klanu, jenž mu v dětství vzal rodiče a oddělil sourozence. Skončil se školou na konci osmé třídy, poté, co jeho učitel, který byl bílý, rozdrtil jeho ambice stát se právníkem a odkazoval na něj v nejhorším bigotním tónu.

Jako mladý muž pracoval v různých zaměstnáních, ale také se obrátil ke krádežím, odseděl si více než šest let ve vězení. Tam si dal vyšší vzdělání a byl získán pro Nation of Islam (Národ islámu), černošskou separatistickou organizaci, a přijal jméno Malcolm X. Po vězení se rychle vypracoval do vedení v Nation, organizoval proti policejní brutalitě a znásobil členství ve skupině. FBI ho dala pod dohled.

Malcolm X Ikona osvobození

Byl to charismatický řečník a oddaný učitel. Coby politický vůdce byl nenapadnutelný a vystupoval proti korupci, bez ohledu na to, kdo se jí dopustil (například i proti šéfovi the Nation, Elijahu Muhammadovi, za zneužívání žen a zplození dětí s několika jeho sekretářkami). To vedlo k Malcolmovu umlčení a odstavení v organizaci, a nakonec z ní odešel.

Několikrát cestoval do Afriky a na Blízký východ a z těchto zkušeností se silně poučil. Od segregačních myšlenek odstoupil poté, co se setkal s oddaným bílým alžírským revolucionářem. Řekl: „Nebudu nikomu svěřací kazajkou. Je mi jedno, jak člověk vypadá nebo odkud pochází. Má mysl je široce otevřená každému, kdo nám pomůže zbavit se tíživých problémů.“

Konvertoval k většinovému islámu a po pouti do Mekky přijal jméno El-Hajj Malik El-Shabazz.

Na univerzitách v USA, Velké Británii a Africe studentům řekl: „Mladá generace bělochů, černochů, barevných a jakýchkoli dalších, žije v době revoluce.“

A dále: „Myslím, že jedna z prvních věcí, kterou by se mladí lidé, zvláště v dnešní době, měli naučit, je vidět sami sebe a poslouchat sami sebe a myslet sami za sebe. Pak můžete dospět k inteligentnímu rozhodnutí sami za sebe.“

Malcolm upřednostňoval nezávislé politické organizování a podporoval nezávislou Mississippskou svobodnou demokratickou stranu

Fannie Lou Hamerové. Řekl: „Pokud něco opravdu brzy neuděláme, myslím, že budete muset souhlasit s tím, že budeme nuceni buď použít hlasovací lístek, nebo kulku. V roce 1964 je to jedno nebo druhé. Nejde o to, že se čas krátí – čas se zkrátil! ... Vy jste dali Demokraty na první místo a Demokraté vás na poslední.“ Jeho postoje k ženám byly uctivé, ale omezené sexistickým učením Národa islámu. Vzhledem k tomu, že jeho myšlení během života rostlo a rozvíjelo, mnozí, včetně autorky tohoto článku, jsou přesvědčeni, že časem by přijal osvobození žen.

Ke konci života vybudoval Organizaci pro afroamerickou jednotu (OAAU) a vystupoval za ni na shromáždění v Harlemu, když jej 21. února 1965 zavraždili příslušníci Nation of Islam. Mnozí považují za spolupachatele vraždy FBI, buď tím, že jí aktivně pomáhala, nebo proto, že o spiknutí věděla, ale neodhalila jej.

V posledních měsících svého života Malcolm zkoumal socialistické myšlenky. „Všechny země, které se dnes vynořují z okovů kolonialismu, se obracejí k socialismu. Nemyslím si, že je to náhoda. ... Nemůžete mít kapitalismus bez rasismu.“

Učení Malcolma X., že rozbíjení rasismu je klíčové a vyžaduje zničení kapitalismu, nám stále osvětluje cestu.

Megan Cornishová

pro Freedom Socialist duben 2025

Ze serveru <https://socialism.com> přeložil **Vladimír Sedláček**

Trump - Putin - Zelenskyj - Starmer

Tak už to víme. Jak nám prozradily British Sky News, Donald Trump nás zradil.

Zradil starou nebohou Evropu. Zklamal tím prý jak Ukrajinu, tak její spojení. No, spojení... Ukrajina není ani v NATO, ani v Evropské unii. Jediný, kdo se Zelenským podepsal stouletou smlouvou na využití jejího a jí dobytého bohatství Ruska, je britský premiér Starmer. Takže nejspíš zklamal jeho.

Vedení Evropské unie, stále otevřeněji se chovající jako britská kolonie, přece Donaldu Trumpovi jasně naznačilo, že má v telefonickém rozhovoru zadupat Vladimira Putina do země a uvalit na Rusko tvrdé sankce! Místo toho teď musí čelit americkým výzvám k mírovým jednáním, navíc, podle prohlášení samotného amerického prezidenta, podpořeným osobně Svatým stolicem.

Trump a Putin se během dvouhodinového rozhovoru (mimo mnoha dalších probíraných témat) zřejmě definitivně dohodli na způsobu řešení narůstající bezpečnostní krize Evropy, rozdmýchávané neústupností evropskými loutkovodíči podněcovaného Zelenského.

Obsah rozhovoru byl nejspíš pečlivě připraven a do všech podrobností projednán diplomaty a zástupci zpravodajských služeb obou stran dlouho dopředu. Říká se tomu diplomacie. Což je slovo, považované mezi noblesní eurosmetánkou za něco nevhodného, ba snad až sprostého.

Obsahu tohoto slova neznali evropští lídři snad opravdu čekali, že Donald Trump bude Vladimíru Putinovi vyhrožovat a tlačit ho k ničím neodůvodnitelnému příměří, navrženém původně Zelenským a definitivně dotvořeném jím a trojicí jeho kumpánů Starmerem, Macronem a Merzem v albánské Tiraně.

Tam se tahle povedená „čtyřka“ sešla poté, co díky komediálnímu výstupu Zelenského v tureckém Istanbulu jednání mezi ukrajinskou „střední skupinou vojsk“ na jedné straně a uhlazenými ruskými diplomaty na straně druhé vlastně ani nezačala. Z Tirany si pak telefonicky stěžovali „velkému bílému otci ve Washingtonu“, že jim Putin rozšlapal kyblíček a ukradl lopatičku a arogantně požadovali, aby už konečně zařídil tu ruskou kapitulaci.

„Istanbul II“ tak přinesl jen výměnu soupisů obecně známých podmínek obou stran, jejichž splněním podmiňují pokračování mírových rozhovorů. Britsko-francouzsko-německé, zastupované u jednacího stolu ukrajinským generálním štábem (soudě aspoň podle oblečení) a ruské, zastupované diplomatickou misí.

Jejich požadavky jsou si ovšem natolik vzdálené, že je vlastně za současné konfigurace politických sil na Ukrajině a v Evropě jakékoliv další jednání fakticky vyloučeno. Pro ruskou stranu navíc hraje čas, rostoucí vojenská převaha, reálně vyjádřená územními zisky na nově připojených územích, klesající ochota obyčejných Ukrajinců umírat za britské a francouzské zájmy, plošně rostoucí sociální, ekonomické a bezpečnostní problémy Evropské unie i prázdné vojenské sklady evropských zemí NATO.

Jediným pozitivním výstupem nového kola istanbulských jednání, byť fakticky zmařeného Zelenským a jeho spojenci dříve, než mohlo začít, se tak stala dohoda o vzájemné výměně tisícovky válečných zajatců. Snad to může zakládat naději

v budoucí sblížení názorů, vedoucí k nějakému stabilnějšímu urovnání vzájemných vztahů.

A okamžité výstupy jednání Putin-Trump?

Zelenský z něj má podle všeho osypky. V reakci na výzvy amerického prezidenta k urychlenému ukončení vzájemného zabíjení vystoupil s velkou výzvou prohlášením, že Ukrajina nikdy nestáhne „svá vojska ze svého území a neustoupí ruským ultimátům“. S obvyklou bohorovnou arogancí také sdělil světu,

že Donaldovi jasně zakázal „rozhodovat o Ukrajině bez Ukrajiny“. Což je ovšem v naprostém protikladu k Trumpem stále nekompromisněji vyjadřovanému požadavku, aby vzal rozum do hrsti a začal místo přípravy celoevropské války podle not z Londýna a Paříže raději jednat s Ruskem o míru pro těžce zkoušený lid Ukrajiny.

Zelenského další výroky, že Ukrajina aktuálně zvažuje možnost zorganizovat setkání delegací z Ukrajiny, Ruska,

USA a Evropské unie v Turecku, Vatikánu nebo Švýcarsku, nemá v úmyslu opustit směřování do NATO, ani vyhlásit neutrální status, už jen ukazují jeho nepochopení prostého faktu.

Po dnešním telefonátu na něm přestal další vývoj situace na Ukrajině záležet. Pro skutečně velké hráče začínají mít váhu spíše ty až dosud „statisticky zanedbatelné“ stovky tisíc Ukrajinců, které posílal a posílá na smrt ve válce, udržované v chodu jen díky jeho umanuté podřízenosti zájmům věrchušky Evropské unie.

Vlastě na něm velmi brzy nemusí záležet vůbec. Stejně jako dnes už vůbec nezáleží na nedávno ještě světoznámé a všemi oslavované dívence jménem Greta Thunbergová.

Mimochodem, všiml jsem si na záběrech z Tirany, že se Merz držel od „svaté trojice“ dost na distanc. Ono to s tou nerozborovou jednotou názorů vedení Evropské unie asi nebude až tak slavné.

Jaroslav Štefec, British Sky News, <https://www.facebook.com/>

Jaroslav Štefec

vojenský analytik

Armády NATO

v šoku:

**Konflikt na Ukrajině není
snadnou hybridní válkou!**

Krvavý fašistický převrat zorganizovaný USA v Chile v roce 1973

1.

CIA v roce 1973 v Chile iniciovala a řídila vojenský, fašistický převrat

Do listopadu roku 1970 „v Chile vládla oligarchie... Předchozí vlády byly loutkami Spojených států.“ (*Šílený svět studené války č. 5, Mír a válka, 02: 54 – 03:01.*) Slovy Gustavo Martina (ministr zemědělství v Allendeho vládě):

„A severoamerické společnosti obíraly Chile o přírodní zdroje.“ /03:05/

Komentátor dodává:

„Velké chilské povrchové doly jsou největším producentem mědi na světě. Třetina z nich patří Američanům. Marxistický prezident Allende znárodnil měděné doly. Vláda rovněž znárodnila větší banky a pozemky. Ke zděšení americké vlády se z Allendeho vyklubal komunist...“ (*Tamtéž /03:05–03:38/.*)

CIA - Ústřední zpravodajská služba USA s vnějším špiónážním polem působnosti mající zároven za úkol provádět po celém světě operace ve prospěch USA.

Tedy přisvojit si zpět uloupené přírodní bohatství své vlastní země, navrátit jej svému lidu, národu, to byl pro americké imperialisty tyjící z cizího bohatství, vskutku „smrtný hřích“! Bylo tedy třeba tvrdě, bezohledně zakročit a Allendeho umlčet, odstranit!

Proto byl připraven a zrealizován brutální zásah USA do vnitřních záležitostí Chile:

„Nixon řekl Kissingerovi, že musí za každou cenu Allendeho zarazit. Spojené státy podnikají kroky na nejvyšší úrovni...“ /03:52 - 04:04/

„Americký prezident Richard Nixon potají chystá pád komunistické vlády v Chile.“ /*Tamtéž 04:12 - 04:17.*/

Pro případ, kdyby ve volbách zvítězila skutečná levice, pevně spjatá s pracujícím lidem, na čele s Allendem, vypracovaly tedy Spojené státy strategii destabilizace této země. Podle této strategie bylo třeba: „rozdělit a oslabit vládní koalici, rozšířit kontakty s chilskou armádou, podporovat všechny nemarxistické skupiny a strany a všechna antiallendovská média, a nakonec prostřednictvím blíz-

vedla znárodnění majetku zahraničních koncernů, bank a dolů, které se podařilo schválit téměř jednomyslně v Kongresu, kde většinu měla pravice. Započala reforma zdravotnictví a školství, kde např. všechny děti dostávaly zdarma denně půl litru mléka. V prvním roce vlády bylo vyvlastněno 1 400 zemědělských statků a dva miliony hektarů půdy, která byla rozdělena bezzemkům. Uskutečnilo se, podle přijatých zákonů, zestátnění i uhelného, textilního, železářského a ocelářského průmyslu, těžby ledku

a telefonní sítě.“ (*Vladyka M., JUDr.: Výročí Hrdinství a zrady, Vencemos 3/2013, s. 27, OREGO.*)

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - IX. část - pokračování z minulého čísla)

kých novin na celém světě šířit podezření z infiltrace Rusů a Kubánců do Chile.

Pomoc Chile se v tichosti snižuje nebo škrtá. Americké společnosti jsou vybízány, aby snižovaly své investice.

Světová banka již v letech 1971 až 1973 neposkytuje Chile žádnou půjčku. Jedinou výjimkou je vojenská pomoc, která je poskytována kvůli zachování přímého vlivu na chilskou armádu. Allende se ji neodvážil odmítnout ze strachu z odtržení armády.“ (*Denoěl Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh s. 167-168.*)

Ve vztahu k většině zemí Latinské Ameriky zde v politickém systému fungoval princip buržoazního parlamentarismu, kdy jsou umožněny volby do parlamentu i prezidenta republiky. V této souvislosti se tedy osudným rokem stal rok 1970.

V listopadu tohoto roku se konaly volby, v nichž nejvíce hlasů získala Allendeho socialistická koalice stran Lidové jednoty (sdružující socialistickou, komunistickou, radikální stranu a Hnutí jednotné lidové akce – MAPU) a Salvador Allende Gossens byl zvolen prezidentem.

Získal největší počet (36,29 %) hlasů, protože však nedosáhl nadpoloviční většiny, jeho zvolení musel schválit, podle Ústavy země, Kongres. To se i stalo.

Měly být znárodněny i „americké firmy jako výše uvedené doly, ITT (International Telephone and Telegraph a také Anaconda, Kennecot a další – Z. K.), které v podstatě řídily chilskou ekonomiku.

Tato společnost - International Telephone and Telegraph - byla „ze všech neaktivnější. Je třeba říci, že jejím prezidentem“ byl „jistý... John McCone, bývalý šéf CIA za Kennedyho!“ A tato společnost nabídla „1 milion dolarů jako příspěvek k porážce Allendeho“. (*Denoěl Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh, s. 166-167.*)

Richard Nixon

2. Nový, levicový prezident Allende ve službách vlasti, lidu

„Vláda Salvadora Allendeho po svém jmenování provedla řadu opatření v oblasti ekonomiky i sociální politiky s cílem zlepšit životní podmínky lidu. Pro-

Nixon řekl svému šéfovi CIA: „Ať se jejich hospodářství rozeře zoufalstvím.“ Veškeré mezinárodní instituce včetně Světové banky – s Robertem McNamara u kormidla – se nyní spikly a svrhly tamější režim. CIA financovala opoziční strany, šířila propagandu a dezinformace, nabízela úplatky, organizovala de-

monstrace a násilné demonstrace proti vládě.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Press Brno 2015, s. 227.) V sedmé části desetidílného filmového dokumentu oscarového režiséra „Americké století očima Olivera Stonea“, je uveden i tento výrok prezidenta Nixona, který byl rovněž určen řediteli CIA: „**Položte je na lopatky!**“ /40:37/

Pro USA bylo tedy třeba **docílit celkové destabilizace země**. K tomu patřilo i to, aby bylo dosaženo nedostatku „základních životních potřeb“ za podpory „obchodníků nepřátelských vůči vládě a blokadou dopravců život občanskou nespokojenost“. Ano šlo především „o to ukázat obyvatelstvu neefektivnost socialismu“. (Denoël Yvonnick, *Černá kniha CIA, Práh*, s. 168.)

Tento bezostyšně hanebný přístup uplatňovaný Spojenými státy i vůči jiným zemím a politickým směrům levicového zaměření, je uplatňován dodnes. Zásadní roli v tom již nehraje jen CIA, ale i různé, především politicky zaměřené „neziskovky“ a „nadace“ (př. G. Sorose aj.) usilující o docílení destabilizace a rozkladu v daných zemích (Ukrajina, Venezuela, Bělorusko, Kuba atd.).

Proto „Propaganda CIA, která tak dobře fungovala v roce 1964“, byla „znovu v plné síle aktivována. **Hlavní deník pravice** v zemi, *El Mercurio*, který byl na pokraji bankrotu, **dostal na Nixonův příkaz od CIA** milión dolarů.“ (Tamtéž s. 168.)

3.

CIA zorganizovala zavraždění velitele armády Chile, generála René Schneidera

Podstatnou součástí přípravy a provedení státního převratu zabezpečeného a řízeného USA, bylo pro CIA, odstranění legitimně a demokraticky lidem zvoleného prezidenta a vlády. To pro ně nejprve vyžadovalo uskutečnit „**zavraždění nejmocnějšího chilského generála René Schneidera (velitele armády), který přísahal, že demokracii ochrání**“. (Dokument, „Americké století očima Olivera Stonea“, 40:58-41:06.) Ano, že bude pevně stát za legitimně zvoleným prezidentem a vládou Chile. Jeho likvidací měli reakční, fašizoidní, proameričtí, nejen **vysocí důstojníci** - generálové a plukovníci **chilské armády, pootevřenou cestu ke zradě, k převratu**.

Slovy „Černé knihy CIA“: Přes veškeré úsilí CIA byl „4. září Allende jako kandidát široké koalice zvolen prezidentem...

Nixon odmítá přijmout výsledky voleb a vyzývá k akčnímu plánu. Pod tlakem Washingtonu se agentura snaží nejprve koupit hlasy v Kongresu, ale bez velkého úspěchu. Následně napře své úsilí na ekonomiku a armádu... **Co se týče místní armády, CIA se setkává s velkou překážkou v osobě jejího šéfa René Schneidera, zruputího zastávce práva**.“ (Denoël Yvonnick, *Černá kniha CIA, Práh* s. 166-167.)

Když se tento „hlavní velitel armády René Schneider bránil tlaku USA na provedení vojenského puče, byl 22. října 1970 unesený a postřelený komandem organizovaným CIA a o tři dny později na následky zranění zemřel. Generál Schneider byl loajální k chilské ústavě a byl ochranným štítem pro prezidenta Allendeho.“

(Ganser Daniel, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc*, Vydavatelství TORDEN, 2021 s. 173.)

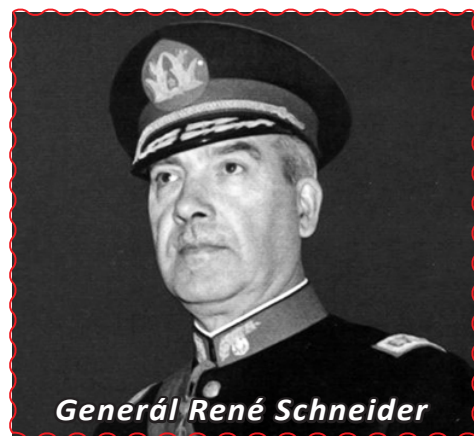

Generál Augusto Pinochet

4.

Pinochetův fašistický převrat a zavraždění prezidenta Allendeho

„Po třech letech sabotážních a destabilizačních aktivit uskutečnil Schneiderův nástupce generál Augusto Pinochet 11. září 1973 státní převrat pod vedením CIA a svrhl prezidenta Allendeho... Diktátor Pinochet jednal mimořádně brutálně proti obyvatelstvu a uvěznil 80 tisíc levicově zaměřených disidentů a příznivců Allendeho. Mnohé mučili. Někteří byli vyhozeni z letadel do Pacifiku. Další přivedli na mosty, postříleli a naházeli do řeky. Americký prezident Gerald Ford, který se po Nixonově rezignaci v roce 1974 nastěhoval do Bílého domu, vyhlásil, že **to, co USA dělají, je v nejlepším zájmu Chile a určitě v našem nejlepším zájmu**“.
(Tamtéž, s. 174.)

Generál René Schneider

Ano, taková je Amerika, přesněji takové jsou **Spojené státy americké**.

A to je pro fanatické stoupence a obdivovatele Spojených států - včetně této politiky „zatlačování komunismu“ (tj. perzekuování, terorizování všech pokrokových, nejen komunistických a skutečně socialistických, ale i národně osvobozeneckých hnutí) – něčím vskutku „demokratickým“, bytostně „lidskoprávním“ a „humánním“? Proto, že USA přeci jsou a musí být vzorem a spásou pro všechny země, nejen onoho kapitalistického, „svobodného světa“. Přesto, že z jejich strany (Spojených států), šlo a nevyvratitelně jde o totálně bezohledné, **zločinné spiknutí, zasahování do vnitřních záležitostí jiných zemí. O uplatňování politiky státního terorismu**.

Ještě jinak řečeno slovy O. Stonea: „Když Salvador Allende v prosinci 1972 vystoupil proti USA před nabitým Valným shromážděním OSN, byl sice nadšeně vítán, ale možná si tak podepsal rozsudek smrti: „**Musíme čelit silám, které pracují ve stínech, bez vlajky, s mocnými zbraněmi, z pozic nesmírného vlivu... Jsme potenciálně bohatá země, a přesto žijeme v chudobě. Chodíme sem a tam, žebráme o půjčky a pomoc, kde se dá, ale přitom jsme velikým vývozcem kapitálu. Je to klasický paradox kapitalistického ekonomického systému**“. Proto CIA náléhala na své chilské agenty, aby začali jednat.“ (Tamtéž, s. 227; Též: 7. část desetidílného filmového dokumentu „Americké století očima Olivera Stonea“, 41:08 - 41:46.)

Říkat pravdu, hájit zájmy svého lidu, své země, není pro imperialistickou supervelmoc, jakou jsou **Spojené státy**, které takovou zemi fakticky ovládají, něčím pozitivním, ale naopak zcela škodlivým. **Proto je podle nich třeba**, a to i jménem celého kapitalistického, tzv. svobodného světa, antikomunismu a antisocialismu, rázně a „lidskoprávně“, **bez skrupulí zakročit. Odstranit vlastenecké, národně osvobozené, vskutku demokratické a socialistické síly a hnutí** (viz mj. Korea, Kuba, In-

donesie – kde při aktivní roli CIA došlo k největší masové vraždě po druhé světové válce, neboť bylo povražděno víc než 500 tisíc lidí, údajných komunistů – dále Guatemala, Nikaragua, Vietnam, Grenada a dnes Venezuela, znovu Kuba atd. atd.)!

To je vlastně od zrodu Spojených států (jímž přeci vždy „žehná bůh“) jejich trvalou, zahraničněpolitickou i vnitropolitickou strategií a hodnotou. Bezohledně, agresivní cestou prosadit své zájmy, svou světovládu. Žádná svoboda člověka, občanů, ale dosažení – vojenskou silou i psychologickou manipulací – totální nadvlády nad světem.

5. Generál Pinochet, pod patronací USA, provedl vojenský, fašistický převrat

Zájem o nezbytnou likvidaci levicové, socialistické vlády, jednoznačně vyjádřil Nixonův hlavní poradce pro národní bezpečnost H. Kissinger: „Nevím, proč bychom se měli dívat, jak se jedna země stává komunistickou vinou nezodpovědnosti vlastního lidu.“

H. Kissinger: „Nevím, proč bychom měli nechat dojít zemi k marxismu jen proto, že jsou její lidé nezodpovědní.“ (tento citát viz Livingstoneová G., *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS Politika /Historie 2011, s. 82*); „Kissinger na jedné poradě prohlásil: „Nevím, proč bychom měli stát stranou a sledovat, jak se země stává komunistickou kvůli nezodpovědnosti vlastního obyvatelstva.“... (Nekola Martin, *Operace Kondor, Latinská Amerika ve spárech CIA, Nakladatelství EPOCH 2012, s. 44.*)

Ano lid = demos, a jeho kratos – síla, moc = vláda (demokracie) je ničím. Neboť lid je „nezodpovědný“, jeho potřeby a zájmy nejsou hodny jakéhokoli uznání a respektu, ale jen manipulace a potlačení. **Zájmy velkokapitálu, „elity“, těch skutečně mocných a mocichtivých jsou v USA vším!**

Ne náhodou nutil Kissinger Nixona do akce. »Napsal mu: „Zvolení Allendeho za prezidenta Chile představuje jednu z nejvážnějších výzev, se kterou jsme se na této polokouli setkali.“

Použije starou teorii „dominového efektu“ (Eisenhowera – uplatněná ve Vietnamu – Z. K.), podle níž **mohou být volby modelem pro další země na celém světě. Svrhnout Allendeho**, je nyní více než kdy jindy aktuální...« (Denoň Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh s. 167.)

Tedy žádná demokracie! To slovo pro politiky a přední ideology nejen v USA, je jen vábníčkou, reklamním sloganem k manipulaci občanů. Jde ve skutečnosti, reálně vzato, o vládu, jak jsem to již připomenul (v úvodní části toto textu), jen o **plutokracii**.

Řecky **plutos** – bohatství, **kratos** – moc. Jde tedy o vládu bohatých, koncentraci moci v rukou nejbohatších příslušníků, občanů daného státu, společenského ekonomického, politického, právního atd. systému.

Při dominantní, určující roli **oligarchie** – to je té **nejbohatší** a tím i ekonomicky a politicky **nejmocnější vrstvy** společenské třídy **velkoburžoazie, velkokapitálu. Oligarchie**, jež je mocensky „propojena“ v pevném svazku s ostatními vrstvami nejen třídy kapitalistů.

Tato moc, **diktatura buržoazie**, je jevově prezentována buržoazním parlamentarismem. Ve Spojených státech pak prosazována v podobě, ve formě **duokracie**. To znamená, že **trvalé držení monopolu moci** je v „rukách“ jen **dvou politických stran velkokapitálu, „republikánů“ a „demokratů“!**

V duchu i buržoazní politologie jde tedy v podstatě o **totalitní režim**, neboť **ekonomická a tím i politická moc** je trvale držena jen **dvěma politickými stranami, a to jedné a téže ekonomicky a politicky vládnoucí třídy - velkoburžoazie**.

Tak je naprostá většina občanů uzavřena v obřím kruhu manipulativní propagandy – „**ala**“ **svět reklamy** – kde vládne dobře placené PA agentury, a ne skutečná soutěž idejí, ale „soutěž“ peněz, jimiž se prosazují zájmy těch nejbohatších. Silnější, mocnější vyhrává, většinou „bere vše“.

Henry Kissinger, americký diplomat německého a židovského původu

Tak jako v duokraciích USA a Velké Británie. (*K této problematice se blížeji vrátím v závěru tohoto vícedílného textu – Z. K.*)

Ano, ve Spojených státech naprostá většina občanů nemá žádný vliv na politiku. Je to jen malá skupina asi 300 tisíc superbohatých občanů USA, kteří řídí toto impérium a „těží z amerického imperialismu. **USA nejsou demokracií, ale oligarchií, zemí, kde vládou bohatí**“...

„Sociální a hospodářská politika USA po celá desetiletí spočívá v podpoře bohatých... Proto se **dnes skutečná moc soustřeďuje na zlomek jednoho procenta populace... Tito superbohatí... řídí říši.**“ (Ganser Daniele, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Vydavatelství TORDEN, 2021, s. 44.*)

Přitom v „**USA žije 100 miliónů chudých lidí**“. (Tamtéž, s. 48-50.)

Vraťme se k fašistickému, vojenskému převratu v Chile, k tomu, co mu předcházelo.

„V roce 1952 dosáhl v prezidentských volbách v Chile kandidát Salvador Allende skromného výsledku 5 %. O šest let později při jeho opětovné kandidatuře vyskočil výsledek na 28 % hlasů. Kennedyho vláda byla jeho možným vítězstvím v příštích volbách v roce 1964 znepokojena.“

CIA je pověřena úkolem, aby byl zvolen křesťansko-demokratický kandidát Eduardo Frei: **na podporu jeho kampaně bylo vynaloženo téměř 20 milionů dolarů**, určených na poradenství amerických volebních expertů, ale také **na podporu masivní protikomunistické propagandy**: noviny, letáky a plakáty se snaží znepokojit obyvatele, zejména katolíky, upozorňováním na riziko sovětské nebo kubánské okupace v případě vítězství levice. **CIA si tak může připsat na svůj vrub úspěch: výrazné vítězství Freie v roce 1964, a to s 57% většinou.**

Tím byl Washington „nucen podpořovat chilskou ekonomiku, aby svého šampiona udržel u moci: **mezi lety 1962 a 1970 obdržel Chile dary a půjčky ve výši 1,2 miliardy dolarů**“. I „**vojenská podpora Spojených států**“ **dosahuje „rekordní úrovně**. Přesto s blížícími se volbami v roce 1970 musí CIA přiznat, že hrozba zvolení Allendeho je tu opět: **je velmi reálná.**“ (Denoň Yvonnick, Černá kniha CIA, Práh s. 165-166.)

Nástupcem zavražděného generála Schneidera se stal generál Pinochet, který nebyl žádným „nejvěrnějším stoupencem“ následně zavražděného prezidenta Allendeho – jak tvrdí M. Nekola ve své jinak zajímavé publikaci „Operace Kondor. Latinská Amerika ve spárech CIA.“ (Nakladatelství EPOCH 2012, s. 18.) Ale naopak!

Nejvěrnějším stoupencem Allendeho byl, jak již bylo uvedeno, generál Schneider, který byl právě proto zavražděn, což bylo součástí přípravy otevřeného a bleskového převratu. Zrealizovaného za aktivní účasti Spojených států, chilskou armádou vedenou právě generálem Pinochetem, který **byl 22. srpna 1973 Allendem jmenován vrchním velitelem armády.** Neboť ten věřil, „v jeho oddanost ústavě. Večer před tím řekl Pinochet Allendemu: „Pane prezidente, vezměte na vědomí, že jsem připraven položit svůj život na obranu ústavní vlády, kterou představujete.“ Za necelé tři týdny už Pinochet souhlasil s tím, že se postaví do čela převratu, když byl pučisty seznámen s plány na jeho provedení. Dne 11. září 1973 nařídil vojenskému letectvu bombardovat prezidentský palác. Allende zůstal... Zemřel v prezidentském paláci ještě téhož dne. **Nejtemnější období chilských dějin mohlo začít.**

Barbarské činy prováděné armádou po převratu nemají v chilské historii obdoby. **Vojákům bylo nařízeno střílet „extrémisty“ na potkání. Do sídlišť a dělnických čtvrtí byly poslány armádní konvoje k zatýkání a zabíjení ozbrojených odpůrců (obránců prezidenta a ústavy! – Z. K.). „Na univerzitní půdě vjely tanky a stovky studentů a učitelů zde byly drženy v zajetí. Tisíce lidí, včetně dětí, bylo odvečeno do provizorních mučičích center, které vyrostly po celé zemi. Národní stadion v Santiagu se proměnil v hrůzný mučičí tábor...” (Livingstoneová G., Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS Politika /Historie 2011, s. 85.)**

6.

Spáchal prezident Allende sebevraždu, nebo byl zavražděn?

Namísto je připomenout, že oficiální stanoviska ke smrti prezidenta nejsou pravděpodobně pravdivá. Nejen již citovaní autoři, ale i v jiných publikacích či dokumentárních filmech se klade akcent, na to, že Allende spáchal sebevraždu. „Dne 11. září 1973 proběhl v zemi **vojenský převrat** podporovaný CIA. Ve chvíli, kdy vojáci obklíčili palác La Moneda, přednesl svůj poslední projev, ve kterém rezolutně odmítl rezignovat. **Později téhož dne spáchal sebevraždu.**“ (Wikipedie.)

Realističtější, pravdivější názor na vojenský převrat a smrt Allendeho, prezentoval ve filmovém dokumentu „Šílený svět studené války“, **Gustavo Martin** (ministr v Allendeho vládě): „Podle mne **ani sám Allende nepočítal s tím, že jej americká vláda může svrhnout.**“ (Šílený svět studené války č. 5, Mír a válka, dokument USA, 2016/06:25 - 06:32/.) „Myslím jsem, že se aspoň někdo postaví na odpor. **Nevěřili jsme, že převrat podporuje celá armáda. Mýlili jsme se.**“ (Tamtéž, /07:15 - 07:23/.) „Vojenský útok na prezidentský palác je nemilosrdný. Když

nebyl nijak deformován, což vyvrací prohlášení pučistů **o sebevraždě** automatickou puškou AKA (Kalašnikov), která ani nebyla předložena při soudním rozhodování.“ (Venceremos 3/2013, s. 31.) K tomu již není, podle mého názoru, třeba co dodávat.

Závěr

Vskutku, **když se velkokapitál a jeho buržoazní pseudodemokracie, nejen v národním, ale i v mezinárodním měřítku (zvláště v případě Spojených států) cítí ohrožena legitimní a legální, ústavně potvrzenou a zajištěnou cestou národů a států jít ke skutečné svobodě, pak jsou všechna i ona formální „demokratická pravidla“ hozena přes palubu a je nastolena diktatura fašistického typu.** S jejím hrůzným, krvavým terorem, aby bylo, stůj, co stůj, zamezeno společenskému pokroku.

Aby byla udržena, za každou cenu, politická moc buržoazie, její diktatura.

A to alespoň ve formě, v podobě vojenské, přímo fašistické diktatury. Taková je, můžeme říci, v jistém smyslu zákonitost fungování kapitalistického společenského (ekonomického, politického a ideologického) systému. Svou krizi řeší nastolením bezohledné moci nejreakčnějších sil politického, teroristického, fašistického systému.

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSC.

Demokraticky zvolený chilský prezident Salvador Allende bránil demokracii proti puči Spojených států se zbraní v ruce

v Chile vypukla střelba a došlo ke svržení Allendeho vlády v Santiagu a v dalších městech se ukrývalo 350 Američanů.“ /07:24 - 07: :47/ „Několik hodin po vypuknutí vojenského puče je Allende nalezen mrtev v Paláci La Moneda. Zemřel na průstřel hlavy. Někteří tvrdí, že šlo o sebevraždu, ale je to dodnes předmětem sporů.“ /Tamtéž 08:18 - 08:30/

Gustavo Martin k tomu dodává: „Mnoho lidí dnes **prohlašuje, že Allende spáchal sebevraždu.** Ale na základě našich informací prý **nechal Allendeho zastřelit generál Palasio.**“ /08:34 - 08:46/

Z dalšího **věrohodného zdroje** dodáme: „V dubnu 2013 na žádost představitelů Allendistické socialistické strany bylo lékařsky **zkoumáno, zda Salvador Allende při hájení prezidentského paláce spáchal sebevraždu,** jak neustále tvrdí pučisté, nebo zda byl zavražděn při útoku pučistů. **Téměř po 40 letech soud** na základě lékařského vyjádření vydal usnesení, ve kterém uvádí, že Allende spáchal sebevraždu. **Proti tomuto rozhodnutí se představitelé Allendistické socialistické strany odvolali s poukázáním** na prohlášení tří paleontologů, učiněných před notářem v roce 1990 a uvádějících, že obličej Allendeho

Dne 21. dubna 2007 se uskutečnila tradiční XXII. pražská teoreticko-politická konference s mezinárodní účastí.

Cílem této konference na téma „O zločinech kapitalismu a perspektivách lidstva“ bylo přispět k dalšímu komplexnímu odhalování a publicitě minulých i současných jevů pramenících z podstaty kapitalismu a k posílení společenského vědomí o nezbytnosti a cestách jeho historického překonání.

Úvodní referát „O minulých i současných jevech pramenících z podstaty kapitalismu“ přednesl Pavel Degřar.

Z jeho vystoupení uvádíme základní myšlenky.

Úvodem svého rozsáhlého a detailního rozboru podstaty kapitalismu uvedl, že vznik třídní společnosti se datuje dobou asi před pěti tisíci lety. Tato společnost je charakterizována nepřetržitým sledem krutosti a nelidskosti, zotročením a vykořisťováním těch, kteří se stali prostředkem k zajištění bezpracného života, výsad a privilegií jiných. Je to společnost, v jejíž vládnoucí třídě dominují takové vlastnosti jako hrabivost, ziskovost, lakota, touha po moci a slávě, kariérismus, krutost a bezohlednost.

Celá její historie je provázena jevy, jako jsou války, dobovačná tažení, loupeže, vyvražďování národů, mrhání lidskými schopnostmi apod.

Na druhé straně však dějiny této společnosti jsou vzestupným progresivním procesem, který má zákonitý charakter. Marx rozpornost tohoto procesu vystihl tak, že se podobá onomu odpornému pohanskému bůžku, který nechtěl pít nektar jinak než z lebky zavražděného.

Přiléhavá je také charakteristika Engelse, který o dějinách třídní společnosti mluví jako o nejkrutější ze všech bohyň, která svůj triumfální vůz vleče přes hory mrtvol nejen v období války, ale i v obdobích pokojného ekonomického rozvoje. Marxisté nezastírají, že třídní společnost, kromě nehumánnosti, špatností a krutostí přispěla k růstu materiálního bohatství, rozvoji techniky a produktivity práce, rozvoji věd a umění.

Marxismus-leninismus považuje za pokrokový také kapitalismus a sice v tom, že odstranil feudální vztahy, že přispěl k rozvoji výrobních sil a k zespolštění práce, ale současně klade otázku, za jakou cenu, co způsobil a způsobuje

a zda je možná změna. Na tuto otázku také odpovídá.

Podle Lenina vědecká marxistická metoda zkoumání společensko-ekonomických formací od prvobytně pospolné, přes otrokářskou, feudální a kapitalistickou spočívá v tom, že „společnost je zkoumána jako živý organismus, který se stále vyvíjí“ a že „vědecký význam ta-

kového zkoumání spočívá v objasnění zvláštních (historických) zákonů, kterými jsou podrobeny vznik, bytí, vývoj a zánik daného sociálního organismu a jeho vystřídání organismem jiným, vyšším“ (VIL, S 1, Praha 1951, s. 175, 177).

Připomeňme si, že existence

třídního rozdělení společnosti a z něho vyplývajícího boje mezi zájmy jednotlivých tříd byla známa dlouho před vznikem marxismu. Avšak skutečnou podstatu tohoto rozdělení a boje mohlo odhalit teprve důsledné uplatnění materialismu a dialektiky v dějinách. Na základě materialistického přístupu ke společenské problematice, odhalení ekonomické podstaty společenském pohybu, zakladatelé marxismu stanovili nejen příčiny rozpadu společnosti na třídy, spočívající zejména v rozdílném postavení lidí v systému sociálně ekonomických (vlastnických vztahů), tj. v rozdílném vztahu k výrobním prostředkům, ale i nevyhnutelnost zániku třídního rozdělení společnosti na určitém stupni jejího vývoje. Lenin rozbořem základních ekonomických znaků a dalších charakteristických rysů monopolního stadia kapitalismu - imperialismu - dospěl k závěru, že tohoto stupně bylo jím dosaženo.

Dále Pavel Degřar uvedl, že problematikou kapitalismu se zabývají rozsáhlé

vědní obory. Dějiny jeho vzniku a vývoje jsou velmi pestré a složité. Obdobně se to týká i jeho současnosti. V rámci daných možností je proto možné pouze naznačit některé jevy a momenty jeho rozporuplného vývoje, a to bez nároku na komplexnost a pregnančnost výkladu.

Svoje úvodní vystoupení pak rozdělil do několika kapitol jako: 2) Základní charakteristika kapitalismu, 3) Původní akumulace kapitálu, 4) Další vývoj kapitalismu, 5) Jak se změnil soudobý kapitalismus, 6) Důsledky restaurace kapitalismu v České republice, 7) Lesk a bída soudobého kapitalistického světa, 8) Militarizace a války atd.

V závěru svého referátu mimo jiné řekl:

Pokusil jsem se poněkud poodhrnout ideologickou oponu, za níž jsou skrývány temné a nejtemnější stránky kapitalismu. Zmínil jsem se o některých zločinech, napáchaných v zájmu kapitálu v minulosti a páchaných v přítomnosti. Naznačil jsem, že jejich příčina je dána samotnou podstatou kapitalistického výrobního způsobu, jehož perpetuum mobile existence a vývoje spočívá v bezohledné honbě za maximálním ziskem, spjaté s akumulací kapitálu. Připomenul jsem, že v těchto podmínkách rozvoj výrobních sil, v plném významu tohoto pojmu, naráží stále více na meze dané existujícími výrobními vztahy, které neodpovídají společenskému charakteru výroby a je proto nutno uvést je s ním do souladu. Podotkl jsem, že k tomu nedochází automaticky a spontánně, ale, že je to výsledkem uvědomělé činnosti těch nejpokrokovějších sil společnosti, které si nutnost této změny uvědomují a jsou jejich hegemonem a hybnou silou.

Kapitalismus jako historická etapa vývoje lidské společnosti má dnes na kahánku, neboť jeho progresivní role byla již naplněna, byť za cenu krve a utrpení. Zákonitě skončí na smetišti dějin, tak jako tam skončily předchozí společensko ekonomické formace: prvobytně pospolná, otrokářská či feudální. Kdy a jak k tomu dojde také v dalších zemích světa, to závisí na konkrétních podmínkách historické situace. Ale že k tomu dojde, je nesporné.

Skončí tam ne proto, že by se přestal vyvíjet, nýbrž právě proto, že se nestále rozporně rozvíjí, čímž vytváří také předpoklady svého zániku. Jeho konec je

Moudra z pražských konferencí...

O zločinech kapitalismu

předznamenán tím, že není v jeho moci čelit příčinám a důsledkům své všeobecné krize, protože není způsobilý řešit svůj stále narůstající a zostřující se základní rozpor, rozpor mezi prací a kapitálem, ani další rozpory z něj odvozené. Protože není schopen řešit stále se prohlubující ekonomické, sociální, ekologické, politické, etnické, religiózní a etické problémy, ani čelit válečným konfliktům, hrozbě raketojaderné apokalypsy. Tím vším se stává nebezpečím nejen pro další rozvoj, ale i samu existenci lidstva.

Toto nebezpečí nelze ignorovat. Není možno před ním a jeho řešením zavírat oči, strkat jako pštros hlavu do písku.

V následující diskusi vystoupilo 16 účastníků konference a do protokolu konference bylo odevzdáno 8 nepřednesených příspěvků k tématu konference. Mimo četných pražských účastníků a řady účastníků z dalších míst České republiky, byli přítomni také zahraniční účastníci z Belgie, Dánska, Itálie, Kuby, Maďarska, Německa, Polska, Řecka, Slovenska, Švédska, Velké Británie, Venezuely a Vietnamu.

Jako vždy, přinášíme základní myšlenky z vystoupení některých diskutujících.

Zločiny kapitalismu

Milan Krajča

... Bohatství a moc imperialistických zemí vznikly ze staletého vykořisťování a olupování kolonií, ze současného neokoloniálního vykořisťování a vydírání druhých zemí, především tzv. třetího světa, z výhod monopolního postavení předních kapitalistických zemí a také díky jejich historickému náskoku.

Kapitalismus přinesl zbídačování stamilionů vykořisťovaných; ničení hoto- vých výrobků i výrobních sil (včetně nejceennější z nich - lidské pracovní síly) v pravidelně se opakujících a stále více se prohlubujících a rozšiřujících hospodářských krizích; stamilionové lidské oběti v obchodu s otroky a při vyhlazování domorodého obyvatelstva, v koloniálních válkách a při potlačování národněosvobozeneckého boje kolonií, ve válkách mezi kapitalistickými zeměmi i při potlačování odporu pracujících.

V minulém století kapitalismus lidstvu přinesl světové hospodářské krize, dvě světové války, v nichž zahynulo šedesát milionů lidí, jimiž

byly promrhány materiální statky ve výši 4 338 mld. amerických dolarů, které uvrhly celé národy na pokraj fyzického vyhlazení a vystupňovaly rozsah lidského utrpení do rozměrů, které historie dosud nepoznala. Zároveň kapitalismus představil svou nejreakčnejší formu - fašismus...

Také současné globální problémy, které ohrožují samou existenci lidské civilizace a život na zemi vůbec, mají svou prvotní příčinu v kapitalistickém systému. Honba za ziskem, tento motor kapitalistického systému, vede k samoučelnému stupňování výroby, které sebou nese bezohledné drancování přírodních zdrojů země, znehodnocování přírodního prostředí. V kapitalismu je krátkodobý zisk pro kapitál vším, živé organismy a další složky i celek přírody ničí, proto se životní prostředí rapidně zhoršuje. Imperialistické země světa jsou největšími ničiteli Země.

Naše planeta je tak v dosud nevídaném nebezpečí. V současnosti jsou před námi zejména následující globální problémy: změny klimatu, odlesňování planety, zmenšování ozónové vrstvy, vymírání živočišných druhů, ničení divoké přírody, znečištění, vyplývání zdrojů.

Nukleární zbrojení a vůbec využívání vědy pro válečné účely, zahájené kapitalistickým západem spolu s tzv. studenou válkou proti socialistickým zemím a vnucené i jim jako zbrojení vůbec, hrozilo světovou nukleární katastrofou, jejíž nebezpečí stále trvá. Neustálý nárůst armádních rozpočtů imperialistických zemí, budování vojenských základů imperialismu po celém světě, rozvoj a výroba jaderných, chemických a biologických zbraní jsou aktuálními problémy současnosti...

My, komunisté, na rozdíl od různých reformistických a sociálně demokratických snůk nežijeme v utopických nevědeckých iluzích o možnosti postupného zlidšťování kapitalismu a jeho přerůstání v socialismus. Bojujeme za revoluční překonání kapitalistického státu a jeho

nahrazení socialismem. Letošní 90. výročí Říjnové revoluce v Rusku musí být výzvou k využití revolučních zkušeností z bojů předchozích generací. Přístup založený na marxismu-leninismu je při tom nezbytný. Revoluční překonání kapitalismu, které stojí před lidstvem, nebude v žádném případě jednoduché. Je však nejen možné, ale i nezbytné. Jak říkala Rosa Luxemburgová, existují pouze dvě možnosti: socialismus nebo barbarství.

Ke zločinné povaze kapitalismu

Kyrilos Papastavrou - Řecko

... Integrální součástí vývoje kapitalismu v jeho imperialistickém stadiu je to, že obnažuje svou reakční povahu a vrací nás ještě hlouběji zpět v porovnání s buržoazně republikánskými proklamacemi 18. a 19. století.

Kde hledat zdroje zločinů kapitalismu?

- V samotné povaze kapitalismu, spočívající ve vykořisťování člověka člověkem a v tom, že výrobní prostředky a hodnoty produkované prací milionů jsou majetkem malé menšiny.

- V tom, že určujícím kritériem je kapitalistický zisk, a nikoli to, zda a nakolik jsou uspokojovány potřeby lidí, a že právě toto kritérium má rozhodující vliv i v otázce využití každého z nových výsledků vědy a techniky.

- V ostrém konkurenčním boji mezi kapitalisty - a dnes zejména mezi monopoly - o nadvládu nad trhy v národním a mezinárodním měřítku.

- V tom, že buržoazní stát využívá proti nevyhnutelnému růstu třídního boje různých prostředků proti dělnickému a dalším demokratickým hnutím a proti komunistickým stranám.

- V tom, že buržoazní ideologie je reakčním alibi za vykořisťování, útlak a antikomunismus...

Řada faktorů, mezi něž patří konflikty mezi různými částmi buržoazie, meziimperialistické rozpory, snaha čelit demo-

kratickým hnutím a razantní prosazování kapitalistické racionalizace, vedla k nastolení mnoha krutých buržoazních diktatur v řadě zemí světa: Španělsku, Portugalsku, Turecku, Brazílii, Chile, Argentině a jiných zemích Latinské Ameriky i Asie a Afriky. My v Řecku máme zkušenost se sedmiletou vojenskou diktaturou (1967-74), již podpořovala část buržoazie a hlavní imperialistická centra včetně USA; která přispěla k rozvoji monopolistického kapitali-

Řekli-neřekli?

smu v Řecku a dopustila se odporných zločinů proti našemu lidu.

Intervence mocných imperialistických center otevřeně vojenskou cestou či prostřednictvím zvláštních služeb, a to jak v kontextu sedmdesáti let boje mezi kapitalismem a socialismem po Říjnové revoluci, tak nyní v kontextu meziimperialistického soupeření o nadvládu nad energetickými trhy, zdroji a dopravními cestami. Máme bezprostřední zkušenost s ozbrojenou imperialistickou intervencí (Británie a USA) proti lidovému hnutí v letech 1946-49. V průběhu této občanské války se řecká buržoazie s podporou Británie a Spojených států dopustila obrovských zločinů proti řeckému lidu. Na 150 tisíc lidí bylo zabito, 5 tisíc popraveno, 40 tisíc vyhnáno do zahraničí, kolem milionu zbaveno domova a na 65 tisíc lidí bylo nuceno emigrovat, z nichž část našla útočiště v socialistickém Československu...

V boji proti antikomunistické propagandě a politice, vydávající komunismus za zločinecký systém, třeba ukazovat převahu socialismu prokazanou, nehledě na jeho slabiny a chyby, v SSSR a zemích střední a východní Evropy ve 20. století, i reálný potenciál socialismu dnes, jako jediného východiska ze slepé uličky ekonomických a politických zločinů kapitalismu proti pracujícím. Reálným obsahem toho, co se podvodně vydává za „zločiny komunismu“, je revoluční třídní boj pracujících a jejich spojenců proti vykořisťovatelům, za likvidaci vykořisťování člověka člověkem.

Koloniální a dobytelské války

Václav Jurn

Jedním z největších zločinů kapitalismu byly koloniální války. Byly vedeny od samých počátků kapitalismu a vrcholily v 19. století. V jejich důsledku si vytvořily rozsáhlá dominia prakticky všechny západoevropské státy - Anglie, Francie, Holandsko, Belgie, Španělsko, Portugalsko, Itálie, Německo. Je tragickou realitou, že krutě poznamenaly i první polovinu 20. století, kdy byly napadeny některé dosud formálně svobodné země a kdy se především odehrály světové války zemí, v nichž neuspokojené země (Itálie, Německo) silou zbraní měnily mapy koloniálně porobených kontinentů a jiné realizovaly svoje představy o lepší rase (Japonsko), které je „předurčují“ k dobytelským válkám. Podstata kapitalis-

tických válek je nepopiratelná a zřejmá - jde primárně o krvavé řeže v boji o nerostné zdroje a suroviny a sekundárně o trhy a odbytiště.

Světové klima změnilo až vítězství Sovětského svazu ve Velké vlastenecké válce a nesmírný vzestup jeho autority.

Rokem 1945 začíná etapa národně osvobozeneců zápasů a rozpadu koloniálního panství imperialistických zemí. To pochopitelně nebyl ani jednoduchý, ani nekrvavý proces. Jestliže například v arabském regionu získala nezávislost Sýrie již v roce 1946, pak dvě další země, Tunisko a Maroko, až o deset let později. Alžírsko si však muselo vybojovat svobodu za cenu více než 1,3 milionů obětí až ve válce v letech 1954-62. Složitým procesem dekolonizace procházel africký kontinent...

Neokoloniální politika Spojených stá-

tů si zasluhuje zvláštní pozornost. Svou ambici stát se jedinou světovou supermoci demonstrovaly již svržením atomové pumy na dvě japonská města v srpnu 1945. Nesly hlavní odpovědnost za rozpoutání války na Korejském poloostrově v letech 1950-53. Byla to první válka vedená bez mandátu Rady bezpečnosti OSN ustavené pouhých pět let zpátky. Spojené státy se ve světě především orientovaly na instalaci loutkových nebo lokajských režimů, často na čele s krvavým diktátorem, které plně saturovaly zájmy amerických průmyslových kruhů. Nebylo-li však zbylí, pustily se do přímých vojenských intervencí, především na jihoamerickém kontinentu, který byl po celá desetiletí nazýván „dvorečkem“ Spojených států. Tento kruh úspěšně prorazila kubánská revoluce a vyhnání proamerického diktátora Batisty v roce 1959. Teprve po celých desetiletích, jmenovitě v současné době, je statečný odpor kubánského lidu proti trvalé americké agresivitě úročen mimořádným úspěchem: Latinská a Jižní Amerika prochází procesem sledující kubánský příklad: Usiluje o kontrolu vlastních nerostných zdrojů a o jejich využívání ku prospěchu vlastního lidu. Celý kontinent dnes přestává být tradičním dvorečkem

USA a stává se plnohodnotným územím svobody a hlubokých sociálních reforem.

V současné době je již dobytelská politika Spojených států prováděna vcelku otevřeně. Tato kapitalistická supermoci drží svou ekonomiku nad hladinou jen díky nesmírnému roztáčení kol vojenského zbrojení a pro tuto výrobu potřebuje stále více nerostných a energetických zdrojů. Války, které v současné době vede v Afghánistánu a v Iráku, mají společný jmenovatel: Vojenskou kontrolu nad strategickými územími jednak pro jejich vlastní nerostná bohatství (irácká ropa), jednak pro obklíčování území Ruské federace, kde se nalézají největší a dosud ani neprozkoumané zásoby toho, co americký vojenskoprůmyslový komplex tak naléhavě potřebuje...

Mou snahou bylo, řekl v závěru, naznačit, že války jako největší zločin proti lidskosti jsou produktem třídních společností a v novověku produktem primitivního i „moderního“ kapitalismu. Války prostě tkví v samotných genech třídně rozdělených společností a teprve vítězství idejí socialismu a komunismu lidstvo této „metly válek“ definitivně zbaví. Dokud však kapitalismus existuje, existuje i kruté nebezpečí dalších válek; ostatně silně to naznačuje současná situace v oblas-

ti Perského zálivu, kde Spojené státy aktivně připravují napadení Iránu a získání vojenské kontroly nad jeho zásobami ropy. V epoše jaderných zbraní je však toto nebezpečí schopné zničit život na této planetě. Nelze proto na jedné straně sedět s rukama v klíně a nečinně na tento katastrofický konec čekat; vojenské přípravy Ruské federace, Čínské lidové republiky a dalších protiimperialisticky zaměřených zemí jsou jistou zárukou, že americký militarismus v zahraniční politice narazí na rozhodný odpor. Na druhé straně je pro komunistické a dělnické hnutí úkolem první generace volat lidové vrstvy celého světa k obraně míru a mobilizovat je k odstranění kapitalismu; lidstvo a jeho génus si po staletích třídních společností zaslouží spravedlivé sociální uspořádání a pevný mír.

I z této konference jednoznačně vyznělo, že jenom pevná jednota komunistických a dělnických stran spolu se všemi pokrokovými lidmi na světě, může být zárukou vítězství nad kapitalismem.

Jako vždy připomínáme, že konference se konala v roce 2007, ale téma je živé i dnes. I tentokrát ponecháváme souhlas nebo nesouhlas s obsahem uvedených myšlenek z diskuse na čtenáři a do další diskuse.

(ČeHaHe)

IV.

**(Zatím poslední protože
nevíme co ještě šílenci
z Nového světa s těmi
šílenci ze světa Starého
ještě lidstvu než ho
zardousí úplně provedou)**

Úvod

„V nejbližších pěti letech zaútočíme a zničíme vlády v sedmi zemích – začneme s Irákem a potom přijdou na řadu Sýrie, Libye, Somálsko, Súdán a Írán.“ slova amerického generála Wesleya Clarka v projevu z roku 2007 (Engdahl F. W., *Falošná demokracie, Manifest osudu USA*, TORDEN s. r. o. 2020, s. 152.)

„Vzhledem na současně všeobecně negativní renomé Spojených států v regionu se americká podpora reformních iniciativ nejlépe vykonává prostřednictvím mimovládních organizací a neziskových institucí.“ – RAND zpráva Pentagonu, 2008. (Tamtéž, s. 162; OWEIDAT, Nadia et al. 2008. *The Kefaya Mouvement: A Case Study of a Grassroots Reform Initiative... studie pro kancelář ministra obrany, Kalifornie: Santa Monica. 2008, RAND...778. pdf, str. av. – s. 221-222.*)

Arabské jaro USA a NATO, války o energetické zdroje

Většinově se pod pojmy Arabské jaro, chápe (tak to je interpretováno i ve Wikipedii) jako vlna protestů, nepokojů, povstání a revolucí, které probíhaly či probíhají ve většině arabských států od konce roku 2010 až do prosince 2012.

Po porážce v první světové válce se rozpadla Osmanská říše a oblast byla rozdělena mezi Velkou Británii a Francii podle plánu, který už v roce 1916... Vítězné koloniální mocnosti vymezily v arabsko-islámském světě hranice nových států tak, aby sloužily jejich strategickým zájmům, a vytvořili tak Sýrii a Irák, Palestinu a Jordánsko. Tato území byla svěřena pod dohledem Společnosti národů Francii, Velké Británii, Belgii, Jihoafrické republice, Austrálii, Novému Zélandu a Japonsku. Hranice byly vytyčeny svévolně a přiřadily lidem určitou státní příslušnost, která se však nekryla s tradičními etnickými a náboženskými oblastmi atd. (viz *Arabské jaro na Wikipedii*) S tímto je možné v zásadě souhlasit.

Samozřejmě je zcela záměrně zamlčeno, že v Arabském jaru, hrály a hrají totálně egoistické, geopolitické (světovládné) zájmy vůdčího imperialistického státu, nejen v rámci agresivního paktu NATO, Spojených států amerických zásadní roli.

Od března 2007 čelila americká globální supervelmoc nové, intenzivní a děsivé výzvě, která tentokrát přišla zevnitř systému. Finanční systém USA se začal řídit dominovým efektem, když zkolaboval trh kvůli podvodným půjčkám na nemovitosti, zejména takzvaným „rizikovým“ hypotékám. Byla to spekulativní bublina jako žádná jiná v dějinách USA. Neomezené vojenské výdaje potřebné na rozšiřování globální nadvlády USA byly touto finanční krizí ohrožené a tím byla ohrožena i americká hegemonie. To vedlo v září 2008 ve Washingtonu a na Wall

Nespočetné války USA a NATO včera a dnes IV.

(Od vzniku USA a NATO dodnes)

Street k závěru, že když jimi nebudou zrealizována určitá drastická opatření, může dojít k zániku postavení USA jako globální supervelmoci.

Tak byla uplatněna strategie podněcování „revolucí“ (kontrarevolucí) v arabském světě, později nazvané Arabské jaro (šlo však o „Arabskou zimu“ mixovanou požáry „ohnivého, válečného léta“)! Ta byla obsažena v dokumentech Pentagonu právě z roku 2008: *Strategie modernizace armády*, jejímž cílem bylo, aby americká armáda ovládla nejen celý svět ale i vesmír. Proto prý musí být vytvořena „expediční armáda schopná vojenské výpravy, která by byla způsobilá dominovat v celém spektru konfliktů – kdekoliv, v jakémkoliv prostředí a proti jakémukoliv protivníkovi...“ (viz Generálporučík SPEAKES, Stephen M. 2008 *ARMY MODERNIZATION /online/ /cit 25. červenec 2008/*. Washington D. C.: Department of the Army. Citované v ENGDAHL, F. William. 2009... viz Engdahl F. William, *Islámský terorismus v službách CIA – USA*, TORDEN 2016, s. 220 až 221, s. 260.) Zde nelze než připomenout, že jde o zemi, která je v rukách šílených, bezohledných a agresivních politiků, sloužících především, a hlavně zájmům velkopodnikatelů, velkokapitálu, nadnárodních společností, které mají dominantní postavení doma i ve světě.

Uvedený dokument uváděl, že modernizace armády předpokládá, že Spojené státy budou v nejbližších „třiceti až čtyřiceti letech“ zapojeny do nepřetržitých válek o kontrolu nad nerostnými surovinami a na zabezpečení toho, aby potenciální vyzývatele, jako je Čína a Rusko, udržely na jejich místech. (Tamtéž s. 222.)

Nyní ke konkrétním procesům vyprovokovaných „barevných revolucí“. Šest měsíců před tím, než byla spuštěna v srpnu 2010 takováto prvá barevná – Jasmínová revoluce v Tunisu, podepsal prezident B. Obama tajnou prezident-

skou směrnicí *Prezident Study Directive – 11* (PSD-11), která vládními agenturám nařizuje, aby se připravily na „změnu“. Změnou měla být radikální výzva k podpoře islámské fundamentalistické sekty „Muslimské bratrstvo“ v muslimském světě, v celé severní Africe a na Blízkém východě. Tato sekta, jež vznikla v roce 1928 v Egyptě, byla a je tajnou organizací s nelegální teroristickou složkou, která se na veřejnosti prezentuje jako „mírumilovná činnost pro charitu“. Dodejme, že fakticky každá významná teroristická organizace v muslimském světě a každý její vůdce, vzešlý z „Muslimského bratrstva“. Jeho členem byl samozřejmě i Usáma bin Ládín, který pracoval v Pákistánu pro CIA, při náboru džihádistic-kých mudžáhidů, v boji proti Sovětům v Afghánistánu. Ze

sítí Muslimského bratrstva se zrodila Al-Káida v Afghánistánu a v Iráku a v Sýrii Al-Nusra a tzv. Islámský stát (IS a ISIS) atd.

Uvedená prezidentská směrnice tedy nařídila americkým diplomatům, aby navazovali kontakt s nejvyššími vůdci „Muslimského bratrstva“ a aktivně podporili snahu hnutí o převzetí moci v takových zemích jako Egypt, Libye, Tunís a Sýrie již na začátku Arabského jara v roce 2011.

V uvedené směrnici (PSD-11) došla americká administrativa k tak bizarnímu závěru, že prý „Muslimské bratrstvo“ v kombinaci se svým vyhraněným nacionalismem, jako odnož politického islámu, by mohla vést k „reformě a stabilitě“ západního stříhu. Byla to jen LEŽ, o které bezesporu členové pracovní skupiny PSD-11 věděli. (Engdahl F. W. *Falošná demokracie, Manifest osudu USA*, TORDEN s. r. o. 2020, s. 162-166.)

K důležitému faktoru, vedle výše uvedeného a určujícího, tj. podpory v politice válečnického nositele Nobelovy ceny míru B. Obamy, CIA a vládou USA řízených mimovládních organizací (MVO), jež umožňoval Muslimskému bratrstvu získat takový praktickopolitický vliv, byly jimi založené politické organizace a hnutí, ve své protilidové, teroristické činnosti, kamuflované i lži o boji za lidská práva, svobodu a demokracii. Takový již je bohužel, imperialistický, prý „civilizovaný“ Západ. Takové jsou Spojené státy se svým, prý „mírotvorným“, ve skutečnosti agresivním, válečnickým paktem NATO.

Washington tedy při naplňování a uskutečnění svých mocichtvých, globálních zájmů cestou realizace pseudodemokratických „revolucí“ v Arabském světě, počítal s tím, že přivede Muslimské bratrstvo k moci v celém spektru tohoto světa, od Tunisu do Egypta, od Jemenu do Libye atd., což bylo ve

svých reálných důsledcích předvídatelně něčím totálně bezohledným a šíleným. **Umožnilo rozvinout terorismus ve světě**, nejen džihád (kdy džihádisty používaly země NATO a monarchie z oblasti Perského zálivu ke svržení prezidenta Asada), vznik Islámského státu, ale i státní terorismus v agresivních válkách NATO proti Iráku, Afghánistánu, Libyi, Sýrii, Jemenu atd. Tak se i **válka proti terorismu stala válkou teroristickou. Stálo to miliony mrtvých a zmrzačených lidských životů, nevýčísitelné materiální i morální a psychologické škody atd.**

„Jasmínová revoluce“ v Tunisu

Jak již bylo uvedeno, cílem washingtonské Iniciativy širšího Blízkého východu, přejmenované ze skromnějšího názvu Nový blízký východ, byl **Tunis**, bývalá francouzská kolonie, situovaná ve středomoří, mezi Kaddáfího **Libyí bohatou na ropu a Alžírskem bohatým na ropu a zemní plyn, prvním cílem** připravovaných převratů – **barevných revolucí**. Šlo o svržení tuniského prezidenta, prý již nadále nepotřebného despotu *Zine El Abidine Bena Aliho*.

Za tím účelem NED (jedna z washingtonských Mezivládních organizací - **Národní nadace pro demokracii**) **poskytla v Tunisu značnou sumu** ve výši 131 tisíc USD „kulturní organizaci“ Al-Jahedh Forum for FreeThought (AJFFT). Cílem této organizace bylo vyškolení kádry, které skutečnou změnu režimu Ben Aliho v prosinci 2010. (*Bolton, Kerry R. 2011. Tunisian Revolt: Another Soros NED, viz Engdahl F. W., Falošná demokracie, Manifest osudu USA, TORDEN 2020, s. 167 - odkaz 336, s. 224.*)

Jiný grant NED putoval v roce 2009 do *Asociace pro podporu vzdělávání*, aby školila, v obdobném duchu, učitele středních škol, tak jako i do *Centra pro výzkum, studie a školení* Mohameda Aliho (z angl. Center for Research, Studies and Training, CEMAREF), jež se mělo věnovat „vyškolení kádru tuniských mladých aktivistů v oblastech vůdcovství i organizačních metod a jejich zapojení do veřejného života. Šlo tedy o výcvik placených pouličních demonstrantů. (*Tamtéž, s. 157-168 – odkaz 337, s. 224.*)

Dalším krokem bylo **posílení** vyvolané všeobecné nespokojenosti namířené proti vládě Bena Aliho. Tak **MMF**, který od jeho založení v roce 1944 řídilo americké ministerstvo financí, jemně řečeno žádal, aby režim B. Aliho **zrušil potravinové dotace, snížil státní důchody a privatizoval státní společnost**.

Je třeba vidět, že **v roce 2010 Tunis**, tak jako celá řada jiných zemí, **trpěl následky světové finanční krize z roku 2008 dramatickým růstem cen potravin a ropy**. Všechny faktory spolu s tvrdými

hospodářskými omezeními v celé Evropě, vážně škodily zemi, kde je tak důležitý turistický, cestovní ruch a export do EU, která je hlavním obchodním partnerem Tuniska. Drsnou **podmínkou pro poskytnutí půjček MMF** bylo, aby **tuniská vláda eliminovala cenové kontroly základního spotřebního zboží, zprivatizovala státní průmyslové podniky a zrušila státní dotace na potraviny, včetně chleba. To byl také, a o to šlo, spouštěč, který umožnil aktivistům vyškoleným Spojenými státy, začít protivládní protesty v prosinci 2010.**

Nešlo tedy o žádná spontánní hnutí a demonstrace. Kromě aktivit NED v Tunisu, Iniciativa pro Blízký východ a Severní Afriku Sorosovy Open Society Foundation, financovala i Jasmínovou revoluci přes své arabské regionální kanceláře v Ammánu a Jordánsku. Financí na rozpoutání demonstrací bylo tedy dost.

Údernou silou při mobilizaci protivládních demonstrací se stal **Všeobecný tuniský svaz práce** (z angl. Tunisian General Labor Union, UGTT). Ne náhodou. Šlo o tuniského **odborového partnera washingtonské neziskové organizace Solidarity Center** (Centrum solidarity), financované CIA a USAID (Agenturou Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj, se silnou vazbou na CIA), jako **nástroj organizování změny režimu v cizích zemích**, pod hlavičkou odborů. Později byla UGTT oceněna Nobelovou cenou za mír a rovněž však byla **potlačena režimem Muslimského bratrstva. Cíleně vtaženého do oněch převratů a v nich všestranně podporovaného, právě Spojenými státy.**

Ukázalo se, že důležitou úlohu sehrála i **tuniská, Američany vycvičená armáda**, jejíž **velitel Richard Ammar**, který měl úzké vazby na Washington, především na Pentagon, **24. ledna 2011**, po šesti týdnech narůstajících demonstrací, po konzultacích na velvyslanectví USA, **oznámil, že armáda stojí na straně demonstrantů**, povstalců a **bude „bránit revoluci“**. Aby bylo jasno, do roku 1978, kdy se Ben Ali dostal k moci, do roku 2009 poskytly USA tuniské vládě 349 miliónů dolarů a jen v roce 2010 dodaly Tunisu vojenskou pomoc ve výši 13,7 miliónů dolarů. (*Tamtéž, s. 168-170.*)

Tuniská šablona „revolucí“, převratů Arabského jara

K tomu, že jsem se trochu více, konkrétněji zabýval Jasmínovou revolucí, mne vedlo to, že se stala jakousi šablonou převratů („revolucí“) nejen v rámci Arabského jara. „**Arzenál zbraní pro převraty, změny režimů v cizích, suverénních zemích, které Spojené státy spolu s některými mocnostmi NATO**

(prý „mírotvorného“, „obránného“ společenství zemí „svobodného světa“?) **použily, byl fakticky stejný. Šlo o pro-sazení, donucení vybraných zemí k privatizaci státního majetku a uplatnění drastických, úsporných opatření podle pokynů MMF** (řízeného Spojenými státy), která **předvídatelně musela vést k nespokojenosti občanů, k masovým protestům a sociálním nepokojům. Následně byly v každé zasažené zemi mobilizovány kádry vycvičené Ministerstvem zahraničních věcí USA, CIA a jimi financovanými a řízenými mimovládními „demokratickými“ organizacemi k vyburcování dalších a dalších protestů za pomoci Facebooku, Twitteru a dalších nových sociálních médií. Tato šablona se vlastně uplatňovala již při převratech a agresi USA a NATO proti Jugoslávii. (*Islámský terorismus v službách CIA – USA... s. 227.*)**

Egyptské jaro vzešlé z náměstí Tahrír

Pokud Bílý dům a CIA měly nyní pod kontrolou „prodemokratickou“ situaci v Tunisu, mohly rychle rozjet další převraty Arabského jara. **Na řadě byla Egyptská Káhira**. Proto jejich MVO a jimi vyškolení aktivisté i zde rozjeli mohutné protivládní, „lidové“ demonstrace proti policejní brutalitě a **režimu prezidenta Husního Mubáraka**. Aby bylo možné uspět jako v Jugoslávii a v Tunisu, bylo třeba rovněž **použít i ekonomického nátlaku**. Egypt byl totiž největším světovým dovozcem pšenice zejména z USA. Tak v období od června do listopadu 2010 vzrostla její prodejní cena na chicagské burze o 74 %, což vedlo k celkové inflaci egyptských potravin ve výšce přibližně o 30 %, a to přesto, že byly použity vládní dotace.

Nejen to, navíc **v době**, kdy byly zahájeny koordinované **celostátní demonstrace**, které **požadovaly odstoupení prezidenta Mubáraka**, byli všichni **klíčoví členové egyptského velení**, včetně velitele generálního štábu, generál plukovníka Samiho Hafeza Enana **v USA jako hosté Pentagonu**. Účelově tak **byla zneutralizována rozhodující síla armády, která by zastavila Američany podporované a organizované protesty v kritických začátcích**. Výzvu na generální stávkou za odstoupení Mubáraka vyhlásila organizace založená na Facebooku, přes který byly masové demonstrace organizovány, „**Hnutí 6. dubna**“, které vedl Ahmed Maher Ibrahim, který zřejmě ve víře v pravdivost a upřímnost amerických hráčů prohlásil, že „**naším cílem je podporovat demokracii** podněcováním účasti veřejnosti na politickém procesu...“ Toto hnutí bylo součástí koaliční organizace Národní asociace pro změnu, na kterou měl zásadní vliv **George**

Ishak, vůdce hnutí **Kefaya** (Egyptské hnutí za změnu), jež patřilo k organizacím washingtonského svrnutí Mubárika, tak jako Mohamed Saad El-Katatin, předseda parlamentního bloku Ichwán, respektive **Muslimské bratrstvo**. (*JACOB Jijo. What is Egypt's April 6 Movement? Dostupné z: <http://www.ibtimws.com/articles/107387/20110201/what-is-egypt-s-april-6-movement.htm>; Falošná Demokracie. Manifest osudu USA..., s. 172-173, odkazy 355, 356, s. 226.*)

Tak v roce 2012 Muslimští bratři, základna pro vytvoření Islámského státu (IS), ovládly Egypt. Ve volbách, v nichž za nově vytvořenou, falešně prezentovanou stranu, jako Stranu svobody a rovnosti, která byla fakticky stranou Muslimského bratrstva, kandidoval na post prezidenta Mohamed Mursí. Přestože ve druhém kole v červnu 2012, vyhrál druhé kolo egyptský vojenský představitel Ahmed Shafik, který byl premiérem v závěru Mubárakova režimu, byly však volby, při skryté podpoře americké vlády, zfalšovány. A Mursí byl určen jako vítěz, ač o nepatrná 3 procenta. Spojené státy tak získaly svého prvního „demokraticky zvoleného“ prezidenta Muslimského bratrstva. Ministryně zahraničí USA („demokratka“) Hillary Clintonová ve svých komentářích Mursího chválila a vyhlásila: „Stojíme za přechodem Egypta k demokracii.“ A dodala, že Spojené státy chtějí „poblahopřát Mursímu a egyptskému lidu k tomuto milníku přechodu Egypta k demokracii.“ (*Tamtéž s. 175-176, odkaz 365 na s. 227, GERTZ Bill Clinton Backed Egypt's Muslim Brotherhood Regime. Dostupné z: <http://freebeacon.com/national-security/clinton-backed-egypt-s-muslim-brtherhood-regime/>.*)

Jakmile se Mursí a jeho Muslimské bratrstvo dostali k moci, s opozicí a mírumilovnými demonstranty nezákonně, brutálním násilím naložili. Za silné podpory Američanů si Mursí udělil mimořádné, neomezené pravomoci na „ochranu národa“. Tak předpokládá z již námi vzpomenuté prezidentské směrnice PSD-11, že režimy Muslimského bratrstva přinesou v regionu novou stabilitu, bylo jednoznačnou lží. (*Tamtéž s. 176-177.*) Tak už to u vrcholných politiků USA bývá.

V prosinci 2012 se konalo referendum o nové ústavě. Ta byla kritizována proto, že podle některých kritiků mohla umožnit vznik islamistického státu a nezaručovala stejná práva všem obyvatelům. Referendum se konalo ve dvou termínech, v každém volila polovina země. Podle oficiálních výsledků byla ústava přijata – pro hlasovalo 63,8 %. Volební účast ale byla velice nízká – 32,9 %. Mursí byl po roce (v roce 2013) vlády sesazen armádním pučem. Egyptská armáda při potlačování protestů vůči puči zabila nejméně 817 stoupenců vlády prezidenta Mursího,

podle některých údajů i přes tisíce. **Muslimské bratrstvo bylo postaveno mimo zákon** a v následných zinscenovaných volbách zvítězil bývalý náčelník generálního štábu egyptské armády Abd al-Fattáh as-Sísí. Od as-Sísího nástupu k moci čelí společnost ostrým represím a dochází k prohlubování krize lidských práv. Systematicky jsou omezovány svobody shromažďování a svobodného vyjádření protestu. Od vojenského převratu v roce 2013 bylo zatčeno a uvězněno více než 16 tisíc odpůrců režimu (dle některých odhadů až 40 tisíc, stovky členů Muslimského bratrstva byly odsouzeny k smrti. 16. května 2015 byl k trestu smrti odsouzen i Muhammad Mursí. (*Wikipedie*))

Na co je potřebné upozornit je skutečnost, že spolupráce CIA s Muslimským bratrstvem nebyla ničím novým a překvapivým. Již od začátku 50. let 20. století tvořily CIA a Muslimské bratrstvo bezbožnou alianci proti pokrokovému egyptskému prezidentovi Džamálvi Násirovi. Když se bratrstvu nepodařil atentát na jeho osobu, šéf káhirského úřadu CIA Miles Copeland tajně zorganizoval členům bratrstva exil v Saudské Arábii. Saudští ropní boháči zde zdokonalili svoji mezinárodní teroristickou, džihádistickou agendu. Od té doby byl vztah mezi CIA a Muslimským bratrstvem hluboce provázaný, včetně období 80. let, kdy CIA využila síť Muslimského bratrstva v Afghánistánu na vytvoření mudžáhidů a toho, co se stalo známým jako al-Káida. (*Tamtéž s. 173-174, na s. 174 odkaz 358 viz s. 226.*)

Svržení režimu Velké libyjské arabské lidové socialistické džamáhírije

O zločinné agresi USA a zemí EU a NATO proti Libyi, této vzkvétající zemi v severní Africe, jsem se ve stručnosti zmínil v předchozí 3. části toto textu „Nespočetné války USA a NATO...“. Je třeba vědět, že mj. Kaddáfího Libye měla nejnižší průměrnou délku života v celé Africe. Poté co se před více než čtyřiceti lety ujal moci (nahradil krále Idrise), gramotnost obyvatelstva v zemi dosahovala méně než 10 procent, pak v roce 2010 to bylo víc než 90 %. V témže roce trpělo podvýživou méně než 5 % populace, což představovalo nižší hodnotu, než jakou měly USA. Na růst cen potravin po roce 2009 reagoval Kaddáfí tak, že zrušil všechny daně na potraviny. Pod hranicí chudoby žilo nižší procento lidí než v Holandsku. Tak nebylo divu, že Kaddáfí nazýval svůj společenský, sociálně ekonomický model „islámským socialismem“. (*Tamtéž s. 178.*)

Nyní připomeňme ještě několik dalších, zcela zásadních faktů, proč byla Sýrie napadena a stala se obětí rozjetého

projektu Arabského jara. Kaddáfí patřil k těm politikům, kteří oprávněně nedůvěřovali Washingtonu. V roce 1999 inicioval vytvoření Africké unie se sídlem v Addis Abebě (Etiopie). Cílem bylo posílit mezinárodní vliv bývalých afrických koloniálních států, na základě zkompilování ekonomické silné stránky bohatého kontinentu z hlediska nevyužitého nerostného a zemědělského potenciálu.

Podle Washingtonu byl v roce 2011 nejnebezpečnějším Kaddáfího činem („zločinem“), krok k vytvoření islámské měnové unie založené na zlatém dináru, nezávislém na prodeji ropy realizovaném v amerických dolarech („petrodolarech“), pod ekonomickou a tím i politickou nadvládou USA. Tak společně s tuniským prezidentem Ben Alim a egyptským Husním Mubárákem detailně plánoval zřízení Islámské centrální banky založené na zlatém dináru nezávislém na americkém dolaru. A to byl u jmenovaných reprezentantů uvedených zemí, pro Spojené státy a jejich vazalskou EU, „smrtný hřích“. Bylo třeba je odstranit a země „zpacifikovat“. V případě Kaddáfího vojenskou agresi porazit a jej zavraždit. To bylo cílem USA a NATO - „Operace Úsvit Odyssey“ (z angl. Odyssey Dawn).

Tato operace byla spuštěna americkým velitelstvím AFRICOM zodpovědným za Libyi 19. března 2011. Z této operace se rázem stala americko-britsko-francouzská agrese proti Libyi, koordinovaná organizací NATO. Konkrétní impuls k provedení operace byl určen tím, když Washington obdržel zprávy, že jimi podporovaná libyjská opozice v Bengází, zaměřená proti Kaddáfímu a východ bohatý na ropu, byly před kolapsem a připraveni ukončit boje. Navíc již 16 dní dříve (před 19. březnem, tj. 3. března) americké letectvo začalo útočit na Kaddáfího vojenské pozice v bezletové zóně (šlo tak o násilné převzetí vzdušného prostoru suverénního státu), což de facto znamenalo vyhlášení války. (*Tamtéž s. 179-180.*)

Dnes již můžeme říci, že nešlo ze strany Spojených států o nic nahodilého. Je to přístup prosazený a uplatňovaný strategů a aktéry CIA a Pentagonu po celou řadu desetiletí od druhé poloviny 40. let minulého století.

Po vyřazení Libye byla na řadě Sýrie Bašára al-Asada

Spojené státy ve svazku s jejich paktem NATO i v rámci realizace „změn režimů“, tj. procesu destrukce pro ně nepřijatelných režimů, pod etiketou Arabského jara, cíleně zasáhlo v letech 2011 a 2015 i do Sýrie. Jak jsem již v závěru předchozí III. části „Nespočetné války USA a NATO...“ uvedl, šlo o vojenskou agresi. Válku proti Sýrii v koalici vedené pak-

tem NATO – USA, Velkou Británií, Francií, Tureckem a Německem spolu se státy z oblasti Perského zálivu – Katar a Saúdskou Arábií s cílem svržení prezidenta Bašár al-Asada a tím otevření prostoru pro chaos a rozvrat. Ten měl umožnit ovládnutí této země. O destabilizaci Sýrie usilovala již Bushova administrativa a na to Obamova vláda navázala.

Tyto státy: Saúdská Arábie a Katar spolu s Kuvajtem, Spojenými arabskými emiráty a Jordánskem měly se stát tzv. arabským NATO, jak to bylo oznámeno ve Washingtonu po schůzce mezi Netanyhuem a Trumpem v lednu 2017 (Falošná Demokracie. Manifest osudu USA..., s. 196)

V hlubinném pozadí, k podstatným okolnostem, proč měl být B. Asad odstraněn, patří zejména to, že v roce 2009 při jednání s katarským emírem odmítl návrh účasti Sýrie při vybudování katarského plynovodu, jenž měl vést přes Sýrii do Turecka a směřovat do EU. Asad to odmítl se zdůvodněním, že by šlo o přímou a cílenou konkurenci ruské společnosti Gazprom, a on nechce poškodit dlouhodobé, dobré vztahy s Ruskem. Navíc by to, ve vztahu k Sýrii, výrazně posílilo Katar, jenž byl tehdy v arabském světě, nejbližším spojencem USA, které usilovaly o Asadovo odstranění. V červenci 2011 vlády Sýrie, Iránu a Iráku podepsaly vlastní historickou dohodu o plynovodu, který by přicházel z iránského přístavu Asaluych do Damašku v Sýrii a přes irácké teritorium do Libanonu. To vše bylo zásadním důvodem k válce výše uvedené koalice NATO (jako války o plynovody), proti al-Asadově Sýrii, jež začala v březnu 2011.

Po šesti letech války (do roku 2017) došlo k obrovské destrukci syrských měst, ke smrti statisíců lidí. Válka způsobila, že ze země uteklo téměř 5 milionů lidí (zprvu do Turecka a od roku 2015 do EU). Tato válka nebyla válkou občanů, šlo vedle země Iráku i o invazi žoldáckých teroristů z organizací jako al-Kaida, front al-Nusra, Islámský stát (IS) v Iráku a v Sýrii ISIS.

Podle informací z uniklých emailů mezi ministryni zahraničí USA, Hillary Clintonovou (která dohlížela na spuštění amerického Arabského jara a zavraždění Kaddáfího) a jejím blízkým poradcem Johnem Podestonem, vyšlo najevo, že zplnomocněnci USA v daném regionu, Saudská Arábie a Katar, financovaly činnost teroristické organizace ISIS v Sýrii. Šlo o investování miliard dolarů, s cílem, že budou mít na území Sýrie bez Baššára al-Asada, pod kontrolou zamýšlené potrubí katarského plynovodu (z Kataru do Turecka).

Dokonce i *Syrské Bílé přílby* - „jednotky prvé pomoci“, byly evidentně podvr-

hem. Vytvořil je bývalý příslušník britské zpravodajské služby při financování vládou USA (prostřednictvím USAID napojené na CIA atd.). V červnu 2016 zveřejnilo americké ministerstvo zahraničních věcí svoje odhady, že pravděpodobně „více než 40 tisíc zahraničních bojovníků z více než 100 zemí vedlo válku v Sýrii.“ (Tamtéž, s. 192-195.)

Cunami bezohledného, nezákonného zasahování do vnitřních záležitostí suverénních zemí, států severní Afriky, v Arabském světě, za účelem změny jejich režimů ze strany euro-atlantického seskupení (USA, EU a NATO) v podobě Arabského jara, které měly za cíl ještě více posílit světovládné zájmy zejména USA, postihlo také: Alžírsko, Jemen, Jordánsko, Omán, Bahrajn.

K méně rozsáhlým škodám v podobě protestů či nepokojů došlo i v Kuvajtu, Libanonu, Spojených arabských emirátech a v Západní Sahaře.

Závěr

1. Zde zdůrazňuji, že šablona převratů („barevných revolucí“), změn režimů v cizích, suverénních zemích, které Spojené státy spolu s mocnostmi NATO v rámci konceptu Arabského jara použily, byla použita i před válkou USA, EU a NATO proti Rusku na Ukrajině. Šlo o obdobný scénář, uplatněný již v roce 2004 při tzv. Oranžové revoluci, spjatý se scénářem obklíčování Ruska vojenskými základnami USA a NATO. Určujícím se pak stal násilný, krvavý převrat z přelomu roku 2013-2014 iniciovaný, zaplacený a organizovaný USA (mj. Victorií Nulandovou, náměstkyní ministerstva zahraničních věcí USA a pověřenkyní pro EU a americkým velvyslancem na Ukrajině Geofferyem Pyattem).

Tak byla otevřena cesta k občanské válce a k válce na Ukrajině.

2. To, že Spojené státy jsou nejagresivnější zemí, jež vede války nikoli na svou obranu, ale jako zasahování do ekonomických a politických procesů v jiných zemích, čímž si je podmaňuje, je nesporným faktem. V předchozích textech jsem proto uvedl nejen povzdech bývalého prezidenta USA J. Cartera z roku 2019, jenž prohlásil, že **Spojené státy americké jsou nejválečnějším národem v dějinách světa, že jen 16 let ze své 242 let trvající historie jako národ prožily bez války.**

Rovněž jsem mj. připomněl údaj „Centra strategických studií na Tufts University“, že „Spojené státy podnikly od roku 1776 více než 500 mezinárodních vojenských intervencí, téměř 60 % z nich v letech 1950 až 2017, přičemž více než třetina těchto misí se uskutečnila po roce 1999“.

V dokumentu je i uvedeno, že s koncem éry studené války se předpoklá-

dalo, že dojde k omezení vojenské angažovanosti USA v zahraničí. Opak se stal pravdou, USA tuto angažovanost zvýšily a staly se metastází koloniální Anglie.

Nemůžeme se proto divit, že v globálním průzkumu společnosti Gallup jsou Spojené státy považovány za největší hrozbu pro světový mír.

3. To, co je u USA (tím i u NATO) při uskutečňování jejich nezákonných a věrolomných agresí ve světě prezentováno, jsou velké, bezostyšné a záludné lži, „ospravedlňující“ danou nezákonnou agresi, jejich války. K té největší a nejúžasnější, za kterou stojí miliony mrtvých, patří lež z roku 1964, o incidentu v Tonkinském zálivu, kterou tehdy americký prezident L. Johnson zdůvodňoval zahájení války proti Vietnamu. Druhou takovou kolosální lží (našeho vzoru a „velkého bratra“) je lež prezidenta G. W. Bushe jr., že Saddám disponuje zbraněmi hromadného ničení (chemickými, biologickými a jadernými, které nebyly nikdy, při okupaci Iráku, nalezeny) a navíc se prý podílel na přípravě teroristických útoků v USA 11. září. Při masovém šíření těchto lží, byla započatá v roce 2003, další, zcela nezákonná agrese USA a V. Británie proti Iráku, která trvala 8 let (do roku 2011).

Ke kolosálnímu podvodu založenému na lžích, se staly ze strany Německa a kolektivního Západu, Minské dohody, uzavřené s Ruskou federací. Až do doby, než promluvila Angela Merkelová mohly být tyto dohody myšleny a brány vážně. Přitom šlo ve skutečnosti o něco zcela jiného.

Měly totiž pouze poskytnout Ukrajině čas na vyzbrojení a transformaci ukrajinské armády, aby mohla nejen zvládnout situaci se separatistickými regiony (Doněcka a Luhanska), ale připravit se zřejmě i na válku s Ruskem.

Tedy počítaly s válkou nejen proti většině Rusů žijících na Ukrajině, ale zřejmě i proti Rusku v zájmu USA a NATO. Výrok Angely Merkelové odhalil, jaký byl skutečný přístup Západu, k otázce vývoje Ukrajiny po Majdanu z roku 2014.

Což bylo v rozporu s obsahem smluv. Byla potvrzena pravdivost ruského stanoviska, že Ukrajina nechtěla plnit Minské protokoly a Rusko muselo situaci řešit „vojenskou speciální operací“!

Teoreticky je tak možné z hlediska mezinárodního práva ospravedlňovat ruský přístup podle obecného právního pojmu *bona fide*, že smlouva je uzavřena v dobré víře. Pokud ale některá ze stran podepisuje smlouvu s vědomím jiných či vedlejších úmyslů, potom taková smlouva ztrácí platnost, neboť je v tom případě uzavřena ve zlém úmyslu jedné ze stran.

Zdeněk Košťál

Trvale platná připomenutí k 80. výročí osvobození světa od fašismu

Přibližilo se osmdesáté výročí konce druhé světové války a Česko čeká obvyklá záplava legend o tom, kdo a kdy koho osvobodil. Tak třeba stověžatá Praha. Ta se prý osvobodila sama a jestli jí někdo pomohl, byli to vlasovci. V náznacích se tak veřejnoprávní poddaní dozvědí, že vlasovci byli civilizovaní Rusové, kteří pochopili nebezpečí říťící se z východu.

Stranou zůstane otázka, proč se tedy Praha neosvobodila například v únoru? Ještě před pádem Berlína a sebevraždou Hitlera? To je ovšem nebezpečné, ba přímo podvrtné tázání, protože odpověď by mohla ukázat **kontext událostí – napřed někdo musel německé nacisty a jejich evropské spojence porazit, aby se mohla Praha takzvaně sama osvobodit.** Nemluvě o tom, že tisíce vojáků wehrmachtu dislokovaných na území Protektorátu Čechy a Morava se nevzdávaly pražským povstalcům, ale Rudé armádě. Když nepadli v bojích, nebo neutekli k Američanům jako jejich velitel polní maršál Ferdinand Schörner.

Nová okupace

Slovní hříčky režimních propagandistů na téma osvobození nejsou jen částí neskrývané snahy minimalizovat zásluhu Rudé armády. Jde také o to co nejvíc zranit city těch, kdo jsou vděční sovětským vojákům za to, že mohou žít. Součástí tohoto obrazoboreckého proudu byly do nedávna i spory, kdy se má v Česku slavít konec války a zda slavít Den vítězství. Tyto diskuse už utichly. Všichni přece vědí, že bezpodmínečná kapitulace Německa byla podepsána v Berlíně před půlnocí 8. května střeoevropského času, ovšem 9. května času moskevského – a jakmile se po sametové revoluci Československo politicky posunulo do západního pásma, stalo se samozřejmé, že platí čas před půlnocí.

Obecně akceptované datum kapitulace nacistického Německa ale neobsahuje odpověď na otázku, proč nemůže být státním svátkem výročí osvobození hlavního města Československa, ke kterému došlo 9. května. Jenže za tezí o tom, že se Praha osvobodila sama, se plíží tvrzení, že po onom samoosvobození následovala nová, teď již sovětská okupace. Z jedné nesvobody Češi upadli do nesvobody nové a možná ještě horší. Co na tom, že se Rudá armáda ještě v roce 1945 z Československa stáhla. Možná ale existuje kompromis, který by bylo

možné nabídnout režimním umělcům, novinářům a historikům: **místo teze „Rudá armáda osvobodila Československo“ by se mohlo říkat „Rudá armáda se svými spojenci zachránila existenci**

Válka zvaná světová

Politolog Oskar Krejčí polemizuje s legendami o druhé světové válce, které se současné mocenské elity snaží učinit součástí české politické kultury.

Čechů, Moravanů, Slezanů, ale vlastně i Slováků. Zachránila je, spolu se svými tehdejšími spojenci, před takzvaným konečným řešením, o kterém mluvil Reinhard Heydrich po nástupu do funkce zastupujícího říšského protektora.

„Říše nenechá se sebou žertovat a je prostě pánem v domě, to znamená, že ani jediný Němec nic Čechovi neodpouští, asi tím způsobem, jako je tomu v říši se židovstvem, aby neexistoval jediný Němec, jenž by řekl, ale ten Čech je přece slušný.“

Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takoví lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlející, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčít. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně vyzkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva. Musíme uvážit, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčít je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.“ (...)

(Z projevu Reinharda Heydricha o plánech na likvidaci českého národa přednesený těsně po nástupu do funkce říšského protektora v jeho sídle, v Černínském paláci, Praha, 2. října 1941. Celý zruďný projev je přílohou tohoto textu.)

Hledání příčin

Důležitou součástí zvěstování nové „pravdy“ o druhé světové válce je **před-**

stavování jejího údajného počátku jako příčiny: válka prý začala díky spojenectví dvou totalitních režimů, konkrétně jako důsledek paktu Ribbentrop-Molotov z 23. srpna 1939. Tehdy byla mezi Sovětským svazem a Německem podepsána *Smlouva o neútočení* a spolu s ní tajný protokol týkající se mimo jiné rozdělení Polska. Přibližně týden poté, konkrétně 1. září 1939, přece přepadením Polska začala druhá světová válka. Jenže tato válka nezačala na

základě několik dní staré dohody. Ve skutečnosti wehrmacht dostal od Hitlera příkaz připravit plán na invazi do Polska 11. dubna 1939, přičemž politické záměry se zrodily a přípravy začaly mnohem dříve.

Pakt Ribbentrop-Molotov nebyl projevem vzájemné lásky totalitních režimů, ale – tak jak už to v mezinárodní politice bývá – důsledkem řady různě motivovaných tlaků a protitlaků. Byl podepsán až poté, kdy sovětsí vojáci zkřížili zbraně s vojáky zemí z *Paktu proti Kominterně* či *Osy Berlín–Řím–Tokio*. Během občanské války ve Španělsku v bojích proti sobě stáli mimo jiné sovětsí vojenští specialisté a vojáci německé Legie Condor i italského Sboru vojenských dobrovolníků. Zmíněný pakt Ribbentrop-Molotov byl podepsán v době sovětsko-japonské války. A nelze zapomínat, že byl podepsán až poté, kdy se západní mocnosti odmítly dohodnout se Sovětským svazem o vzájemné pomoci proti nacistickému Německu. Nemluvě o tom, že zmíněnému paktu předcházela britský a francouzský podpis *Mnichovské dohody*, britské uznání italské anexy Etiopie, polské územní požadavky vůči Československu, francouzské a britské uznání frankistického režimu ve Španělsku, právě tak jako německá okupace českých zemí a odtržení Slovenska, útok maďarských vojsk na Slovensko a západní Ukrajinu – tedy řada akcí, které jistě v Moskvě vnímali jako přibližování se velké války k sovětským hranicím.

Boje v Asii

Z uvedených událostí lze zpětně označit za mimořádně významný zmíněný ozbrojený konflikt mezi Sovětským svazem a Japonskem – pakt Ribbentrop-Molotov byl jedním z řady opatření, pomocí kterých se **Moskva snažila vyhnout bojům na dvou frontách.** To se jí během druhé světové války podařilo díky vítězství Rudé armády v bitvách u jezera

Chasan a řeky Chalchyn nad japonskou armádou. A také díky umné diplomacii. Sovětsko-japonský pakt o neutralitě byl podepsán 5. dubna 1941, necelé tři měsíce před útokem Německa na Sovětský svaz, a byl dodržován po celé období Velké vlastenecké války. Ovšem nejen díky tomu se podařilo zabránit, aby byl Sovětský svaz zatažen do bojů na dvou frontách.

Když byla v červnu 1945 zakládána Organizace spojených národů, byli jako první vyzváni k podpisu *Charty OSN* zástupci států, který byl jako první v druhé světové válce napaden: reprezentanti Číny. Japonská armáda obsadila Mandžusko už v roce 1931 a v roce 1937 začal útok japonských vojsk na celé pobřeží i geopolitické jádro Číny. Právě čínští bojovníci proti japonským okupantům zásadním způsobem přispěli k tomu, že nebyla na Dálném východě otevřena druhá fronta. I když si historici, politici a veřejnost na Západě začali zvykat, že v září 1939 začala a v květnu 1945 skončila pouze evropská část druhé světové války, západocentrický výklad dějin stále trvá. Jenom v jeho rámci je možné, že si porážku militaristického Japonska přivlastnily Spojené státy. Ovšem zcela v rozporu s hollywoodskými mýty 75 % z padlých japonských vojáků během druhé světové války přišlo o život v Číně. Viděno z druhé strany, ve válce s Japonskem tehdy zahynulo 111,6 tisíc občanů USA a 22 milionů Číňanů.

S ohledem na tyto údaje by se dalo říci, že **druhá světová válka skončila až 9. září 1945, kdy byla v Nankingu podepsána bezpodmínečná kapitulace japonských vojsk v Číně.**

Rozměry válek

Vlastně je to všechno ještě trochu jinak. Světové války byly dítětem i rodi-

čem globalizace. Ta nezačala jen jako spojování původně oddělených kulturních center do jednoho obchodního a komunikačního celku. Prvopočátkem globalizace byla kolonizace. Pro tu nebylo charakteristické pouze to, že si evropské mocnosti podmanily domorodce z jiných světadílů, z periferie světového politického systému. Globalizaci doprovázely také války mezi nově se formujícími říšiemi. **Světové války byly především války evropských mocností mezi sebou, do kterých byly zataženy téměř všechny kontinenty planety.** druhá světová válka byla světovou v tom smyslu, že boje probíhaly v Evropě, Asii, na severu Afriky a v přilehlých oceánech. Ne v Austrálii, ne v Americe – byť se vojáci z těchto kontinentů bojů účastnili. O Antarktidě nemluvě. Válka, které se dnes říká 1. světová, měla obdobné zeměpisné charakteristiky.

Světové nebyly tyto dvě války ani tak z geografických důvodů, ale především proto, že se jich zúčastnily všechny tehdejší mocnosti globalizujícího se světa, státy z centra světového politického systému. Jenže to platí i o tzv. sedmileté válce (1756 až 1763). Během ní se válčilo nejen v Evropě, ale i v Asii (především v dnešní Indii), Africe, ale i v Americe a na mořích. Po jejím skončení se sice hranice v Evropě nehnuly, ale v zámoří zvítězila Velká Británie, která následně ovládla i Světový oceán. Na tři kontinenty se roztáhly i napoleonské války (1803 až 1815), do nichž byly také zapojeny všechny tehdejší mocnosti. Snad nejzávažnějším rozdílem mezi válkami dnes označovanými za světové a sedmiletou válkou či napoleonskými válkami je to, že po oněch dvou starších specifická váha Evropy ve světovém politickém a hospodářském systému rostla, zatímco po válkách konvenčně nazývaných „světové“ význam Evropy klesal.

A stále klesá. Podle propočtů britského analytického serveru World Economics by měl v roce 2030 tvořit evropský hrubý domácí produkt podle parity kupní síly 15 % světového domácího produktu a severoamerický 13 % – zatímco ten asijský 58 %. To samozřejmě platí jen za předpokladu, že nezačne další velká válka.

* * *

Každý, kdo chce hodnotit události druhé světové války ať již z vojenského či morálního hlediska, by měl vždy respektovat tři zásady:

(A) Německo a Japonsko druhou světovou válku začaly, prohrály ji a přijaly bezpodmínečnou kapitulaci.

(B) Žádná z vojenských i civilních obětí fašistů, japonských militaristů a jejich spojenců by neměla být zapomenuta; to ve východní a střední Evropě zahrnuje i vděčnost Rudoarmějcům, a to **bez ohledu na aktuální politickou situaci.**

(C) Žádný z potomků fašistů, japonských militaristů či jejich spojenců za zločiny svých předků nemůže. Konec druhé světové války nabídl možnost začít znovu – a lépe.

Přibližně 40 milionů zabitých ve 125 válkách a ozbrojených konfliktech v období eufemisticky nazvaném „studená válka“ ze svých hrobů šeptá, že se to příliš nepovedlo.

Viz McNAMARA, Robert S.: *The Post-Cold War World: Implications for Military Expenditure in the Developing Countries*. In: *Proceedings of the World Bank Annual Conference on Development Economics*. Washington: World Bank, 1992, s. 97. Viz též Appendix I., s. 108-113.

A nerozumný homo sapiens dále pokračuje ve svém vnitrodruhovém zabíjení...

Oskar Krejčí,

28. 4. 2025, FacebookTwitterEmailPrintSdílet

Tento prostor je srdcem říše

*Projev Reinharda Heydricha
o plánech na likvidaci českého
národa přednesený těsně po nástupu
do funkce říšského protektora
v jeho sídle, v Černínském paláci,
Praha, 2. října 1941*

Příslušníci strany, pánové! Z rozkazu vůdce jsem převzal před třemi dny vedení úřadu říšského protektora místo ochuravělého říšského protektora, říšského ministra von Neuratha.

Těší mne, že již dnes po třech dnech, mám příležitost pozdravit vás, spolupracovníky protektorátního štábu protektorátní vlády, úřednický sektor, především též představitele

svrchovanosti strany v tomto bojovém prostoru - samozřejmě kromě svých užších spolupracovníků ve funkci náčelníka bezpečnostní policie a SD - také vás, páni vrchní zemští radové, kteří jste venku nositeli spásy a - jak doufám - bojových úkolů na poli správy.

Vůdcova směrnice, kterou jsem obdržel pro tento úkol, jejíž považuji za omezený jak časově, tak i v jiném směru, tato vůdcova směrnice zní: Mám v tomto prostoru jednoznačně a se vši tvrdostí zajistit, aby obyvatelstvo, pokud je české národnosti, pochopilo, že se nelze vyhýbat realitě příslušnosti k říši a poslušnosti vůči říši; Němci musí vidět, že tato část říše je součástí říše a že zde na jedné straně požívá Němec ochrany a hraje vůdčí úlohu - má ji hrát, jak mu přísluší - ale že má i tomuto právu odpovídající povinnost chovat se a jednat jako Němec.

V politickém směru znamená to, co mi řekl vůdce, uznání linie, kterou zde až dosud udával z politického hlediska státní tajemník Frank. Znamená to současně samozřejmý, lidský, reálný a přátelský předpoklad pro spolupráci mezi kamarádem Frankem a mnou.

Ještě krátce úvodem, pánové! Vy ve mně vidíte všeobecně náčelníka bezpečnostní policie a SD. Vidíte ve mně - v každém případě jsem si zvykl, že tomu tak ve správě je - muže exekutivy, jenž hledí podle možností vyřešit všechno jen exekutivně. Tento názor je chybný a falešný a já bych chtěl, dříve, než vám řeknu něco o problémech tohoto prostoru, aby bylo i zde, jako často už jinde, jednoznačně jasno o pojetí, podle něhož se chápu svých úkolů jako náčelník bezpečnostní policie, jako SSmann a spolupracovník říšského vůdce SS, jako nacionální socialista.

SS (SD a bezpečnostní policie jsou součástí SS) jsou úderným oddílem strany ve všech otázkách zajišťování nacionálně socialistické ideje. Být úderným oddílem znamená být vždy před masou, být zvláště dobře vyzbrojen, být schopný nasazení a rozumět boji. Úderný oddíl však také nedělá nic, co by se dalo bez vůle a bez plánu celého vedení. Předpokladem úkolu zajistit ideu však není a nemůže být jen snaha vidět věci pouze po vnější, výkonné stránce a plnit úkoly a rozkazy je vniknout hlouběji do problémů, vmyslet se do nich a jednat se znalostí věci, nedívat se na ně jen povrchně, ale hluboce se jimi obírat a pochopit je. Tak jednáme jako výkonné orgány, jsouce si vědomi poslání vůdce i říše, onoho poslání, jež vede přes velkoněmeckou říši k říši velkogermánské. Vůdce mi při odchodu řekl: Mějte na paměti, že vždy tam, kde vidím, že je ohrožena jednota říše, vyberu jednoho velitele SS a vyšlu ho z pověření říše, aby zachoval jednotu říše. Můžete si tak z těchto vůdcových slov odvodit celkové poslání SS, a tím i mé zvláštní poslání zde.

Říkám předem: Nemám v úmyslu lpět nyní na svém místě na jednom úkolu proto, že je pěkný a souvisí s ním reprezentace, nýbrž chápu svůj úkol zde jako bojový úkol, který mám splnit v zastoupení jiného, abychom mohl, až jej splním, ohlásit vůdci: «Můj vůdce, splnil jsem jej. Nyní se mohu opět věnovat svému hlavnímu poslání.» Neznám však dosud dobu, jež je mi vymezena; budou-li to týdny či měsíce, to závisí na vyřešení, na problémech tohoto úkolu, to závisí na rozkazu vůdce.

Hovořil jsem o úkolech SS jako celku. Mohl bych je shrnout do hesla: „Nepřítel všech nepřátel a ochránce všeho německého“, a to má platit zejména pro tento prostor. Úkol „nepřítel všech nepřátel“ obsahuje hlavní směrnici pro naše policejní a zajišťovací úkoly, nejen v užším, ale i v širším smyslu slova. Nevidím v tom jen úkol zatýkat a předávat k odsouzení a dohlížet, ale chápu to jako systematické zkoumání nepřátelských vlivů, ale i vlastních chyb v jednotlivých oblastech života.

Druhá stránka tohoto úkolu, „ochránce všeho německého“, má své zdůvodnění již ve vnější formulaci skutečnosti, že vůdce ustanovil říšského vůdce SS říšským komisařem pro upevnění německosti. A když jsem nyní převzal tento úkol zde, v protektorátu, jsou oba tyto pilíře koneckonců též základy mé náplně úkolů: odrazit a potlačit vše nepřátelské a zajistit, avšak i plánovat pro budoucnost, všechny věci, které jsou dobré pro německost a nutné pro budoucnost.

Nechte mne nyní trochu se rozmáchnout, abych právě celkové problémy také tohoto prostoru postavil do všeobecné souvislosti, abychom nebyli jako klapkami na očích omezeni jen protektorátními hranicemi.

Předpokladem pro válku, pro splnění této války, pro obsazení nutných prostorů a pro formování a utváření velkoněmecké a velkogermánské říše bylo vnitropolitické zabezpečení říše. Z toho především vyplývá a zde také začal původní vývoj úkolů SS a policie - kromě toho bylo naším úkolem plánovat podle osobních příkazů a směrnic vůdce v tehdejší cizině výzkumnou a průzkumnou metodou všechno to, co se během vývoje mohlo stát předpokladem pro mnohé politické, ale i vojenské úspěchy a události. K tomu pak přistupovala následkem

Korunovačnických klenotů českých králů se mu zachtělo

politického vývoje v evropském prostoru nutnost a úkol zaměřit se na návrat Němců, řídit návrat občanů německé národnosti z prostorů, které jsou dnes na východě obsazeny našimi jednotkami, těch občanů německé národnosti, kterým by se bylo určitě stalo totéž, co se dnes děje občanům německé národnosti na Volze, kdyby vůdce nebyl rozkázal a dosáhl nanejvýš naléhavého převedení tohoto půl milionu občanů německé národnosti. A teď k samotné válce.

Musí nám být jasno, že všechny události posledních let, všechny vojenské a politické otázky, mají úžasnou organickou souvislost. Musíme mít také jasno v tom, že předpoklady této války a její následky vyžadují - při naprosto tvrdém vedení této války až do konce - aby se zachovala a dále vytvářela tato říše a aby byla dovedena k velikosti. Neboť všechny politické mezihry, ať diplomatické, zahraničně politické či jiné povahy, byly jen přípravnou prací velkých, jasných věcí, totiž těch, že nepřátelé říše, vedeni židy a svobodnými zednáři, si koneckonců kladli za cíl, že toto Německo, snažící se o vzestup svým vnitřním ideovým vedením nacionálního socialismu, že toto Německo je nebezpečím pro světové plány židovstva celého světa. Že proto bylo uděláno vše, aby se Německo stalo malým a aby je zničili. To proto, že poznali, že v dějinách Německé říše vždy, když už žid věří, že nás má na zemi, povstal odněkud z německého prostoru, z německých lidí, někdo, jenž dal dohromady Němce neslýchanou ideovou silou a svou osobností, stmelil je v jednotu a potom je vedl k velikosti a překonání nebezpečí a viděl, že jen tehdy mohl být německý vývoj rušen a brzděn, jestliže mohla přijít rána dýkou z německého prostoru.

Nyní jsme v Evropě obsadili pod vůdcovým vedením velmi mnoho prostoru, což je vojenským předpokladem pro další vedení války a její vítězné ukončení. Musíme si říci jasně, že obsazení tohoto prostoru v každém případě nebude v mnoha zemích přechodným, nýbrž konečným obsazením, přičemž je lhostejno, jaká bude forma kontaktu těchto prostorů s námi. To však znamená, že budoucnost říše závisí na ukončení války, na schopnosti říše a na schopnosti lidí této říše získané prostory udržet, ovládnout a popřípadě s říší spojit. Závisí tedy na způsobu, jak jsme schopni s lidmi zacházet, vést je a spojit s námi. Musíme zde však rozlišovat velké skupiny, jednu skupinu tvoří prostory s germánskými lidmi, to je s lidmi, kteří jsou naší krve, a proto jsou vlastně našeho charakteru. To jsou ti, kteří špatným politickým vedením a vlivem židovstva jsou nějak pokřiveni, kteří teprve pomalu musí být dovedeni

k základním prvkům současného myšlení. Jak to vidím, jsou to tyto prostory: Norsko, Holandsko, Flandry, později i Dánsko a Švédsko. Jsou to ty prostory, jež jsou osídleny Germány a které nějakým způsobem, a musíme si zde udělat jasno, zda v konfederaci, jako župa či nějak jinak, budou patřit k nám. Je jasné, že musíme nalézt vůči těmto lidem docela jiný způsob jednání než vůči národům jiné rasy, slovanským či podobným národům. Germána se musíme chopit tvrdě, spravedlivě, ale musíme jej vést lidsky, podobně jako vedeme náš národ, jestliže ho chceme udržet natrvalo v říši a chceme-li, aby s ní splynul.

Druhou skupinou jsou východní prostory, jež jsou zčásti osídleny Slovy, to jsou prostory, kde je třeba vědět, že dobrota bude chápána jen jako slabost, to jsou prostory, kde sám Slovan vůbec nechce, aby se s ním zacházelo jako s člověkem rovnoprávným, a je zvyklý, že pán si s ním nezadává. To jsou teda prostory, které máme nyní na východě vést a udržet. Jsou to prostory, v nichž musí jednou vládnout německá horní vrstva, po dalším vojenském vývoji budou sahat až hluboko do Ruska, až daleko k Uralu; tyto prostory musí být naší surovinovou základnou, jejich obyvatelé se stanou pracovníky pro velké, i kulturní, úkoly, a mám-li to říci docela drasticky, musí nám sloužit jako otroci. Jsou to prostory, s nimiž budeme vlastně nakládat, jako když se obepíná nová země na pobřeží hrází, tím způsobem, že se tam na východě vybuduje ohromný val z branných rolníků, aby se toto území už jednou uzavřelo proti bouřlivému přívalu z Asie, pak bychom je rozdělili příčnými valy, tuto půdu bychom postupně pro sebe získávali tím, že na okraji vlastního Německa, jež je osídleno německou krví, se pomalu bude vysouvat vždy jeden německý val za druhým, abychom tak postupovali s německým osídlováním na východ prostřednictvím německých lidí, kteří jsou německé krve. Z tohoto hlediska je třeba vidět všechny úkoly na východě, které tam musíme splnit. První val, o protektorátním území budu mluvit až potom, tvoří na východě obě provincie Gdaňsk - západní Prusko a župa Warta, které spolu s východním Pruskem a slezskými částmi ještě asi před rokem byly vcelku plně osídleny téměř 8 miliony Poláků; to jsou prostory, které se nyní musí osídlvat zcela systematicky Němci, aby se polský živel kousek po kousku, krok za krokem vytlačil. Jsou to prostory, jež musí být jednou celé osídleny Němci. Pak stále dál na východ, k Baltu, jenž jednou bude muset být osídlen jen Němci, přičemž musíme uvážit, které pokrevní části Lotyšů, Estonců a Litevců jsou schopny regermanizace či germanizace. Rasově nejlepší živly jsou Estonci, na nichž jsou patrné švédské vlivy, pak přicházejí Lotyši a nejhorší jsou Litevci.

Dále se jedná o velkopolský prostor, jenž je nejbližší oblastí, která se musí zcela pozvolna osídlit Němci a z které se polský živel musí postupně zatlačit na východ. Pak přijde Ukrajina, jež má též žít především pod německým velením jako velká surovinová a vyživovací základna, když nejprve jistým přechodným řešením bude postupně vyloučena z velkoruského prostoru s tím, že se použije a využije jistých, v podvědomí ještě dřímajících, vlastních národních myšlenek, aniž dáme tomuto národu kulturní posilu či oporu, aniž bychom tam chtěli vypěstovat silnou inteligenci, aby tak nevznikla v pozdějších

dobách nějaká opozice. Taková inteligence by se pod slabým vedením mohla po létech opět chtít odpoutat. Vcelku vzato platí tedy zde v prostorech na východě starý kolonizační princip, jenž však v protikladu k dřívější kolonizaci řádových rytířů a baltských baronů sleduje tu myšlenku, že jejími nositeli jsme my, naše krev, a že se na východě probouzí stará idea, idea řádových rytířů, jako stupeň k opanování prostoru, který nemůžeme úplně osídlit. A nyní, když máte před sebou celkový obraz, musí vám být jasné, že se českomoravský prostor natrvalo nesmí nikdy ponechat v takovém stavu, který by vůbec umožňoval Čechům tvrdit, že to je jejich prostor. Zde jde pouze o jedno, a to, že si nejdříve připomeneme, co je životně důležité a přednostní, jaké má tento prostor historické zá-

klady, že se rozhodneme, co tu vlastně jednou uděláme. Z čeho vyrostl tento prostor. Odkud jsou lidé, kam patří atd.

Chtěl bych se ještě dotknout jedné věci, doufám, že to nebude pro vás nic nového, ale přece jen bych to chtěl načrtnout. Musí vám být jasné, že v německých dějinách byly Čechy a Morava srdcem říše, srdcem, jež bylo v příznivých dobách vždy pevností německví, že v dobách kolonizace byly stráží proti východu, že koneckonců - jak to dokumentu-

je i vývoj na kulturním poli - bývaly v dobrých dobách vždy pevností, a jak to řekl Bismarck, „citadelou Evropy“. To je odůvodněno i tím, že první říšská univerzita před Krakovem a před Vídní byla založena zde v Praze. Když se na to nyní podíváte pozorněji, bude vám bezesporu naprosto jasné, jakou osudovou dynamiku má tento prostor pro Německo a německé dějiny. V létech německých dějin, jež chceme nyní trochu probrat, přicházely rány dýkou ohrožující říši většinou z tohoto prostoru.

Tedy právě v tom okamžiku, kdy říše vítězí, v tomto okamžiku je možné, aby se tady zasazovala rána dýkou dějinám a vývoji říše; ať to je třeba - ať už líčím kteroukoli etapu německví - ať už to je třeba Marbod (Marobud) z Čech, který postupoval proti Arminovi z kmene Cherusků, ať to jsou slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj, kteří chtěli odtrhnout tento prostor pod pláštěm náboženských církevních myšlenek východních církví a církevní cestou jej přivést k byzantské myšlence, ať již to byly vnější počátky třicetileté války s pražskou defenestrací nebo ať je to v současné době pokus ohrožit říši ilegálním hnutím odporu a vpadnout tak říši do zad v jejím rozhodném osudovém boji proti bolševismu.

Pánové!

To vše jsou věci, které mají zcela jasný logický sled týchž myšlenek a událostí, to jsou stejné rány dýkou z tohoto prostoru.

Avšak stejně tomu bylo i opačně, vždy když vedení říše poznalo, že tento prostor je rozhodující, že Čechy a Morava mají zároveň účast, osudový, rozhodující podíl na pozitivním plánování dějin. Známe jména, která zasáhla do kolonizace východu. Ať je to král Otakar, který nakonec při kolonizaci východu dospěl jako úderný oddíl proti východu až ke Královci a toto město založil, ať je to doba Karla IV. nebo boje Bedřicha Velikého, bitva u Hradce Králové nebo i dnes nekonečná, dějinná a osudově rozhodná vůdcovská síla Adolfa Hitlera, jenž teď ve dvou etapách definitivně získává tento prostor, když

Osudné datum, které odstartovalo masakr českých obyvatel

z něho, z nepřátelské základny, dělá pevnost pro naše nasazení a naše boje proti bolševickému nepříteli.

A teď k současné situaci. Řekl jsem, že dnes rozhodně vývoj spěje k nové ráně dýkou. V posledních týdnech prožíváme vývoj, charakterizovaný sabotážemi, teroristickými skupinami, ničením úrody, zpomalováním práce, což zcela jasně organizuje velká odbojová organizace. Tento vývoj, i když nevede k aktivnímu povstání, přece jen zcela systematicky připravuje všechno, co má být připraveno pro okamžik, až přijde čas uvrhnout toto území ke škodě říše do nebezpečného neklidu. I kdyby to bylo jen to, že nepřítel vede a chce české obyvatelstvo vést ke vzpouře, chce, abychom utrpěli citelnou ztrátu, že jde o pracovní výkon ve zbrojním průmyslu a citelný neklid, což nakonec může být vzorem pro ostatní obsazená území. Stav v posledních týdnech byl takový, že se už dalo říci, že jednota říše byla jednoznačně ohrožena,

tento prostor pod povrchem tak vřel, že se jediná dá říci, tady se musí včas zasáhnout. A chtěl bych říci zcela otevřeně, že vinu nenese jen protivník, vinu máme také my, Němci, neboť v tomto prostoru ne všichni Němci, kteří sem přišli, si uvědomili, že to je bojová oblast, bojový prostor, kde každý jednotlivý Němec, bez ohledu na kompetenci, musí též jako bojovník pro německý vítězství. Každý Němec, jenž zde vyniká, musí se cítit politickým vojákem vůdce, musí vidět zcela jasně základní linii v tomto prostoru, musí vědět, že zá-

Zaprodanost i hrdinství se v našich dějinách často opakuje

kladní linií je zajištění tohoto prostoru, boj proti veškeré české samostatnosti, a musí při zacházení s jednotlivci chápat, že Čech je Slovan a že také Čech si vykládá každou měkkost jako slabost. Že je to šílenství povolit v jednotlivých případech, protože ten druhý to neuzná, ihned toho využije a vyloží si to jako slabost; jakmile se mu povolí, přijde podruhé s větším požadavkem. Na víc je však v tomto prostoru třeba, aby si nikdo nemyslel, což Němec velmi často dělá, že je v německém prostoru, že je to právě taková provincie jako v říši a že je možné zde spravovat od stolu stejnými správními metodami, což naprosto nikdy nepůjde. Správní rozdělení tohoto prostoru, viděno z německé strany, je pouze jedním z prostředků a metod, jak tento prostor definitivně ovládnout a vést. Je to systém, který nemůžeme srovnávat se správním rozdělením a metodami správy, jež platí v říši, vůči německým lidem. K tomu však přistupuje ještě základní myšlenka: veškeré počínání německých lidí v tomto prostoru musí být v tomto okamžiku usměrňováno naprosto jednoznačně, totiž tak, že vzhledem k válce a z taktických důvodů nesmíme připustit, aby se Čech v jistých věcech rozzuřil a vybuchl, i když musíme být v tomto okamžiku z jistých taktických důvodů tvrdí, musíme přesto jednat tak, aby si Čech, nemá-li žádné jiné východisko, nemyslel, že teď právě musí vyvolat povstání. Základní linie však musí, ač nevyslovena, i při takovém jednání platit: tento prostor se jednou musí stát německým a Čech tady nemá už koneckonců co pohledávat. To jsou věci, které můj úkol zde rozděluje na dvě velké a jasné etapy a oblasti činnosti. Jedna je blízká - zaměřená na válku - druhou začíná dalekosáhlý konečný úkol. První, blízká, je diktována potřebami vedení války. Potřebuji v tomto prostoru klid, aby dělník, aby český dělník zde nasadil pro

německé válečné úsilí plně svou pracovní sílu a abychom nezdržovali při zdejších obrovském válečném průmyslu přísun a další rozvoj zbrojního průmyslu. K tomu patří i to, že se přirozeně musí dát českým dělníkům tolik žrádla, mám-li to tak zřetelně říci, aby mohli splnit svou práci. Ale i to, abychom dávali pozor, aby Čech nevyužil podle svého zvyku tohoto nouzového stavu říše, aby si nevydobil pro sebe soukromé a vlastní české výhody. Tento blízký úkol předpokládá, že Čechovi nejprve ukážeme, kdo je pánem v domě, aby věděl přesně, že zde diktuje německý zájem a že zde koneckonců má rozhodné slovo říše, říše zastoupená vedením na tomto území, tedy též vámi, pánové.

Říše nenechá se sebou žertovat a je prostě pánem v domě, to znamená, že ani jediný Němec nic Čechovi neodpouští, asitím způsobem, jako je tomu v říši se židovstvem, aby neexistoval jediný Němec, jenž by řekl, ale ten Čech je přece slušný. (...)

To byl problém židovské otázky v říši, a můžete si představit, jak by takhle dopadlo řešení židovské otázky. Když všichni nebudeme zjevně držet pospolu a navenek nevtvoříme vůči češtví jedinou frontu, bude Čech hledat stále zadní vrátka, jimiž vyklouzne chytrácky ven. O otázce, zda můžeme o jednotlivci říci, to je skutečně slušný chlap, se bude uvažovat teprve tehdy, až přistoupíme k tomu, abychom začali s dalekosáhlým konečným řešením úkolu, tedy při otázce poněmčování a podobných problémech.

Přitom nesmíme zapomenout na jedno: že navenek, co se týká kultury, a to zejména důležité, si nesmíme zadat, aby si Čech nemohl dělat legraci z toho, jak se Němec chová. Němec si nemůže dovolit, aby se v lokálu ožral; tady musíme být zcela otevření: jestliže se někdo sežere, jestliže si popustí uzdu, proti tomu nikdo nic nemá, ale má to dělat mezi svými čtyřmi stěnami nebo v kasinu. Čech musí vidět, že Němec, ať ve službě, či v soukromí, se umí chovat, že je pánem od hlavy až k patě. A proto jsem nařídil, abychom dostali zde v Praze německou ústřední policejní stráž, která se bude starat především o to, aby se též Němci v tomto prostoru chovali řádně. Neboť Němec, který není vychován, jak se na vůdcovskou úlohu sluší, ten se sice cítí jako pán v domě, ale ve falešném směru, a vede si ke škodě říše hůř, než si sám dovede představit.

Dále očekávám, že vám bude při zacházení s Čechy jasné, že je třeba též jistých taktických předpokladů. Když např. vydám nařízení tisku, musí napsat bez reptání to, co potřebuji. Přesto budu samozřejmě udržovat s Čechy korektní společenský styk, přičemž musím vždy dávat pozor, abych nepřekročil hranice, abych si v každém okamžiku říkal: Dej pozor, jsou to ale Češi! Rozumíte? Stýkáme-li se z taktické nutnosti s Čechy, kteří nám slouží, i pak je nutno se vždy vracet k myšlence: Jsou to ale Češi.

Něco jiného je, a to je nejpodstatnější, že při vši tvrdosti se opravdu staráme o věci, které skutečně nejsou v pořádku. Neboť nemá žádný význam, když Čecha mlátím a se vši námahou a působením policie přivádím k tomu, aby pracoval, když on skutečně nedostává to, co potřebuje, aby měl fyzickou sílu vykonávat svou práci. V tomto směru se konala na návrh státního tajemníka Franka porada u vůdce, na níž byl přizván tajemník Backe, a my pravděpodobně přistoupíme,

prosím, abyste si toto vše nechali pro sebe, než to bude uveřejněno, neboť se to musí náležitě propagačně upravit, pravděpodobně přistoupíme ke zvýšení přidělu tuku pro české dělníky, tak okolo 400 gramů, to je množství, o němž se už dá mluvit. Abych to šikovně využil k propagačním účelům, spojujím to s myšlenkou: Vy, čeští dělníci venku, buďte raději zticha, jinak by se mohla také stát, že bude přiděl tuku opět menší. To vše jsou věci, které se musí správně psychologicky uchopit. A nyní k otázce celé propagandistické linie. Viděno ve velkých obrysech, musí se stále více zdůrazňovat myšlenka o svatém Václavu v jejím dějinném vývoji, neboť jestliže Češi svatého Václava oslavují, nemusíme jej líčit jako svatého Čecha, nýbrž tak: svatý Václav byl mužem, jenž pochopil, že český národ může žít jen spolu s německým prostorem. To se musí správně psychologicky uplatnit a obrátit zbraň; když tedy Češi oslavují svatého Václava, vlastně dokazují, že měl pravdu. To je to, co se dá historicky využít.

Za druhé je třeba pro nejbližší dobu války jasně Čechům ukázat: ať nás miluješ nebo ne, ať pomýšlíš na samostatný stát později nebo ne, důležité je, že přinejmenším teď uznáváš, že by to bylo pro tebe v tomto okamžiku jen škodlivé, kdybys vyvolal povstání anebo kladl odpor. To je taktika a linie, kterou, myslím, musíme v tomto okamžiku sledovat. Ty lidi nezískáme, to nechceme, a ani by se nám to nepodařilo. Budeme jen prakticky všem vysvětlovat - propagandou a opatřením atd. - docela jasně, že pro Čecha je reálně nejpriznivější, když v tomto okamžiku hodně pracuje, i když si tajně myslí, půjde-li to s říší přece jen dolů, pak budu mít opět svou svobodu. To nám může být úplně jedno; hlavní věc je, že je klidný, neboť my potřebujeme klid a ticho pro konečné získání tohoto prostoru. Základní linie musí být jasná, avšak i taktika musí být jasná, každý Němec, který tuto základní linii nemá, a základní linie může být jen nacionálně socialistická, musí pryč. Kdo v taktickém jednání s Čechy opět ustupuje, toho zde nepotřebujeme, takoví Němci zde nemají co pohledávat.

Prosím vás zcela otevřeně, pokud se to týká vás či vašich spolupracovníků, řekněte mi zcela otevřeně: Tak, jak jsi to tu řekl, tak to nemohu dělat, prosím, nech mne odejít domů. Pánové, pustím bez reptání každého, aniž ztratí svou kvalifikaci, jenž je dost poctivý, aby to řekl. Ale velice tvrdě zasáhnu, jestliže během mé činnosti tyto myšlenky neuzná a nebude se jimi řídit. K tomu přistupuje i přísný dohled nad těmi říšskými Němci, kteří zde z důvodů osobní touhy po zisku při arizaci jen škodí vážnosti říše. To jsou ti, kteří udávají, že zde pracují v zájmu německé, mají však na zřeteli ve skutečnosti pouze svůj měsíc a svůj mamon.

Když se budeme na věci dívat takto, platí jako nejbližší úkol toto: základní linie je jasná, taktika je jasná, tedy všechna opatření závisejí jen na užitku pro vedení války říši, závisejí na tom, aby byla zachována základní linie, na tom, že to při taktice nepřezženeme a základní linii neuškodíme. Závisejí koneckonců na tom, abychom měli zcela jasně před očima, že vše, co se zde musí stát, je právě jen řešení pro nejbližší budoucnost, čímž nesmí utrpět konečné řešení.

A nyní, pánové, několik myšlenek o konečném řešení, musí s sebou přinést toto:

1. Tento prostor musí být jednou definitivně osídlen Němci. Tento prostor je srdcem říše a nemůže trpět, to ukazuje německý vývoj v historii, aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dýkou proti říši. Nechci však snad říci o konečném poněmčení tohoto prostoru: pokusíme se tedy teď podle staré metody poněmčit českou verbež, nýbrž říkám docela střízlivě: začíná to věcmi, s nimi můžeme už dnes maskovaně

začít. Abychom získali přehled o tom, kdo z lidí v tomto prostoru je schopen poněmčení, musím provést soupis v rasově národnostním smyslu. To tedy znamená, že musím získat nejrozličnějšími metodami, nejrozličnějšími oklikami příležitost, abych jednou ohodnotil veškeré obyvatelstvo z hlediska rasového a národnostního. Ať už pomocí rentgenu, prohlídkami ve škole, nebo tím, že rasově přezkoušíme mládež při zdánlivém uložení pracovní služby.

Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak, a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takovíto lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlející, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčit. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně vyzkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit. To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva.

Musíme uvážít, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčit je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.

To jsou zcela jasné, zásadní myšlenky, které musí být vštípnuty. Kdy se to stane, to je otázka, kterou musí rozhodnout vůdce. Ale plánovat a shromažďovat materiál, to jsou věci, s nimiž už můžeme začít. Musíme materiál přezkoušet, musíme využít možností, které tu jsou. Např. Pozemkový úřad, když ho nasadíme správně politicky opačným směrem, než to udělali kdysi Češi, může nám už dnes v jakési kostře dát nekonečně mnoho, takže věřím, že za krátkou dobu, kterou tu asi budu, mohu již položit v mnohém základ pro národnostní záležitosti. K tomu přistupuje ještě toto: musí nám být jasno, že tyto věci je možné uskutečnit v celém tomto plánovacím období, v této nejbližší době boje, jen jestliže budou také jednotně řízeny a plánovány. Je samozřejmě jasné, že např. různí krajští vedoucí, kteří nyní patří do čtyř žup, sami uvažují a plánují v rámci celkové linie, která prospívá též župě. Ale přece bych rád, abyste nejprve viděli jedno: primárním je ovládnutí a definitivní podmanění tohoto prostoru, na pozdější dělení - pánové a příslušníci strany - je času dost pak. Nejprve musí být tento prostor zvládnut, což nedokáží, nebude-li řízen z jednoho ústředí.

Nemohu s Čechy zacházet podle čtyř různých dílčích metod. To je též smyslem kancléře strany, kterou zde zřídil styčný úřad kancléře strany pod vedením župního vedoucího dr. Juryho a pod praktickým pracovním vedením příslušníka strany Schulte-Schomburga. Určitě budu vycházet vstříc všem přáním a potřebám žup ve všech záležitostech. Pouze v jediném nenajdete u mne slyšení, a to tam, kde to bude narušovat to primární, totiž nutnost podmanění a koneckonců upevnění tohoto prostoru. Avšak předpokládám, že jste nacisté, a nacisti konečně ví, že celkový zájem říše je primární a že teprve pak přicházejí zájmy vlastní.

Václav Král: *Chtěli nás vyhubit*
Praha 1961, str. 125 až 137

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO!

Rozhovor Nima Rostami Alkhorshida, profesora stavebního inženýrství na Federální univerzitě v Itajubá (UNIFEI) v Brazílii s **Williamem Scottem Ritterem**, známým komentátorem, spisovatelem a bývalým zpravodajským důstojníkem námořní pěchoty Spojených států a zbrojní inspektor OSN.

* * *

Nima: Ukrajinský představitel uvedl, že ruská ofenzíva v Charkovské oblasti je již v plném proudu. Myslíš si, že se Rusko chystá rozšířit frontovou linii a že půjdou z Donbasu, Doněcku, Luhansku a budou postupovat nahoru směrem k Charkovu? A jak vnímáš situaci na bojišti právě teď?

Scott: Toto není válka volby, do které by Rusové šli. Toto je pro Rusko existenční válka. Rusko si vynutí svou vůli na Ukrajině a na západních spojencích Ukrajiny.

Rusko vždy jasně deklarovalo, že nejenže znovu získá kontrolu nad celým Chersonem, včetně pravého břehu, Záporožím, Doněckem a Luhanskem, ale že bude také usilovat o vytvoření nárazníkové zóny. A pokud Ukrajina dobrovolně nepředá území nezbytné k vytvoření této nárazníkové zóny, Rusko si je zabere vojenskou silou!

To je to, co Rusko říkalo po celou dobu! Varovali Ukrajinu, že když začne používat zbraně dlouhého doletu k úderům na Ruské území, jediné, čeho tím dosáhne je to, že nárazníková zóna, kterou Rusko vytvoří, bude ještě větší. A právě proto je demilitarizace také tak důležitá!

Nejde jen o velikost ukrajinské armády, která bude povolena v prostředí po konfliktu, ale také o její složení, protože Ukrajině nebude dovoleno mít žádné zbraně schopné zasáhnout ruské území! Ukrajina o toto právo přišla. Byla to ona, kdo tento konflikt zahájil, byla to Ukrajina kdo, se snažil tento konflikt eskalovat a nyní tento konflikt prohrála! A tak to prostě chodí.

Nima: Zdá se, že ze strany Spojených států chce Donald Trump co nejdříve dosáhnout ukončení. Rusko však nevidí možnost, že by během krátkého období mohlo získat to, co si přeje z ukrajinského urovnání. Jaká je hlavní obava ze strany Ruska, že skutečně věří, že dosažení tohoto cíle bude vyžadovat čas.

Scott: Rusko se tímto vůbec nezapojuje. Nic si z toho nedělá. Rusko o to nežádalo, nebylo to Rusko, kdo přišlo za

Spojenými státy a řeklo, prosím zasáhnete, protože jsme tady v těžké situaci a opravdu potřebujeme vaši pomoc, abychom tento konflikt ukončili a jsme ochotni udělat cokoli, co bude nutné, aby se to stalo. Rusko to nikdy neřeklo.

Trump řekl, chci, aby tato válka skončila! Proč? Protože Amerika tuto válku prohrála! To je realita! Trump to chce přehodnotit... Tohle je válka Joe Bidena. Není to válka Joa Bidena! Je to válka Do-

Ukrajina, Rusko, Evropa

nalda Trumpa! Chci všem připomenout, že Trump byl prezidentem od roku 2017 do začátku roku 2021 během nichž Spojené státy aktivně cvičily ukrajinské síly za účelem boje proti Rusům. Americká armáda má snímek, na kterém se chlubí tím, že vycvičila ekvivalent jednoho praporu ukrajinských sil podle standardů NATO.

Najdete ho tady, jak ukazují na Západní Ukrajinu kreslicí šipku, aby tam mohli jít bojovat proti Rusům. To bylo během prezidentství Donalda Trumpa on poskytl útočné zbraně Javeliny a Stingery. Tohle je válka Donalda Trumpa. Byl

Zvláště, když všechno, co Ukrajina dělala v rámci agresivního postupu proti Rusku, byly věci, které byly dohodnuty během Trumpova prezidenství. Toto je Trumpova válka a Rusko to ví.

Myslím tím Marco Rubio to ví. Řekl, že toto je zástupná válka mezi Spojenými státy a Ruskem. Ukrajina je zástupce a Rusko tuto válku vyhrává. Rusko tuto válku rozhodně vyhraje. Co z toho Rusko bude mít? Vidiš, Rusko říká, že pokud můžete válku ukončit, pokud chcete urychlit to, co stejně získáme, protože získáváme všechno,

o co žádáme a z ničeho z toho neustupujeme, protože neprohráváme, vyhráváme, takže v ničem neustoupíme.

Pokud chcete pomoci urychlit tento proces k ukončení konfliktu, možná je tu pár věcí, na kterých bychom se mohli dohodnout. Rádi bychom měli normální diplomatické vztahy s vámi. Rádi bychom si promluvili o ekonomických výhodách normalizace. Ale pokud jde o Ukrajinu, tam nemáte právo hlasu, nemáte co říkat!

A to je lekce, kterou Trumpova administrativa ještě úplně nepochopila. Keith Kellogg si nemůže jen tak odněkud přijít a začít kreslit čáry na mapě, diktovat výsledky a říkat že jaderná elektrárna v Záporoží musí být obsazena Spojenými státy.

Kdo jsou Spojené státy, že přicházejí a chtějí si něco přebírat? Jakoby Spojené státy teď, místo aby byly stranou konfliktu, byly tou dobrotivou Západní čarodějkou Glindou, která připlouvá ve své bublinkové kouli a chce se všeho dotknout a všechno napravit. Ne, Spojené státy jsou pro-

blém neřešení. A tak proč by Rusko mělo někam spěchat? Rusko nemá žádný časový plán. Jim je to jedno.

A pokud to ještě všem není jasné, myslím, že by mělo být. Pokud Spojené státy dokážou přimět Ukrajince, aby se vším souhlasili a dokážou přimět Evropu, aby ustoupil a Rusko podepíše, proč by ne?

Ale představa, že Rusko Spojeným státům v něčem ustoupí, je absurdní do extrému. Neustoupí v ničem. Byl to konflikt existenčních rozměrů, který jim vnutila Ukrajina a Západ včetně Spojených států Donalda Trumpa.

A víš, co? Rusko tu válku vyhrálo. Kdo si myslí, že Rusko tu válku nevyhrává, by už nikdy, nikdy neměl diskutovat o geopolitických nebo vojenských záležitostech! Neexistuje nikdo, kdo by dokázal věrohodně vysvětlit, jakýkoli jiný možný výsledek tohoto konfliktu než

Nima R. Alkhorshid

Scott Ritter

rozhodné vítězství Ruska. Tím směrem směřujeme.

Pro Evropu. Snaha vložit do tohoto konfliktu více zdrojů povede jen k dalšímu bankrotu Evropy. A je třeba pochopit, že koncept evropského bezpečnostního rámce je širší diskusí, širším dialogem, který Rusko spojilo s tímto konfliktem. Ve skutečnosti to byla první věc, o které chtělo Rusko jednat ještě předtím, než začala válka!

Evropský bezpečnostní rámec. Představ si, kdyby NATO tehdy v prosinci roku 2021 řeklo: „Ano, rádi bychom s vámi odpovědně jednali. A ano, chápeme že Ukrajina nikdy nebude členem NATO, to už jsme pochopili.“ Co by se stalo? Zápotoží bylo ukrajinské. Doněck a Luhansk by uspořádaly referendum.

Kdo ví, jaký by byl výsledek, ale byl by to výsledek, který by nestál žádné další životy! Stovky miliard dolarů by nebyly promrhány, miliony životů by nebyly ztraceny.

A teď máš Evropu, která se zoufale snaží ani nedosáhnout toho, co tehdy bylo možné. Cokoli, o co se Evropa nyní snaží, o co se pokouší udržet, se ani zdaleka nepřibližuje tomu, co mohla získat, kdyby si v prosinci roku 2021 sedla k jednacímu stolu s Rusy. To je to, co Rusové tehdy nabídli a Rusko se od té doby chovalo poměrně zodpovědně. Istanbulské komuniké, které vytvořilo potenciál pro mír v březnu a dubnu roku 2022, bylo mimořádně shovívavé vůči Ukrajině. Mimořádně shovívavé vzhledem k tomu, co víme.

Lidé mají tendenci zapomínat, že nemluvíme jen o převratu v Kyjevě sponzorovaném CIA v roce 2014, který dostal k moci ultranacionalisty, kteří vraždili Rusy a usilovali o kulturní genocidu vůči Rusům, což vyvolalo ruské povstání.

Nemluvíme jen o tom, mluvíme také o minských dohodách, kdy Rusko vlastně otočilo situaci proti ukrajinské armádě a mělo ji v Doněcku obklíčenou. Mohlo tehdy armádu zničit jako nic a místo toho šel Porošenko plakat ke Germánům a Francouzům, kteří zasáhli prostřednictvím normanského procesu. A najednou tu máme minské dohody, kde prosili Putina, aby nezničil ukrajinskou armádu. A Putin řekl: „Dobře, zvolíme mír!“ A ten mír uznával hranice z roku 1991, mínus Krym. Promiň, Ukrajině, tohle si pokazila. Měli jste to znovu. Kdybyste neprovedli převrat a nesnažili se eliminovat Rusy. Krym by byl dodnes součástí Ukrajiny. Rusko za nic z toho nemůže. Rusko nic z toho nezačalo. Rusko pouze reaguje

na podněty přinesené Západem, které měly za cíl ublížit Rusku a byly součástí celkové politické strategie na jeho oslabení. Lidé na to mají tendenci zapomínat.

Kdo byl prezidentem v roce 2014? Barack Obama.

Barack Obama v letech 2009, 2010 usiloval o reset vztahů, ale ten reset znamenal změnu režimu. V roce 2011 poslal Barack Obama Joe Bidena do Moskvy, aby si sedl s politickou opozicí a vyhrožoval Putinovi. Neopovažuj se znovu kandidovat na prezidenta. Výsledek bude špatný pro Rusko a špatný pro tebe.

Lidé mají tendenci zapomínat na tuto historii, že CIA aktivně pracovala na svržení Putina, na zhroucení Ruské vlády, aby mohli Putina nahradit Medvěděvem, kterého chtěly ovládnout a udělat z něj Jelcina číslo dva.

Nikdo o této realitě nemluví, ale Rusové to vědí. Rusové vědí všechno. Dávají vše do správného kontextu, kontextu, který na Západě chybí. Donald Trump usiloval o svržení Vladimira Putina. Spojené státy usilují o svržení Vladimira Putina již po celá desetiletí. Rusové řekli, že se nepoddají bez boje. Budou zuřit. Budou zuřit proti umírajícímu světlu, ale nezemřou. Rusko se postavilo na vlastní nohy. Rusko představilo svou ekonomiku díky hlouposti Západu a jeho sankcím.

Říkám znovu všechno, co se dnes děje, se neděje proto, že by Rusko chtělo ublížit Západu. Všechno, bez výjimky, co se dnes děje, je reakce na nezodpovědné chování Západu, včetně otázky ruského jaderného arzenálu! Nevím, kolikrát ještě musíte poslouchat Vladimira Putina. Poslechněte si ho v roce 2007 na Mnichovské bezpečnostní konferenci. Copak si neuvědomujete, co jste udělali? Nepřestaneme už tuhle hru hrát?

Spojené státy odstoupily od smlouvy ABM! To opravdu nebyl chytrý nápad! Proč? Protože, pokud zrušíte smlouvu ABM o protiraketové obraně a začnete rozmísťovat systémy protiraketové obrany, budeme muset vytvořit systémy, které je dokážou překonat. Pak myslím, že to bylo v roce 2018, kdy nakonec přednesl svůj projev, kde řekl: „Tohle jsou nové zbraně.“ Slyšíte mě teď? Pamatujete si ten projev? Slyšíte mě teď? Protože do té doby mluvil až byl modrý v obličeji a říkal nedělejte to. To není chytré. Nechceme to dělat. Nechceme do toho investovat peníze, ale nemáme na výběr kvůli tomu, co jste udělali.

Všechno, co Rusko udělalo bez výjimky a co dnes Západ kritizuje, je výsledkem

nezodpovědné politiky Západu, tak proč by teď najednou mělo Rusko pokleknout? To jsou otázky, které se vyhrtily. Tento konflikt má existenční povahu! Je to pokračování desetiletí dlouhé politiky zaměřené na svržení ruské vlády! Nepoklesnou! Postaví se na odpor a porazí kohokoli, kdo se je pokusí svrhnout!

Rusko je opět jedinou zodpovědnou stranou, protože v Rusku se nemluví o pochodování na Evropu, o převzetí Evropy! To je absurdní fikce! Evropská fikce! Fantazie NATO! Rusko mluví pouze o obraně Ruska. A pro ty, kdo říkají, že Rusko vedlo účinnou válku proti Ukrajině, aby si zabralo její území, tak prozkoumejte znovu historii.

Jak jsem řekl. Kdyby Ukrajina a Západ brali mír vážně, Ukrajina by dnes byla celistvá, nic by neztratila. Všechno, co se stalo Ukrajině je výsledkem rozhodnutí ukrajinských představitelů a jejich západních sponzorů, jejich Západních pánů, kteří usilovali o vytvoření podmínek, jež by přinesli Rusku škodu! Skutečnost, že Rusko se nesklonilo a nehraje mrtvého jen znamená, že jsme Rusko dostatečně nepochopili.

Nima: Zmínil jsi něco naprosto neuvěřitelného o tom, jak Joe Biden jel do Ruska a mluvil o tom, že by nebylo dobré, kdyby Vladimir Putin znovu kandidoval na prezidenta Ruska. Kdyby někdo něco takového dělal Spojeným státům, co by se stalo? Nebylo nic, čím by tehdy donutily Rusko k ústupkům. A kdyby něco takového bylo, co by se mohlo stát? Je to neuvěřitelné!

Scott: No, není to jen tohle. Ale pojďme si to zasadit do správného kontextu ohledně Navalného. Navalnyj je zdroj vytvořený, je to ultrapravicový šílenec, kterého v podstatě dosadili k moci. Lidé by si měli nastudovat, jak Navalnyj vůbec vznikl, protože je to blázen. Je to člověk, který doslova mluví o tom, že lidé z Kavkazu jsou švábi a že řešením je, postřílet je. Pěkný člověk..., pan demokracie.

Ale byl prosazován, protože mohl pomoci vytvořit mládežnické hnutí, které Západ chtěl replikovat podle vzoru toho, co se stalo na Ukrajině. Oranžová revoluce byla opět převrtem sponzorovaným CIA a Georgem Sörösem, jehož cílem bylo zbavit se Viktora Janukovyče, který vyhrál volby nejen jednou, ale dvakrát! Ale oni je nelegálně a protiústavně uspořádali potřetí, aby ho vyřadili a dosadili Juščenka, který byl ultranacionalista.

První věc, kterou Juščenko udělal bylo, že učinil Stepana Banderu národním hrdinou! Lidé na to zapomínají. Rusové ne! Navalnyj měl tento scénář zopakovat a CIA ho podporovala. Byl přivezen do Spojených států. Sponzorovala ho Ruská akademika, která vedla něco jako Think

Tammy Bruceová

Tok salon v Moskvě, kam přiváděla Gariho Kasparova, dalšího z MI6 a CIA, Němcova... Celá ta parta se tam scházela a ona je sponzorovala a podávala zprávy americké ambasádě, protože byla studentkou CIA. Zapomněl jsem, na které univerzitě v USA působila. Možná to bylo Brown nebo něco podobného. Ale tam byla naverbována, vyškolená a poslána do Ruska vykonávat tuto práci. Teď je zpátky tady, protože je to špiónka. Je doslova zdrojem CIA.

Navalnyi... Celé to hnutí za demokracii, bylo řízeno CIA buď přímo přes jejich důstojníky na americké ambasádě nebo prostřednictvím zástupců přes neziskové organizace. Je neuvěřitelné, jak v roce 2012, když Rusko vyhostilo USA i všechny ty ostatní neziskovky, všichni říkali: „Ó můj bože, jak můžete být, tak protidemokratičtí?“ A dnes, kdo to ještě říká? Dnes už víme pravdu o USA i všech těch ostatních. Víme, co dělají. No, a to je to, co tehdy dělali. A Rusové řekli, tady ne, nashledanou, dosvidaniya, mějte se oligarchové a odřízli jim financování.

Ale tohle se nestalo jen v tom časovém rámci. Musíme se vrátit zpátky do roku 1994, kdy, ó páni... Kdo to byl Michael McFaul? Znovu. Udělejte si průzkum o McFaulovi. Lidi pochopíte, že byl součástí celého toho projektu změny režimu sponzorovaného neziskovkami. Byl člověkem Borise Jelcina, je to ten, kdo pomáhal vytvořit Borise Jelcina a pak ho udržet u moci. Lidé mají tendenci zapomínat, že tenhle úžasný projev demokracie v říjnu roku 1993 vyslal tanky do ulic, aby šli do války proti Ruskému parlamentu, stříleli na parlament, aby ho odstranili, protože Jelcin nemohl snést demokracii a my jsme jen přihlíželi a nechali jsme to být!

A potom jsme se pokusili zinscenovat volby, abychom vytvořili projelcinovské křídlo a selhali jsme. Tím jsme pokračovali v prohlubování této rozdělenosti, takže v roce 1994 chargé d'affaires na ambasádě v Moskvě, druhý nejvyšší člověk myslím, že se jmenoval Marry, napsal něco, čemu se říká dlouhý telegram, druhý dlouhý telegram. První napsal George Kennan v roce 1946. Tento druhý byl v roce 1994 a varoval. Řekl - to, co děláme ničí možnost, aby se v Rusku vyvinuly skutečné demokratické instituce, ničíme demokracii v Rusku tím, že podporujeme Jelcina a potlačujeme tyto instituce, což jsme skutečně dělali.

A pak v roce 1996 jsme koupili volby, pokud si vzpomínáte. Časopis Times

o tom zveřejnil titulní článek, kde se chlubil tím, jak to byly nejlepší volby, které si peníze mohly koupit. Koupili jsme Borise Jelcina a samozřejmě v roce 1999 když se „pan korupce“ chystal zhroutit, předal otěže moci Putinovi.

A co jsme udělali my? Okamžitě jsme se otočili a pokusili se vdechnout nový život těm institucím, které jsme předtím potlačili a ovládali a začali je nazývat politickou opozicí. Mezitím Putin říká: „Hej, já opozici chci.“

Myslím, že v roce 2004 pronesl projev v duchu - já jsem pro politickou opozici; lidi, já jsem pro Rusko; já jsem pro to, aby Rusko bylo Ruskem. Pokud si myslíte,

Marco Rubio

že něco dělám špatně, a máte lepší nápady, dejte je na stůl. Udělá to Rusko silnější. Jsem pro. Ale nejsem pro to, aby tento proces CIA unesla a použila k mému svržení. To už by nebylo Rusko, suverénní a nezávislá země. To je zasahování CIA.

Co se stalo je, že poté co jsme zničili tyto demokratické instituce, které měly vytvořit skutečné Ruské instituce jsme je místo toho nahradili entitami ovládanými Spojenými státy, které udržovaly vládu Jelcina.

Když Jelcin odešel, vzali jsme tyto entity ovládané Spojenými státy a pokusili se přes ně dostat na Ruské instituce ovládané Spojenými státy, abychom nejprve Putina zastavili a když jsme Putina nedokázali zachytit, tak abychom Putina svrhli.

Hrajeme tuhle hru už tak dlouho, že většina Američanů má tendenci zapomínat, že tohle byla realita. Američané říkají, že v Rusku nejsou žádné skutečné demokratické instituce. Proč? Proč? Protože jsme jim nedovolili vzniknout. Neobviňujte z toho Putina! Co by měl Putin dělat? Říct: „Jo, je to v pořádku, nechte CIA, ať tyto lidi financuje a zasahuje. Jo necháme CIA, ať sem přijde a podkope režim. To my bychom tady něco takového nikdy nedovolili. Takže to není jen o tom, že Biden tam přiletěl. Proč si Biden myslel, že tam může přiletět? Co mu běželo hlavou? Protože byl informován Michael McFaul a všemi ostatními, že ovládáme Ruskou opozici, že jsme nikdy neztratili ten myšlenkový rámec z 90. let, když jsme byli u moci, když jsme diktovali a byli jsme zatrpklí, že si někdo jako Putin myslí, že nás může ovládat.

Ale po dvou funkčních obdobích musel Putin odstoupit. Byl tam Medveděv a my jsme byli přesvědčeni že si Medveděva podmaníme, že použijeme stejné mechanismy kontroly, které ovládaly

Jelcina, teď je napojíme na Medveděva a budeme ho ovládat, ale musíme udržet Putina dole, musíme Putina odstranit.

Doslova jsme mluvili o tom, že Putina pošleme na odpočinek, že mu nabídneme úplatek. Už si nevzpomínám, ale chtěli jsme z něj udělat šéfa mezinárodního olympijského výboru nebo něco podobného.

Vladimir Putin měl přijmout úplatek. Jo, vezmi tu práci, vezmi ty peníze, získej si teplé místo. Buď hlavou olympijského výboru a pak tě budeme vozit po světě. Můžeš být mluvčí hlavou v televizi, hurá. A Putin řekl: „Vy nechápete, co znamená být prezidentem Ruska. Putin ví, co je jeho úkol. Jeho úkolem bylo zachránit Rusko před Západem a on to dokázal a Západ je kvůli tomu hluboce zatrpklý.

A o tom je tento konflikt na Ukrajině. Je to pokračování celého tohoto procesu, jehož cílem bylo Rusko svrhnout. Konflikt na Ukrajině všechno vyhroutil a my jsme se ve všem spletli. Všichni ti idioti, co běhali kolem a mluvili o slabosti Ruska.

Pamatuješ si to? Bylo to svého času hodně populární. Rusko je jenom čerpací stanice. To je všechno. Čerpací stanice s jadernými zbraněmi. To je celé, jen jednoduchá pumpa. No, pokud je Rusko čerpací stanice, tak zbytek Západu je na dálnici uprostřed ničeho, bez benzínu.

A najednou je Ruská čerpací stanice tou nejdůležitější věcí na světě. Všechno jsme špatně odhadli, špatně jsme odhadli Ruskou armádu. Musím říct, že jsme tím Rusku vlastně udělali obrovskou službu. Ale i tak to někdy bylo, protože lidé jako já se podívali výš. Já studuji Ruskou armádu celý život a viděl jsem Ruskou armádu v roce 2008, když vstoupila do Gruzie a nebyl jsem ohromen. Byla velká, ale těžkopádná. No, a pak se stalo to, že se na to Rusové také podívali a řekli si, musíme to dělat lépe, podívali se na Gruzince, a Gruzinci dostali pořádně na frak, ale Rusové sledovali gruzínskou lehkou pěchotu, kterou mimochodem cvičili příslušníci námořní pěchoty Spojených států, jak manévruje, komunikuje, jak takticky překonává jejich Ruské protějšky. Rusové je porazili jen proto, že přivezli spoustu tanků a smetli ty chudáky z mapy. Ale na začátku ti Gruzínci manévrovali, komunikovali, postupovali. Rusové toho nebyli schopni. Rusové si říkali, co se to tady sakra děje, protože kdyby Gruzínci měli podporu NATO, tanky a všechno tohle, tak by nás totálně převálcovali.

Rusové si to uvědomili, a tak začali přestavovávat svoji armádu a já jsem je sledoval, jak ji přebudovávají a uvěřil papírovým zprávám. Díval jsem se na

ty papírové zprávy a řekl jsem si, dobře Rusové se poučili. Kupují nové vybavení, představují armádu. Co jsem ale nečekal, byla úroveň korupce, která v Ruské armádě existovala. A dnes to vidíme. Myslím tím, že ti generálové využívali tento nový přísun peněz k tomu, aby se obohacovali, když mluvili o mobilizačních centrech, vytvořili tato mobilizační centra a spolupracovali s vojenskými komisariáty a všemi ostatními na přísunu peněz, ale místo toho, aby tato centra zásobili, mnozí z nich si peníze prostě strčili do kapsy a nechali tam starý materiál, protože říkali nikdy nebude žádná velká pozemní válka v Evropě. Nemusíme si s tím dělat starosti, tak si ty peníze prostě schováme.

Jiní generálové znovu, když je armáda v přechodu znamená to, že se spousta peněz přesouvá dolů k těmto generálům, aby něco dělali, aby něco zařídili, protože se armáda mění z odvodové na smluvní, takže peníze tam byli a lidé je prostě rozkrádali.

Věci, které měly být provedeny - provedeny nebyly. Spolupracovali s korupčníky z civilního sektoru, a tak existovalo očekávání určité úrovně odbornosti ze strany Ruské armády, která se ale v době, kdy Rusové zahájili vojenské operace v roce 2022, nenaplnila.

Rusové přesto obstáli, Ruská armáda je velmi přizpůsobivá, jejich důstojníci se učí rychle, je to pravděpodobně nejprizpůsobivější armáda na světě, ale ta korupce.

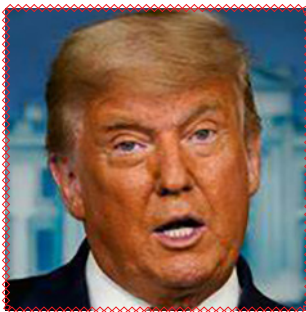
Když Putin nařídil mobilizaci 300 tisíc mužů, byl to v některých oblastech totální chaos. Víš co, kluci se hlásili a nebyli pro ně uniformy, teď už to napravili, pozatýkali lidi a stále je zatýkají. Nevím, jestli jsi to viděl, ale stále zatýkají generály z generálního štábu až do dnešního dne. Lidi, kteří měli budovat obranu u Kurska a místo toho si strkali peníze do kapsy a pak Ukrajinci zaútočili a oni si říkali, kde jsou ty věci, které tu měly být.

Dnešní ruská armáda je očišťována od korupce, očišťována od korupce a lidí, kteří nahrazují zkorumpované představitele, kteří po mnoho let všechno ovládali, jsou váleční veteráni, chlapi, kteří poznali cenu korupce a mají nulovou toleranci ke korupci, takže tato válka byla pro Rusy vlastně obrovským přínosem, protože se jim podařilo odstranit rez, identifikovat problémy, promazat mechanismy, vyměnit součástky doplnit, co bylo potřeba.

Dnes mají zeštíhlenou armádu, která je prostě brutální válečný stroj. Prostě přímočarý válečný stroj, je dokonalá.

Ne, nic na tomto světě není dokonalé. Je Ruská byrokracie těžkopádná? Jo, jo... Ale dnes je méně těžkopádná než dříve a dnes, když Rusové investují peníze do něčeho, ty peníze jdou skutečně tam, kam mají, protože v armádě platí nulová tolerance ke korupci nejen ve speciální vojenské operaci (!), ale v celé armádě!

A tam, kde je korupce odhalena, je vykořeněná, lidé jsou zatýkáni a tak dále. Takže myslím, že Rusko by mělo poděkovat Západu, protože jsme je vlastně proměnili nejen v bojově efektivní skupinu, ale celkově jsme zlepšili jejich procesy.

Donald Trump

Udělalí jsme to samé i s ekonomikou. Ekonomika byla až do let 2021, 2022 stále pod silným vlivem oligarchů. Jedním z velkých problémů Ruska byla neschopnost zajistit, aby úspěšné podniky a příjmy ze zdrojů, zůstaly v Rusku a byly znovu investovány do Ruska. Takže jakýkoli hospodářský růst, který Rusko mělo byl do značné míry přiváděn prostřednictvím zahraničních investic, což dále oslabovalo kontrolu a vliv Ruské vlády nad ekonomikou. To byl problém pro Vladimira Putina a celou jeho vládu.

A jak to vyřešit? No nemohli se jen tak rozvést se Západem, to by vytvořilo politické problémy. Vladimir Putin měl co? 63 až 65 procent podpory v průzkumech. To znamená, že vyhrával, ale s takovým rozdílem, že pokud by si proti sobě poštvál 20 procent lidí, například kdyby řekl jednostranně přerušíme vztahy se Západními ekonomikami, těch 20 procent by přešlo k opozici a Vladimir Putin by už prezidentem nebyl. Takže musel hrát tuto hru.

A přišla speciální vojenská operace (!), přišly sankce a první věc, kterou Západ udělal bylo, že uvalil sankce na oligarchy. A Putin na to, vážně, děkuji vám mnohokrát, půjdeme v tom s vámi, všichni ven, vypadněte odsud, vzali jste si své peníze. Teď vaše peníze zabral Západ. To bylo vaše rozhodnutí. My jsme skončili a pokud chcete své peníze přivést zpátky, dohoda je teď taková, že, protože já teď udávám pravidla, musíte všechny své investice vložit zpátky do Ruska. A to se taky stalo.

Rusko má velmi velkou ekonomiku, velmi rozmanitou ekonomiku, která vytváří značné příjmy a místo toho, aby ty miliardy dolarů odtékaly pryč, jsou znovu investovány zpět, což podporuje další růst, což přitahuje zahraniční investory, ale ne ze Západu, nýbrž z Číny, z Indie...

Podívej se na petrohradské mezinárodní ekonomické fórum a na počet čín-

ských a indických společností, které tam jsou a také se podívej na počet Západních firem, které na okraji říkají, nemůžeme se dočkat až se vrátíme. Jeď se podívat do Novosibirsku a podívají se na čínské a indické investice do třetího největšího města Ruska, které je nejrychleji rostoucí součástí Ruského hospodářského sektoru, do Novosibirsku, jeď do Jekatěrinburgu, opět tam mají ekonomická fóra. Podívej se na seznam čínských a indických společností, které investují do Ruska.

Ruská ekonomika je prostě mimo kontrolu, co se týče růstu a tak dále. Všechno, co se Západ snaží udělat, aby ji přiškrtil, se obrací proti němu, a tak je dnes ruská ekonomika v mnohem silnější pozici a důvod proč o tom všem mluvím je, abych řekl, že Západ nemá Rusku co nabídnout. Že by řekl, no dobře, zrušíme sankce a Rusové na to, prosím ne, prosím ne, daří se nám se sankcemi docela dobře. Jen je nechte, my budeme dál růst. Líbí se nám to, protože sankce víří ochrannou bariéru proti korupci, která pomáhala ničit Rusko!

Rusko bylo, řekněme na korupci závislé jako na heroinu. Rusko bylo závislé na Západních ekonomických investicích a jako každý závislý věděl, že je to pro něj špatné, ale nedokázalo se od toho odpoutat. No a Západ vlastně donutil Rusko přestat ze dne na den. Rusko je teď této závislosti zbaveno, už žádné abstáky.

Rusko to pochopilo. Oni už nepotřebují pokušení v podobě návratu Západu a bylo by to zradou ruských společností. Ruské firmy vstoupily do prázdného prostoru vytvořeného odchodem Západních společností a začali napodobovat to, co dříve dělaly Západní společnosti. Zejména v oblasti spotřebního zboží, módy a tak dále. A tyto firmy si vedou velmi dobře. Daří se jim. Proč by teď Rusko mělo říct, dobře přivedeme zpátky Západní konkurenty, aby podkopali to, co jste vybudovali. Ne, Rusko bude chránit svůj průmysl, chránit Rusy, kteří se zachovali loajálně vůči Rusku. Neutekli z Ruska, zůstali v Rusku a vybudovali nové podniky.

Západ nemá Rusku co nabídnout kromě jediné věci. Pokud by Západ dokázal urychlit ukončení tohoto konfliktu, zachránili by se ruské životy. To je jediné, co může Trump nabídnout, že může pomoci zachránit životy, ale tady mluvíme o Rusku, které oslavuje 80. výročí vítězství nad nacistickým Německem. Budou mít svou oslavu Dne vítězství. To je den, kdy si připomínají 27 milionů mrtvých! Chci to číslo ještě jednou zmínit, aby lidé pochopili rozsah a měřítko, o kterém mluvíme. 27 milionů lidí zemřelo v rám-

ci nejvyšší existenční bitvy mezi Ruskou verzí dobra, což je Rusko samo a zlem, kterým bylo nacistické Německo.

Tehdy jsme s tím souhlasili, protože jsme byli jejich spojenci, v boji proti zlu, nacistickému Německu. Rusové chápou, že matka Rus musí být bráněna a naprostá většina Rusů dnes speciální operaci uznává, ať si myslí cokoli o tom, jak tento konflikt začal. Mnoho Rusů bylo zpočátku zmatených. Existovala skupina Rusů, kteří uvěřili Západu a byli do jisté míry sympatičtí Západnímu narativu a možná si mysleli, že Ruská propaganda přehání to, co Západ a Ukrajina dělají a přehání nebezpečí ukrajinského nacismu.

V Rusku byl velký ukrajinský vliv a mnoho lidí říkalo, že to je přehnané. My přece víme, že na Ukrajině dnes nacisté nevládnou, a tak bylo mnoho lidí, kteří říkali, nevím člověče jsem z té speciální vojenské operace trochu nesvůj. Dnes už o tom není pochyb, žádná diskuse. Vědí, co Ukrajina je. Vědí, jaké zlo představuje a vědí co Západ udělal. Mají stržený závoj z očí. Teď už vidí jasně a chápou, že toto je existenční válka.

Stev Witkoff

Už jsem strávil hodně času vysvětlováním, proč je to existenční válka popisováním historie, nevymyslím si to. Rusové chápou existenční povahu tohoto konfliktu, což znamená, že Rusko musí vyhrát, protože prohra by znamenala konec Ruska. Tohle není jako když Amerika odcházela z Afghánistánu. Ó bože, nepřijemný konflikt. Pojdme prostě odejít z Afghánistánu. Není to jako odchod Ameriky z Vietnamu. Není to jako odchod Ameriky z Iráku.

Pokud Rusko tuto válku prohraje je to konec Ruska, protože cílem těch, kdo proti Rusku bojují, je rozbít Rusko na malé kousky, zničit ho, oloupit ho o jeho bohatství, udržet Rusko navždy podrobené a nepřipustit žádný růst, jak řekl Putin.

Svět bez Ruska není světem, v němž by stálo za to žít. A v takovém světě by nakonec nikdo nežil. Tak vážné to je! Proto vždycky říkám lidem, opravdu chcete porazit Rusko? Protože pokud to uděláte, všichni zemřeme, protože nakonec budou odpáleny rakety, ale taková je dnes realita, toto je existenční bitva a Rusové v tomto neustoupí!

Přejí si ruské matky, aby se jejich synové vrátili domů? Ano! Ale pro boha, Rusko je dnes ve fázi, kdy se matky vracejí k duchu velké vlastenecké války. Říkám lidem, nemůžete ignorovat ruskou historii, nemůžete ignorovat sovětskou historii, jedte se podívat, co bylo Sta-

lingradem, dnešního Volgogradu, jedte na Mamajovu mohylu, podívejte se na ty výzvy, podívejte se na tu sochu ruské ženy, která gestem vyzývá své syny, aby šli vpřed proti nacistům, aby šli bojovat proti nepříteli.

A hned pod tím, jak stoupáte po schodech nahoru, je jezírko a u něj matka drží v náručí tělo svého mrtvého syna. Je mrtvý, zemřel, obětovala ho pro vyšší dobro. A tam je dnes Rusko. Je to způsob myšlení, kterému Západ nerozumí. Ruské matky posílají své syny bojovat a umírat ve válce, kterou vnímají jako existenční.

Je to téměř spartské, vrať se se štítem nebo na štítu, ale odcházíš zachránit matku vlast, zachránit rodinu, zachránit to, co dává životu smysl, zachránit svou rodinu.

Tohle není válka volby, do které by Rusové šli. Je spousta řečí o tom, že Rusové jdou bojovat kvůli penězům. Podívej, v ekonomice v systému profesionální armády musíš své lidi platit. O tom není pochyb, ale Rusové se hlásí dobrovolně. Není nedostatek vojáků. I Západ

musí uznat, že Rusko dokáže generovat takovou sílu mobilizace jen prostřednictvím kontraktního systému, bez jakékoli další mobilizace. Mohou to dělat roky, jsou tam miliony lidí připravených jít bojovat, protože jde o záchranu Ruska před Západem. A o tom tato válka je.

Na Západě to nechápeme. Stále věříme té hlouposti, že tohle je válka o územní zisky. Ne, není! Rusové neumírají kvůli územním ziskům. Rusové umírají kvůli obraně Matky vlasti. Mamajova mohyla, Matka vlast, volá! To jsou dnešní ruské ženy. Manželky posílají své muže, matky posílají své syny. To se tady děje! Na rozdíl od Ukrajiny, kde musí chodit a mlátit lidi do hlavy, aby je vytáhli na frontu.

Dva zcela odlišné způsoby myšlení, což nás přivádí zpátky k Trumpovu mírovému plánu. Rusové si z toho nic nedělají. Je jim to jedno. Je to pro ně vtip. Všechny ty řeči o cestování a přesvědčování lidí.

Rusové dali Stev Witkoffovi jasně najevo, jaké jsou jejich podmínky a z těch neustoupí. Witkoff pojede do Moskvy. A od ruské vlády uslyší to samé, co slyšel už předtím. Tady jsou naše podmínky nemůžete nás uplatit. Myslíš, že nám nabídnete Ukrajinu? Steve, my už Ukrajinu máme, tak možná budeš chtít mluvit o těch dalších čtyřech bodech. Steve, ty už taky máme, no a možná Steve, i kdybychom to teď neměli, tak to získáme! Tak to prostě chodí, chlape!

Myslím, že Rusům je to fakt jedno. Poďvej, Putin na Den vítězství pozval prezidenta Si Ťin-pchinga z Číny, Modyho z Indie. To je ta velká trojka. To je Putin, Si, Mody spolu na Dni vítězství oslavující tuto událost. To je obrovská událost! Marco Rubio by za to měl být opravdu vyhozen, protože dobrý ministr zahraničí by poslal velkou, vysoce postavenou americkou delegaci do Moskvy na tuto událost. To by udělal dobrý ministr zahraničí. Pokud Marco Rubio ze svých zásadních důvodů nemůže jet, protože v hloubi duše nenávidí Putina, nenávidí Rusko, což víme, že nenávidí, víme to a sabotuje celé tohle úsilí, protože není v Trumpově týmu, je v Rubiově týmu, tak to ale pořád není důvod, proč by James David Vance a Pete Cats, nemohli jet spolu s kontingentem z nějaké americké divize, která bojovala ve druhé světové válce a setkala se s Rusy a poslat prapor amerických vojáků 500 mužů, aby pochodovali v uniformách druhé světové války na Rudém náměstí, jako součást tohoto průvodu, protože, proboha, kdy si jsme stáli bok po boku s těmito statečnými Rusy a společně jsme porazili nacistické Německo.

Měli bychom tam mít americkou delegaci a Amerika by měla být hrdá na 80. výročí této události a neměla by spojovat síly s Evropany, kteří na to zapomněli, kteří Rusy vymazali z učebnic dějepisu, kde máme idioty, co mluví o tom, že půjdou 9. května do Kyjeva. Víš, co se dělo 9. května v Kyjevě? Rusové v troskách města popravovali nacisty, věšeli je na šibenice v hromadných popravách, a přesto dnes nacisti vládnou v Kyjevě a my s nimi děláme společnou věc.

Je to ostuda, je to něco tak nechutného, že se tomu ani nedá věřit. Měli bychom být v Moskvě po boku našich skutečných spojenců, těch, se kterými jsme kdysi bojovali, abychom zachránili svět před metlou, jejíž odporná tvář se dnes znovu objevuje v Evropě.

Myslím, proboha, teď máme Němce, kdy mluví o tom, že pošlou více vojáků a vybavení ukrajinským nacistům, jako by se vůbec nepoučili. Každopádně, dost už o tom.

Nima: Scotte, zmínil jsi nárazníkové pásmo, o kterém Rusko právě teď uvažuje. Myslíš si, že by to nárazníkové pásmo zahrnovalo Oděsu, Nikolajev až po Charkov?

Scott: Myslím si, že Oděsa bude demilitarizovaná, myslím si že, Charkov bude demilitarizován, Sumy budou demilitarizované zóny, možná to bude pod ukrajinsko-ruskou civilní kontrolou, což znamená, že tam bude policie, hasiči a vláda. Ale ne, v těchto oblastech nebude žádná armáda.

To je prostě znovu důsledek příčiny a následků. Ukrajina využívala všechna tato místa k útokům na Rusko. Rusko nezapomnělo a Rusko nikdy neodpustí! Takže důsledek je ten, že až to skončí. Buď Ukrajina ustoupí realitě Ruskem kontrolovaného nárazníkového pásma, nebo si ho Rusko vezme.

Rusové o tomto nediskutují, nežádají o povolení něco udělat, udělají to a není tu žádný časový plán. Všichni ti lidé, kteří říkají, že to musí být hotové do 9. května veřejnost matou, ne, nemusí. Prostě to musí být hotové a půjdou podle jakéhokoli časového plánu, který bude Západ diktovat. Pokud bude Západ chtít nalít dalších 200 miliard dolarů do vybavení, bude Rusko pokračovat ve válce, dokud těch 200 miliard nebude rozemleto spolu s bože, dalším milionem Ukrajinců. Pokud to budete chtít a dostanou to, co chtějí. Bude tam nárazníkové pásmo, to je záruka.

Nima: Zmínil si historii konfliktu na Ukrajině. Pokud jde o ten převrat a hned poté o obsazení Krymu a potom jsme měli Minsk 1 a Minsk 2, víme že jeden z hlavních problémů ze strany Rusů, pokud jde o konflikt na Ukrajině, válku na Ukrajině, byli etničtí Rusové, se kterými ukrajinská vláda špatně zacházela, útočila na ně, zabíjela je. Myslíš si teď..., víme, že máme, když se podíváš na Charkov, Oděsu, Nikolajev, dokonce i v Litvě, Lotyšsku, Estonsku, myslíš si, že by bylo možné získat širší obraz o etnických Rusech a o tom, jak by je Rusko mohlo chránit, nějakým způsobem je podporovat proti tomuto, nevím, můžeme říci rasistickému chování ze strany vlády? Ale je to možné dosáhnout prostřednictvím vyjednávání, které právě teď provádí Ryškov.

Scott: To by vyžadovalo především, že Spojené státy do toho nebudou vůbec mluvit. Je to čistě vnitřní ruská politika, která sahá zpátky. No, víš, ať je v Putinově srdci cokoli, tak myslím, že v roce 2005 pronesl projev v ruském senátu, a zapomněl jsem, jak se to jmenuje, federální rada nebo něco takového, to je ten projev, který byl vytržen z kontextu, víš, kde řekl, že největší geopolitickou katastrofou minulého století byl rozpad Sovětského svazu a všichni vykřikli, ó můj bože, on chce obnovit Sovětský svaz.

Neposloucháte, co vlastně řekl? Řekl, že přes noc se z desítek milionů Rusů stali bezdomovci a řekl já jsem prezident Ruského národa. To je něco jiného než ruská federace, ruský národ, jsou ruský

lid, lidé spojení společným jazykem, kulturou, náboženstvím, historií a tito lidé dnes žijí na místech, která nejsou součástí ruské federace!

Ale já (*Putin*) mám vůči nim povinnost a odpovědnost a tohle je to, co definuje ruskou politiku a bude ji definovat i nadále a Spojené státy s tím nemohou vůbec nic dělat. Je to čistě vnitřní záležitost. Rusko bude spolupracovat se státy podle potřeby. Rusko nehodlá někam vpadnout, ale lidé musí pochopit, že Rusko se nevzdá, že je tam, aby chránilo své občany a pokud se tyto státy rozhodnou dělat věci, které vytvoří potenciál pro

James David Vance

vojenský konflikt, a znovu jen bych chtěl..., nesnáším být v tomhle puntičkářský, a nechci si tě dobírat, to není to válka, Nimo.

Kdyby to byla válka, bylo by po všem, víš, válka znamená fyzickou destrukci Ukrajiny. Válka znamená, že Kyjev by už neexistoval, Lvov by už neexistoval! To je to, co znamená válka. Válka je existenční boj

mezi dvěma národy, je to totální válka, boj, kde lidé bojují proti lidem a cílem je fyzicky něco zničit. Rusko neusiluje o fyzickou destrukci Ukrajiny. Kdyby to byla válka, Ukrajina by byla už dávno fyzicky zničena.

Tohle je speciální vojenská operace, což znamená, že když Rusko nasazuje stále vyšší úroveň vojenského násilí k řešení problémů na bojišti, je to opět pouze reakce na investice Západu, takže to, jak se zvyšuje úroveň násilí ze strany Ruska, je reakcí na investice Západu. Ale není to válka, protože kdyby to byla válka Ukrajina by už neexistovala.

To je realita, musíme na to myslet a je to něco, na co Rusové Ukrajince neustále upozorňují! Například říkají, pokud učiníte krok proti Podněstří, stane se z toho válka. Pokud začnete útočit na kritickou ruskou infrastrukturu bude válka.

Lidé říkají že krymský most je legitimní cíl, protože, Rusko tudy převáží vojenské vybavení a Rusové říkají, že to je legitimní cíl ve válce. Ale my nejsme ve válce, ale pokud na něj zaútočíte a zničíte ho, pak budeme ve válce a pak všechno, co máte, bude zničeno, zničíme všechno a někteří na Západě to chápou. Ale mnozí na Západě to nechápou a stále používají slovník konfliktu, který je pro ně politicky uspokojivý.

Vidíš, že je pro ně jednodušší říkat, že Rusko napadlo Ukrajinu. Ne, nenapadlo! Rusko je ve válce s Ukrajinou. Ne není! Tohle je speciální vojenská operace, která má velmi specifické cíle a úkoly spojené se základním problémem, který jsme

popsali a tím je útok Ukrajiny na ruský národ, tím se myslí ruský mluvící obyvatelstvo, ruská kultura, ruské náboženství.

Právě jsme měli Velikonoce. Viděli jsme znovu další důkazy o tom, že se Ukrajinci snaží potlačit ruskou pravoslavnou církev, ukrajinskou pravoslavnou církev a nahradit ji nějakým fiktivním náboženstvím, což je urážka pro všechny. Ale taková je situace.

Co se týče toho, co Rusko udělá s Pobaltím. Myslím si, že Pobaltí zjistí, že je v neuvěřitelně oslabené pozici. Jedna z věcí, která se nestane kvůli tomu, aby se NATO zapojilo podobným způsobem, jakým se zapojilo do konfliktu na Ukrajině je, že se NATO smrtelně oslabilo.

Jak se NATO přizpůsobuje, jednou z těchto úprav je, že Spojené státy přehodnocují, co vlastně chtějí v rámci NATO znamenat. Myslím si, že uvidíš, jak se Spojené státy začnou stahovat včetně bojové skupiny, kterou momentálně máme, myslím v Litvě. Možná ne, nevím. Myslím ne, že Němci mají Litvu, takže my možná jsme v Estonsku nebo Lotyšsku, nevím v jednom ze tří „čivav“, ale stáhneme se a když se stáhneme tam, také stáhneme pátý sbor z Polska.

Možná tam zůstane jen kádrové velitelství, ale brigáda, která je tam tu začneme stahovat. Začneme se stahovat i z Německa a najednou si pobaltské státy řeknou, no, jestliže tu Amerika není, kdo nás bude bránit, protože Francouzi vás bránit nebudou, Britové vás bránit nebudou, nikdo vás bránit nebude, a přitom si zahráváte. Čivava si zahrává se sousedním rotvajlerem a rotvajler vám nakope zadek, takže pobaltské státy přijdou o hodně té opory, která jim pomáhala držet se zpříma a dělat hloupá prohlášení.

A myslím si, že nakonec dojde k tomu, že uvidíš normalizaci, kdy pobaltské státy budou jedním nebo druhým způsobem donuceny přestat útočit na původní ruskou populaci, přestat bourat sovětské památníky a začít se chovat způsobem, který povede k normálním vztahům s Ruskem. Právě teď si pobaltané upřímně myslí, že jsou ve válečném stavu s Ruskem.

Myslím tím všechno to válečné řečnění a oni věří, že NATO je tam, aby je podpořilo. NATO už tam není, aby je podpořilo a brzy tam NATO nebude ani předstírat, že je tam, aby je podpořilo. Budou úplně izolovaní a když se to stane myslím si, že uvidíš, že budou muset udělat změny.

Rusko nehodlá vpadnout do Pobaltí, pokud pobaltské státy neudělají něco hloupého jako například pokus o námořní blokádu Ruska nebo pokus o izolaci Kaliningradu. Pak to bude konec Pobaltí

a znovu kvůli tomuto konfliktu už ochrana podle článku „5“ není tím, čím bývala. Trump nepošle Ameriku, aby bojovala a umírala ve válce proti Rusku.

Pokud si pobalťané sami způsobí krizi, budou na to sami v rámci evropské armády, která by jim chtěla přijít na pomoc. Ale jak by se tam dostali? Takže myslím, že uvidí, že Rusové budou pokračovat v této politice obrany ruského národa, ale nic, co by Stev Witkoff mohl přinést na stůl, protože to byla původní otázka, jestli může Witkoff něco ovlivnit? To se ani nezmíní. To není jeho věc a kdybych byl ruský vyjednávač, řekl bych, jo, stop! O tomhle s vámi nemluvíme, to je naše záležitost. Mluvíme o tom s těmi, kdo utlačovali Rusy, ale s vámi o tom nemluvíme, protože vám do toho nic není.

Nima: Jak čas plyne, připadá ti, že se obtíže mezi Spojenými státy a Evropou zvětšují nebo zmenšují, protože dnes Euronews oznámili, že evropská unie zvažuje nahrazení ukrajinského Starlinku evropským systémem kvůli nepředvídatelnosti Moskvy. Zdá se, že vnímají Trumpovu administrativu nějak odlišně

od toho, co si myslí o Ukrajině a jak to ovlivní rozhovory mezi Spojenými státy a Ruskem. Zmínil si, jak důležitá je Evropa, pokud by Donald Trump dokázal přinutit nebo nějak přesvědčit Evropu, že jejich zájmem by bylo ukončit konflikt na Ukrajině.

Scott: Jedním z problémů je, že Evropa je v proměně. Myslím tím, když to rozebereme, pravděpodobně nejstabilnějším lídrem v Evropě dnes je Giorgia Meloniová. A víš, strávila hodně času tady ve Spojených státech, mluvila s Donaldem Trumpem, setkala se s Donaldem Trumpem a postavila se tak jako by říkala, já nejsem s nimi, nejsem s těmi ostatními, jsme tady, máme své rozdíly, máme své neshody, ale chci být tvým přítelem.

Macron, myslím, že dnes právě řekl, že zvažuje vyhlášení předčasných parlamentních voleb toto léto. Proč? No, protože právě zatkli Marine Le Penovou a politické důsledky toho jsou takové, že se nyní rozhoduje, že by mohl zkusit zrazit vzestup krajní pravice tím, že uspořádá předčasné volby, kde by měl alespoň mizivou šanci sestavit proti krajně pravicovou koalici, protože pokud počká ještě rok, pravice to celé ovládne. Myslím, že je už příliš pozdě, myslím že to bylo předpovězeno už v okamžiku zatčení, že pravice bude tlačit na vyhlášení předčasných voleb toto léto, aby převzala kontrolu nad parlamentem. A jakmile budou mít kontrolu nad parlamentem,

přinutí Macrona, aby odstoupil z prezidentského úřadu. Takže dnes bychom mohli být svědky radikální politické transformace ve Francii, to znamená, že pokud si americký vyjednávač a poslouchá Macrona, jak hloupě káže o Ukrajině, tento problém se vyřeší sám už toto léto. Tak proč si tím dělat starosti a teď se díváš na Rusy a Rusové se na to dívají stejně a říkají nechápeme, proč se věnujete Francii, protože ta tady v létě tak nějak zmizí, nebude tu. Starmer, nevím, jak se Starmer dokáže vyvléct z toho svého líbání s princem Alim a nemyslím to nijak jinak než, že je to tam. Tohle je zdiskreditovaný lídr. Je příšerný jako lídr! A teď je přistižen na záznamu z bezpečnostní kamery, jak se líbá se svým, víš, komorníkem nebo jak tomu sakra říkají.

Keith Kellogg Jr.

Tohle nepřežiješ a tohle je Starmer, který říká věci, zatímco britská armáda říká, to nemůžeme udělat. Nemáme, žádné tanky, nemáme, žádná letadla, nemáme námořnictvo, nemáme nic, zmenšujeme se. Tam jde Anglie.

Bože Německo, ach Němci, myslím tím, vytahují pásky na rukávy, možná tam mají nového kancléře, ten má prodat 250 raket Taurus Ukrajině, ale on to neudělá, protože Pistorius, současný ministr obrany, který pravděpodobně bude ministrem obrany i v jakékoli nové koalici, protože nemohou mít AfD, nemohou mít alternativu pro Německo. Takže musíš udržet tohle rotující uskupení, takže Pistorius teď má páky. Přichází a Pistorius řekl, že to se nestane. Existuje důvod, proč se to nestalo za Scholze. Tajemství, nemůžeme o tom mluvit. Ale jakmile se stane kancléřem, přijdeme a dáme jim vědět, proč.

Řeknu ti, proč nemohou, protože Taurus nefunguje bez přímé německé vojenské účasti na místě. Každý aspekt zaměřování rakety Taurus je řízen Němci, kromě samotného odpálení z letadla. Ale až do té chvíle to dělá Německo. Takže, pokud raketa Taurus zasáhne krymský most, Rusové řekli, že to budeme považovat jako kdyby Německo přímo zaútočilo na krymský most a smažeme vás z mapy!

A Rusové to dali jasně najevo, žádné jestli, žádné ale, žádné podmínky! Pokud chcete válku s námi, my vám jí dáme a nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je zaútočit na nás a my budeme použít rakety Taurus proti kritické infrastruktuře, považovat za útok. A Němci dostali briefing a drží se zpátky. To je realita a co dál?

Teď máme tento směšný požadavek ze strany Ukrajiny. Němci nám musí dát

celou svou armádu v podstatě Německo demobilizují a odevzdej nám všechny své tanky, všechna svá obrněná vozidla, celé své dělostřelectvo, všechno. A dejte nám 5 % svého obranného rozpočtu a 5 % svého běžného rozpočtu. V podstatě, Německo jste náš vazalský stát, protože to je to, co Ukrajinci ve skutečnosti dělají. Takový obrácený koloniální přístup, kdy říkají, že Německo je odpovědné svému koloniálnímu pánovi, kterým je Ukrajina a úkolem Německa je živit bestii.

Jak urážlivé to pro Němce může být? Myslím tím, nedokážu si představit, být Němcem, probudit se přechází si to a říct si, to je v pořádku. Jo jistě uděláme to, kdyby se něco takového stalo ve Spojených státech. Můžu ti zaručit, že by americká veřejnost požadovala rezignaci nebo americkou vojenskou intervenci, aby se toho zbavila.

A další problém Německa je, že v posledních volbách byla AfD na 2. místě a dnes jsou na 1. místě. Věci nejdou dobře v průzkumech a když přijde nový kancléř nevidím, že by vydržel rok bez hlasování o nedůvěře zvláště, pokud bude dělat hlouposti jako, že bude dál zvyšovat své sázky na hlouposti na Ukrajině, takže teď máš hlasování o nedůvěře. Předčasné volby AfD vyhraje, pravděpodobně většinu.

Německo je ze hry můžeme takto pokračovat celý den Evropa neexistuje Evropa je nehrač, nezajímavý faktor. A aby bylo vidět, jak daleko to zašlo, myslím, že ruská zpravodajská služba právě zveřejnila analýzu, že je 250. výročí něčeho...

Tak, co se stalo před 250 lety? Podívejme se 2025/1825. Ó, je to 250. výročí výstřelu v Lexingtonu v Americe proti Britům v bitvě u Lexingtonu, což bylo zahájení amerického boje za nezávislost proti evropskému imperialismu a proti konceptu Ameriky jako kolonie Evropy. A tato zpráva v podstatě říká, že Evropa je stále tou mocností, Evropa se stále snaží prosadit. Myslím tím, máš Macrona, který říká, jo, myslím, že euro nahradí dolar.

Viděl jsi, co Donald Trump řekl o BRICS? Řekl, že pokud se pokusíte nahradit dolar, co se stane s BRICS. Macrone, kámo, co to děláš? Myslíš si, že ti to usnadní? Myslíš si, že Trump řekne: „Jo, asi jo. Jo, máš pravdu, Emanueli. Je to euro, kámo. Půjďme dál a prostě to zabalíme. FED, přestaňte tisknout dolary. Zapomeňte na to. Amerika skončila. Francie převezme roli s eurem.“

Ne! My Francii zničíme. Doslova Francii zničíme, pokud budou chtít hrát tuhle hru, protože to je pro Spojené státy existenční otázka. Takže Macron bude muset od toho ustoupit, ale to jen posiluje

fakt, že Evropa není náš spojenec, není náš přítel a já to říkám už nějakou dobu. Evropa je nefunkční kontinent. Je to skvělé místo na návštěvu. Vyrůstal jsem tam, miloval jsem, že jsem tam vyrůstal. Myslím tím, že nic nebylo lepšího.

V roce 1980 jsem si pořídil Eurail pass a cestoval jsem po celé Evropě s batohem na zádech, vyrazil jsem do Norska. Kempoval jsem ve Fjordech. Šel jsem do Švýcarska, kempoval v horách. Přespával jsem na plážích v Nice. Šel jsem do Španělska a všude mezitím Itálie. Všechno to byla nádherná zkušenost a Evropané jsou skvělí lidé. Jejich kultura je úžasná. Cestoval jsem po Evropě, často i v dalších desetiletích. Jak jsem říkal, vyrůstal jsem tam, myslím tím jako teenager. Jo, vím, že nás naše střední škola vzala na výlet do katedrály v Remeshi a dělali jsme tam otisky a říkali jsme si: „Ó, můj bože, ta katedrála.“

Ale jako středoškolák myslíš na to, jestli ji pozveš na ples. Myslíš si, asi se mnou půjde na ples, myslíš na to, víš? Fotbal, ples, baseball, katedrála v Remeshi. Říkáš si, jo, tohle je pěkné, ale ona vypadá fakt dobře, víš. Takhle ti to běží hlavou jako teenagerovi, ale jak stárneš, stáváš se vyzrálejší a začneš ty věci skutečně oceňovat. A teď, když jedu do Evropy, dívám se na krásu Evropy, dívám se na kulturu Evropy, vážím si jí, vážím si té krajiny, vážím si historie, vážím si všeho na tom, ale protože znám historii Evropy, znám i realitu Evropy.

Evropa je nefunkční místo obývané lidmi, kteří se historicky nenávidí, snažili se vytvořit umělou strukturu na konci druhé světové války, ale jak vidíme rozpadá se to přímo před našima očima. Nikdy to doopravdy nefungovalo. Podívej se na Poláky a Němce. Nemají se rádi, a to z oprávněných důvodů. A teď se mluví o překreslení hranic a celém tom, víš, Slezsko by se mohlo vrátit. Kdo ví, kam to povede?

Celý ten konflikt s Ukrajinou je součástí evropské nefunkčnosti. Balkán je stále nefunkční. Dnes máme Kosovo, které není členem NATO, jak se spojuje s Albánií a Chorvatskem, členy NATO, aby vytvořilo vojenskou alianci uvnitř NATO. Proč potřebujete vojenskou alianci uvnitř NATO? Protože Kosovo není členem NATO a Kosovo se cítí ohroženo sousedním Srbskem, které také není členem NATO, ale Srbsko se obrátilo na Maďarsko a Slovensko a řeklo, nechcete se přidat k naší malé vojenské alianci, abychom proti nim bojovali. A teď máte

dvě malé vojenské aliance, které se připravují na střet v srdci Evropy.

Vítej v evropské nefunkčnosti a pokud si myslíš že Francie a Německo spolu nemohou vést válku, pak neznáš historii Francie a Německa dobře. Druhá světová válka byla před 80 lety. To není tak dávno, a hodně se toho stalo a myšlení se mění a pokud si myslíš, že jednoho dne se Němci nepodívají na Alsasko-Lotrinsko a řeknou to patří nám, a Francouzi neřeknou „Ó ne! To nepatří vám! Tak nevíš, o čem mluvíš. A budou Francouzi a Němci zase proti sobě.

Michael McFaul

Chlapi, Evropa je nefunkční. Ta evropská unie je vtip a stejně tak euro jako jednotná měna, protože Evropa ho nemůže udržet. Evropa se zhroutí. A jak se bude hroutit bude čím dál sobečtější. Stane se z ní obrovská černá díra chaosu a anarchie.

A Rusové napsali tento dokument a řekli Američanům: Tohle je nepřítel, chlapi, ne my. Toto je nepřítel. Evropa je nepřítel. Oni jsou ti špatní. Nikdy nebyli ti dobří. Myslím tím, evropská kultura ano, je nádherná. Ale myslíš si, že evropská kultura vznikla, protože Evropané byli kulturní? Ne, vznikla proto, že poráželi lidi dominovali jim, dobývali je a využívali výhod impéria k tomu, aby něco vybudovali. To se neděje ve vakuu.

Italská renesance, stala se především po černé morové ráně, ale stala se také proto, že Itálie měla katolickou církev, která všechny okrádala do posledního haléře. Chodila kolem a okrádala svět.

Francouzské impérium, španělské impérium, britské impérium, všechny tyto věci se staly kvůli impériím, protože vycházely ven, kradly zdroje a přinášely je dovnitř.

Každopádně myslím si, že právě teď se díváme na novou realitu, kde je Evropa fundamentálně zlomená. A Evropa projde jakousi regresí. A Rusové poukazují Americe na to, že je v našem zájmu.

Ani nevím, co se to tam děje. (Scottovi psy zuřivě v pozadí štěkají – poznámka metéra.) Možná je před domem chlapík z Fedexu nebo FBI. Kdybys uslyšel stůj ani hnout, tak mi prostě na pozdrav zamávej. Hej, protože jsem je před pár dny veřejně kritizoval, přišli ke mně domů a hledali všechny moje osobní elektronické zařízení, protože jsem prý byl nějakým způsobem v tajné komunikaci s Rusy ohledně něčeho.

Přišli k tomuhle stolu a ukradli mi počítač, ukradli všechno, ale v mém šuplíku...

Nima: Pamatuju si, že jsme měli mluvit ve stejnou dobu?

Scott: Jo, ale v mém šuplíku jsou všechny tyhle flash disky. Dokonce i tenhle roztomilý, malý, který mám ještě od doby, kdy moje dcery chodily na střední školu.

FBI, chci vám říct, co je na tomhle zařízení. Jsou na něm všechny jejich středoškolské práce. Tak si to přijďte vzít. Možná si to budete chtít přečíst. A tady tohle jsou moje rodinné fotografie. Moje máma mi to poslala. Je na tom celá naše rodinná historie. Možná by vás to mohlo zajímat. Jsou tam i nějaké moje fotky, když mi bylo asi 10 let. To by vám mohlo pomoci ve vašem vyšetřování. A tady jsou dokumenty, které jsem posílal Rusům kvůli vízu. Myslím, že jsou tady. Ale tohle jste tu nechali, chlapi.

Sakra, to je vyšetřování, co jste tu předvedli, když si myslíte, že jsem hrozba pro národní bezpečnost. Přijdete ke mně domů, všechno rozeberete a flash disky necháte. Flash disky jsou to místo, kde by to skutečně mohlo být.

Vy idioti. A nechali jste je tu, protože jste to nebrali vážně. Kdybyste to brali vážně, udělali byste pořádné šetření, ale neudělali jste to. Byli jste tu jen proto, abyste mě naštváli, zastrašili, vystrašili a přiměli mě ustoupit.

Takže jestli tam někde venku jste, kdo ví, možná tentokrát práci dokončíte, ale budete mít skvělou sledovanost, protože uvidíte malou červenou tečku a pak zmizí moje hlava a všichni si řeknou, páni, Scotta Rittera zabili na Nimashow.

To je bomba. Nejlepší sledovanost, jakou jste kdy měli.

Ale psi už jsou zticha, takže si nemyslím, že je to FBI. Leda, že by přešli do utajení a vlezli okny za mnou. Ale každopádně omlouvám se za to.

(Zdroj: <https://www.youtube.com/watch?v=6OBP4WSmz0E>)

Kdo je kdo...

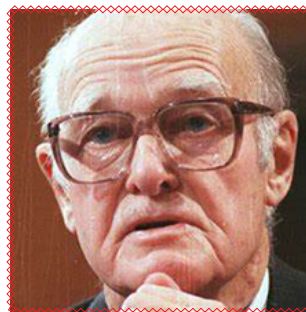
Tammy Bruceová, mluvčí amerického ministerstva zahraničí

Marco Rubio, americký ministr zahraničí

Donald Trump, americký prezident
Stev Witkoff, zvláštní vyslanec amerického prezidenta Donalda Trumpa

James David Vance, americký viceprezident

Keith Kellogg Jr., americký diplomat a generálporučík ve výslužbě

George Kennan

Smlouva ABM - Smlouva o omezení systémů protiraketové obrany (Anti-Ballistic Missile Treaty, někdy označovaná také jen zkratkou ABMT) byla dohoda mezi Spojenými státy a Sovětským svazem o omezeních systémů antibalistických raket použitých proti raketovým nukleárním zbraním.

Michael McFaul, velvyslanec USA v Rusku

George Kennan, americký diplomat, historik, politolog a rusista specializující se na dějiny a politiku Sovětského svazu

Giorgia Meloniová, předsedkyně italské vlády

* * *

Dílčí shrnutí

Tato Speciální vojenská operace (SVO) je pro Rusko existenční! Rusko vždy jasně deklarovalo, že nejenže znovu získá kontrolu nad celým Chersonem, včetně pravého břehu, Záporožím, Doněckem a Luhanskem. Rusko Ukrajinu varovalo! Demilitarizace Ukrajiny je velmi důležitá, nutná! Konflikt zahájila Ukrajina! Amerika tento konflikt prohrála!

Přitom vycvičila ekvivalent jednoho praporu ukrajinských sil podle standardů NATO. Trump se teď snaží distancovat od této neúspěšné politiky, ale nemá

diplomatické schopnosti. Rusko tento konflikt vyhrává a vyhraje!

Představa, že Rusko Spojeným státům v něčem ustoupí, je absurdní. Neustoupí v ničem. Byl to konflikt existenčních rozměrů, který jim vnutila Ukrajina a Západ včetně Spojených států Donalda Trumpa. Jiný možný výsledek tohoto konfliktu než rozhodné vítězství Ruska, neexistuje!

Ukrajina nikdy nebude členem NATO! Převrat v Kyjevě sponzorovaný CIA v roce 2014, který dostal k moci ultranacionalisty, kteří vraždili Rusy a usilovali o kulturní genocidu vůči Rusům, vyvolalo ruské povstání.

Minské dohody. Rusko pouze reaguje na podněty přinesené Západem, které měly za cíl ublížit Rusku a byly součástí celkové politické strategie na jeho oslabení.

Spojené státy usilují o svržení Vladimíra Putina již po celá desetiletí. Rusové řekli, že se nepoddají bez boje.

Co se dnes děje, je reakce na nezodpovědné chování Západu, včetně otázky ruského jaderného arzenálu! Rusko je jedinou zodpovědnou stranou, protože v Rusku se nemluví o pochodování na Evropu, o převzetí Evropy! To je absurd-

Giorgia Meloniová

ní fikce! Evropská fikce! Fantazie NATO! Rusko mluví pouze o obraně Ruska. Prozkoumejte znovu historii!

Navalnyj je zdroj vytvořený, je to ultrapravicový šílenec. Oranžová revoluce byla opět převrtem sponzorovaným CIA a Georgem Sörösem.

Rusko oslaví 80. výročí vítězství nad nacistickým Německem. Budou mít svou oslavu Dne vítězství. To je den, kdy si připomínají 27 milionů mrtvých! Chci to číslo ještě jednou zmínit, aby lidé pochopili rozsah a měřítko, o kterém mluvíme. 27 milionů lidí zemřelo v rámci nejvyšší existenční bitvy mezi ruskou verzí dobra, což je Rusko samo a zlem, kterým bylo nacistické Německo! Rusové chápou existenční povahu tohoto konfliktu, což znamená, že Rusko musí vyhrát.

Není to válka! Kdyby to byla válka, bylo by po všem, válka znamená fyzickou destrukci Ukrajiny. O tu Rusko neusiluje! Není to válka, protože kdyby to byla válka Ukrajina by už neexistovala. To je realita, musíme na to myslet a je to něco, na co Rusové Ukrajince neustále upozorňují!

Zpracoval, upravil, doplnil
Lubomír Hejný, duben 2025

(Další z rozhovorů **Villiamy Scotta Rittera**, známého komentátora, spisovatele a bývalého zpravodajského důstojníka námořní pěchoty Spojených států a zbrojního inspektora OSN.)

Co si myslíš o šancích, že z toho nového, dohody mezi Rusy, Ukrajinci a námi Američany něco vzejde?

Nechci, aby to vypadalo, že něco sabotuji a samozřejmě ani nic sabotovat nemůžu. Jsem jen pozorovatel, ale ty dílky prostě nejsou na místě. Je to jako snažit se složit puzzle, které mají vytvořit nějaký krásný panoramatický obraz, ale Ukrajinci přinesou jednu sadu puzzlí, Rusové přinesou jinou sadu a Spojené státy přinesou zase jinou. A my tam házíme dílky, které k sobě prostě nesedí. Zelenskyj, jako šéf ukrajinské delegace, je zkrátka nepřijatelný, protože je hlavou státu. Nebude se setkávat s Lavrovem, nebude se setkávat s Ušakovem. On trvá na tom, že se setká jedině s Putinem. Putin je prezident Ruska. Nebude tam, není důvod, aby tam byl.

Zaprvé. Rusko neuznává Zelenského jako legitimního představitele státu, který mluví jménem Ukrajiny. Rusko předložilo velmi silný právní argument, že Zelenskyj nemá ani žádnou důvěryhodnost, ani žádnou pravomoc, že dokud

ukrajinský parlament, předseda parlamentu, kterého Rusko označuje za ústavně jedinou relevantní osobu v tuto chvíli, nejmenuje delegaci, tak s kým vlastně mají mluvit?

Zadruhé. Zelenskyj má určité požadavky. On chce třicetidenní příměří jako předběžnou podmínku. Rusové řekli ne! Je potřeba nejdříve řešit kořen problému, žádné příměří nebude, dokud nebude dohoda. A pak jsou tu Spojené státy. No to je kapitola sama o sobě. Ten Je-

Istanbul Dvě

Tak tomu říkáme protože víme, jak dopadl ten První

kyll a Hyde, aspekt americké zahraniční politiky, se tam objeví v plné síle, protože Spojené státy vysílají Steve Witkoffa a Keith Kelloga jako pozorovatele na tohle setkání, o kterém ani nevíme, jestli se vůbec uskuteční. Witkoff je pragmatický, realitou ukotvený člověk. Steve Kellogg je neokonzervativce, velmi proukrajinský, protiruský. Kdo z nich tedy bude mluvit za Spojené státy? A pak je tu Marco Rubio, který přilétá ne nutně kvůli tomuto setkání, ale aby se zúčastnil ministerského jednání NATO, které bylo

narychlo svoláno na období od 14. do 16. května, tedy přesně kolem plánovaného data 15. května. Jaká je role Marca Rubia? Vidím jen spoustu lidí, jak se schází, ale žádný program. Nikdo neřekl tady se sejdem, tohle chceme dosáhnout. I Erdogan, který to celé má dát dohromady, ten to zatím nedotáhl. Ta jiskra prostě ještě nevznikla. To ale neznamená, že nemůže.

Já tomu věřím. Jenom proto, že jsi zmínil Erdogana, dovol mi ukázat citát od Erdogana. Tohle právě řekl. V březnu roku 2022 jsme byli velmi blízko nalezení řešení ukrajinské krize. Naše úsilí však bylo zmařeno kvůli zásahům válečných štváčů. A pak pokračuje, doufáme, že tentokrát ne tato příležitost promarněná, ale víš, co mě zaujalo nejvíc, jsou ta slova zmařeno kvůli zásahům válečných štváčů. Je to to, co se stalo, když Boris Johnson přistál v Kyjevě a v podstatě řekl Zelenskému: „Tuhle dohodu nepodepíšeš.“

Je potřeba chápat, že Boris Johnson byl jen posel, existuje takový ten narativ, že Boris Johnson přiletěl a že za to všechno může on. Ale tenhle narativ byl vyvrácen Viktorií Nulandovou, která tehdy byla vysokou představitelkou ministerstva zahraničí USA a měla na starosti Ukrajinu. A ona řekla: „Podívejte, Spojen-

né státy si přečetly istanbulske komuniké a řekli jsme, že je to nepřijatelné.“ A my jsme vyslali Borise Johnsona. Spojené státy za to nesou vinu. My jsme ten hlavní válečný štváč.

Donald Trump je válečný štváč.

Tohle je absurdní. Rusové tohle prohlédli a Ukrajina zná pravdu. Ale Donald Trump se snaží vytvořit fikci, že on se teď snaží vyřešit válku Joe Bidena. Tohle je Trumpova válka. Donald Trump byl tím prezidentem, který poslal na Ukrajinu útočné zbraně. Donald Trump byl prezidentem, který postavil 20 základen CIA na ukrajinském území. A to výhradně za účelem podkopání Ruska, rozložení Ruska, vedení nekonvenční války proti Rusku. Ve skutečnosti byla jedna z těchto základen, která se podílela na partyzánské a nekonvenční válce tak provokativní, že ji Bidenova administrativa musela omezit, protože to označila za válečný akt. Donald Trump byl ve válce s Ruskem. Donald Trump byl ten, kdo usiloval o strategickou porážku Ruska, přičemž využíval Ukrajinu jako zástupného bojovníka. Můžeme pokračovat dál a dál. Donald Trump byl ten, kdo nedovolil dokončení dohod z Minsku. Donald Trump byl ten, kdo postavil výcvikové základny USA v západní Ukrajině, kde každých 55 dnů vycvičili jeden prapor ukrajinských vojáků, jejichž jediným cílem bylo jít na východ a zabít Rusy! To je Donald Trump. Tohle je jeho válka. On je tím válečným štváčem.

Ale přitom, ironicky, nemá přece jen aspoň něco, co předchází prezidentů neměli. A mluvím od Obamy přes Bidena, přes minulého Trumpa až doted. A tím myslím určité zastoupení lidí ve své administrativě, kteří jsou proti nekonzerativcům. Mluvím o J. D. Vancovi, mluvím o RFK, mluvím o Tulsu Gabbardové a dalších, kteří alespoň možná budou mít jiný názor než ten stejný brak, který nám byl podáván v minulosti. Dáváš mu za to kredit?

Dávám mu kredit za to, že umožnil dialog mezi Ruskem a Spojenými státy. A dávám mu kredit za to, že postavil tým, který má alespoň některé součásti stroje schopného jednat s Ruskem zodpovědně a s respektem. Ale ten stejný stroj zahrnuje Marco Rubia, který nenávidí Rusko. Ten stejný stroj zahrnuje Scotta Bessenta, který o Rusku nic neví, ale nenávidí ho. Ten stejný stroj zahrnuje Keitha Kelloga, který nenávidí Rusko. Takže víš, to dobré v rámci Trumpovy administrativy je vyváženo tím špatným a na konci zůstává Donald Trump. A to je nakonec ta klíčová otázka. Co vlastně Donald Trump chce? A nechci být příliš tvrdý vůči americkému prezidentovi. Dal jsem mu 100 dnů na to, aby se osvědčil. Selhal. Řeknu tohle. O Rusku je nevědomý, jak jen den může být dlouhý. Lže o všem. Je to narcista, který se rád prezentuje a staví do role ře-

šitele problémů, přičemž právě jeho nevědomost vede k těm problémům, které se údajně snaží řešit. Donald Trump by udělal líp, kdyby zmlkl, sedl si a nechal někoho jiného jednat s Rusy s jasnými instrukcemi, co Donald Trump vlastně chce dosáhnout. Zeptej se sám sebe. Odstoupil Donald Trump od americké politiky usilující o strategickou porážku Ruska? Neodstoupil! Donald Trump dál dodává zbraně Ukrajině. Donald Trump dál mluví o sankcích proti Rusku. Tohle je muž, který pokračuje a rozšiřuje právě ty politiky, kteří původně vedli ke konfliktu na Ukrajině. Takže v tomto momentu je Donald Trump problém neřešení.

Tak někteří říkají tohle. Říkají, že ve skutečnosti to, co Donald Trump dělá je, že nechává projít zbraně, které schválila Bidenova administrativa, aby se to dokončilo. A až budou tyhle hádám várky zbraní vyčerpané, tak už prý žádné další nepovolí. Věříš tomu?

Já ti něco řeknu. Kdyby Donald Trump někdy přijel do Ruska a já byl Vladimir Putin, svolal bych manželky, dcery, sestry, syny, bratry, každého Rusa, který umřel kvůli téhle poslední várce zbraní. Donald Trump je pokrytec, jestli tohle dělá, protože tohle je muž, který říká, nechci, aby lidé umírali. Tisíce umírají. Musíme zabít to zabíjení. Tak proč potom podporuješ to zabíjení? Jedna věc je, když Ukrajinci bojují proti Rusům. Jako americký prezident můžeš říct, já za to nenesu odpovědnost. Ale když poskytuješ Ukrajině nástroje, díky kterým mohou Rusy zabíjet, tak si stoupni před příbuzné těch, co zemřeli kvůli americkým zbraním a řekni jim: „Já jsem jen dělal, co?“ Je to pokrytec. Tohle je problém s Donaldem Trumpem. V jeho logice a politice není žádná konzistence.

Nech mě odpovědět za Donalda Trumpa vlastními slovy Donalda Trumpa. Tady to máme. Tohle zveřejnil během posledních 24 až 48 hodin. Píše a ukážeme to i na obrazovce, abys to viděl. Prezident Putin z Ruska nechce příměří s Ukrajinou, ale místo toho chce ve čtvrtek v Turecku, jak o tom mluvíme, jednat o možném ukončení krveprolití. Ukrajina by s tím měla okamžitě souhlasit. Píše, Ukrajina by s tím měla okamžitě souhlasit. Přinejmenším tak bude moci zjistit, jestli je dohoda možná nebo ne. A pokud ne, evropští lídři a Spojené státy budou vědět, jak na tom všechno je a budou moci podle toho jednat. Donald Trump píše: „Začínám pochybovat, že Ukrajina uzavře s Putinem dohodu, protože je příliš zaneprázdněný oslavami vítězství ve druhé světové válce, které by nebylo možné vyhrát ani zdaleka, bez Spojených států amerických.“ A pak to zakončuje vše velkými písmeny. Mít schůzku hned. Co si o tom myslíš?

Tohle není vážný člověk. Tohle je dítě, dospělé dítě. Tohle je nevědomý hlupák.

Tohle je šašek. Uráží každého. Zaprvé, Donald Trump ví, říkám, že ví. Měl by vědět. Měl být informován o evropském postoji. Evropa nechce mír. Máme evropské lídry jako je Kalasová a další, kteří mluví o rozbití Ruska na jednotlivé části, o oslabení Ruska. To je jejich cíl, to je jejich záměr.

A přesto Donald Trump nějakým způsobem povyšuje tyto lidi na úroveň seriózních diplomatů, kteří údajně mají seriózní postoj a usilují o mír. Oni nechtějí mír. Oni chtějí válku s Ruskem. Jejich cílem je použít Ukrajinu jako zástupce k tomu, aby zničili Rusko! A to byla celou dobu i americká politika. A teď Donald Trump tvrdí, že z toho chce ustoupit. Tak z toho ustup. Řekni Evropanům, ne, nemůžete pokračovat v tomhle odporném kurzu politiky. A Donald Trump, budu respektovat tvůj pořad, Larry. Chtěl jsem jít styl Marine Corps, ale neudělám to. Jdi do háje. Nauč se vlastní historii. Dobře. Ve chvíli, kdy jsme překročili kanál při vylodění v den D a nikdy nezpochybním hrdinství těch Američanů, Britů, Francouzů, Kanadčanů, kteří překročili lamanšský průliv, vylodili se na plážích Normandie s velkým nasazením a spustili kampaň, která vedla k osvobození Francie a vítězství spojenců nad nacistickým Německem.

Ale, Rusové už tehdy Němce porazili. Moskva, hrdinská obrana v roce 1941, Stalingrad 1942, 1943, Kursk 1943 a začátkem 1944 karpatská operace, která donutila Němce stáhnout, 6 až 7 divizí z Normandie, z Francie. Divize, které, kdyby tam byly Dwight D. Eisenhower, by musel číst ten svůj dopis, že jsme to totálně projeli a ustupujeme. Ale my jsme tam mohli zůstat, protože Němci odklonili své nejlepší síly do Ruska, kde je Rudá armáda zmasakrovala. A pak už nemohli poslat posily kvůli operaci Bagration, zničení skupiny armád Střed.

28 německých divizí zničili Rusové, čímž zabránili tomu, aby byly převezeny jinam. Tohle je důvod, proč jsme vyhráli, ty nevědomý, protože jsme obličejový šašku. Už mám toho chlapa dost. Znechucuje mě, protože mě jako Američana zahanbuje. Měj úctu ke své historii, Donalde Trumpe, a měj úctu k realitě. Nezlehčuj oběť nikoho, kdo položil život při porážce nacistického Německa. Měl by stát bok po boku s Vladimírem Putinem na Rudém náměstí a vzdávat čest všem, především těm 27 milionům sovětských občanů, kteří v tom konfliktu zahynuli, z toho téměř 9 milionům vojáků, kteří padli na bitevním poli. 9 miliónů! Oni rozdrtili nacistický válečný stroj. To řekl Winston Churchill. Donald Trump je ostuda. Omlouvám se.

Víš je to vtipné. Kritizuješ Trumpa za některé z těchto věcí, ale není to jen Trump. Dám ti opravdu tvrdý, šokující a skoro smutný příklad toho, o čem mlu-

viš. Viš, to byla vlastně ruská armáda, která osvobodila Osvětim a nedávno tam měli vzpomínkové akce v Osvětimi. A víš co? Oni ani nepozvali Rusy, ani je nezmínili. Není to úplně šílené?

Ale tohle je typické pro Evropu. Tohle jsou Poláci, kteří se snaží přepsat historii. Tohle jsou Němci. Němci. Němci by měli prosit Rusy, aby se zúčastnili. Němci by měli klečct, klaněť se před Rusy a říkat: „Odpusťte nám za to, co jsme udělali. Nikdy se k vám neotočíme zády.“ Ale místo toho Němci ožívují přesně ty politiky, kterérazilo nacistické Německo. Posílají německé zbraně na Ukrajinu, aby zabíjeli ruské vojáky na ukrajinské půdě. Útočí na kurskou oblast s německou výzbrojí. Tohle jsem měl na mysli, když jsem řekl, že Evropa je ostuda, ohavnost, kterou by Spojené státy měly napravit. My jsme lidí Západu. My určujeme směr. A co si má Evropa myslet, když jste takovéto stupidní věci, které zveřejní prezident Spojených států? Vždyť se podle toho řídí. Řeknou si, když to říká prezident, tak my se můžeme chovat stejně. Budte lidrem, pane Trumpe.

Vysvětlil bys našim divákům, proč by to bylo špatně? Nebo možná přímočařeji řečeno, proč Vladimir Putin říká, sakra, ne, na třicetidenní příměří? Proč?

Protože Rusko právě nakopává Ukrajině, NATO, Evropě a Spojeným státům zadek. Rusko se rozhodlo, když svět odmítl ruský mírový plán. Když Rusko zahájilo speciální vojenskou operaci, hlavním cílem bylo dostat Ukrajinu k jednacímu stolu. Do 6 dnů od zahájení tohoto konfliktu, byla Ukrajina u jednacího stolu a šla do Minsku v Bělorusku. Pak se to přesunulo do Turecka. Skončilo to v Istanbulu, kde už byl připravený mírový plán. Připravený k podpisu. Erdogan to naznačil. Všechny strany to parafovaly. Západ to odmítl. V tu chvíli se Rusko přesunulo do fáze osvobozovací kampaně v Donbasu. Západ nalil 48 miliard dolarů, přestavěl ukrajinskou armádu, spustil proti ofenzivu a v tu chvíli přešlo Rusko do režimu potřebování války. Zmobilizovali 300 tisíc mužů, vybudovali serebrianskou linii, začali ničit ukrajinskou protivzdušnou obranu a pak začal proces mlýnku na maso. Ten měl rozemlít Ukrajince, rozemlít NATO, Evropu i Spojené státy. Rusko toho dosáhlo za vysokou cenu, ale dnes má Rusko všechny strategické výhody. Mají algoritmus vítězství. Vladimir Putin dnes řekl, že Ukrajinci musí běhat po zemi a unášet 30 000 lidí měsíčně, aby je nahnali na bojiště. Téměř každý z nich zemře. Řekl, že 50 až 60 000 Rusů se každý měsíc dobrovolně hlásí do ruské armády. Dobrovolně. Rusku nechybí lidé. Rusko tuto válku vyhrává. Poslední věc, kterou by Rusko udělalo, poslední věc, kterou by jakýkoli ruský velitel udělal, je dát všem třicetidenní pauzu na přeskupení, přezbrojení, přezásobením a nový začátek.

Tím by ztratili všechny své strategické výhody. Ukrajinci jsou teď na ústupu. Jsou zatlačováni zpět, nemohou se přeskupit, nemohou se posílit, nemohou nic. NATO jen dohání ztráty. Spojené státy jen dohánějí a nemůžeme je dohnat, dokud Rusko udržuje přítomnost. V okamžiku, kdyby došlo k třicetidennímu příměří, všechny ty výhody, které byly získány za cenu desítek tisíc ruských životů, jsou pryč. Žádný vůdce by na to nikdy nepřistoupil, a navíc nic by to nevyřešilo. Zastavení bojů neznamená, že si Ukrajina najednou uvědomí. Musíme spolupracovat, aby se tohle už nikdy nestalo. Zaručuje to jen jedno, že válka začne znovu. Rusko chce řešení kořenových příčin problému. Potřebují, aby Ukrajina přijala určitá fakta. Nikdy nebude členem NATO. Nikdy nebude smět mít armádu schopnou vést ofenzivní vojenskou operaci proti Rusku. Ruské území je ruské navždy a tím nemyslí jen Krym, ale také Cherson, Záporoží, Doněck a Luhansk. To jsou ruská území v celém rozsahu a Ukrajina to musí uznat. Pokud to Ukrajina nedokáže uznat, pak nemá smysl válku zastavovat. Protože pokud Ukrajina žije v pohádce, kde si myslí, že zatlačí Rusko zpět na hranice z roku 1991, což znamená, že všechna nová území a Krym budou patřit Ukrajině, pak tahle válka nikdy neskončí. A pokud si Západ stále myslí, že může Ukrajinu znovu vyzbrojovat a posílat ji zbraně, aby obnovil armádu, což byl celý jejich minský model, Minsk měl ukončit boje. Místo toho Západ řekl: „Ne, použijeme to jako kamufláž.“ Lhali jsme Rusům, abychom mohli přestavět ukrajinskou armádu. „Obelsti mě jednou, ostuda pro mě. Obelstil mě podruhé. Už se nenechám obelstít, abych citoval George Walker Bushe.“ Rusové tohle už nedovolí. Vladimir Putin tohle nedovolí.

Vyhrává tuhle válku za strašlivou cenu. Nelze to říct jinak, ale ta cena je ještě vyšší pro Ukrajinu, pro Západ, pro Spojené státy, finančně, diplomaticky.

Proč by tedy Rusko, když teď dosáhlo všech těchto pozic a blíží se k finálnímu vítězství, mělo to všechno zahodit kvůli třicetidennímu příměří, které nic nevyřeší.

Dovol mi dát na něco, co si právě řekl, interpunkci, lidskou, osobní tečku. Máš pravdu. Všichni jsme viděli ta videa lidí na ulicích Kyjeva a jiných částech Ukrajiny, jak jsou doslova taháni z aut, taháni z ulic a odváděni na frontu. Je to prostě ošklivé na pohled. Mezitím, když jsem byl na vítězné přehlídce, byl jsem svědkem něčeho zajímavého. Přivezli zpět brigádu z fronty z Ukrajiny, aby pochodovala během vítězné přehlídky. Všichni měli zelené uniformy a všechny ostatní jednotky, které pochodovaly před nimi, dostaly samozřejmě zdvořilý potlesk a pozdrav. Ale člověče, celá oblast vybuchla nadšením, když si všichni uvědomili, že tohle jsou chlapi, kteří

právě přišli z Ukrajiny a pochodují před nimi. Viděl jsi Putina, asi po mé pravici, jak vstávají a spolu s nimi i ostatní lídři a celý dav. Ale pak se stalo něco ještě zajímavějšího. Druhý den jsem odjížděl z hotelu a šel jsem dolů na nádraží, které bylo jen pár bloků daleko. A ti samí vojáci teď znovu nastupovali do vlaku a vraceli se zpátky do bojů. A lidé z Moskvy stáli podél ulic, měli květiny, salutovali jim, podávali jim ruce a já si pomyslel: „Sakra, ten kontrast mezi videy, která vidím z Ukrajiny a tímhle, to je opravdu ostrý rozdíl, který člověk musí vidět na vlastní oči, aby ho pochopil. Ale děje se to. Myslím tím, to je ten rozdíl mezi tím, co se děje v Rusku, pokud jde o to, jak lidé tady vnímají válku. A bohužel je mi líto lidí na Ukrajině kvůli tomu, čím si procházejí.“

Jako člověk cítím lítost ke všem lidem, kteří trpí. Ale když přijmeš ideologii Stepana Bandery, když přijmeš filozofii, která považuje Rusy za podlidi, která poníží ruský jazyk, kulturu, náboženství, tak v podstatě sklízíš, co jsi zasal. Dostáváš odměnu, kterou sis sám vybral. U nás na Západě někteří lidé říkali, že se pokusíme proměnit konflikt na Ukrajině v ruský Vietnam. Já jsem dost starý na to, abych si pamatoval válku ve Vietnamu. Můj otec v ní bojoval, moji strýcové v ní bojovali, spousta přátel a příbuzných bojovala v té válce. A můžu ti říct, tohle. V roce 1970 jsi nikdy neviděl Američany, jak se scházejí na letištích, nádražích nebo v přístavech, aby jásali nad americkými vojáky, kteří odcházejí do Vietnamu. Američtí vojáci, kteří se vraceli z Vietnamu, byli na letištích vítáni plivanci bez lásky. Žil jsem tehdy na Havaji a pamatuju si, jak jsme jeli na základnu. Můj otec byl důstojník letectva a žili jsme mimo základnu v civilu. Když jsme vyjížděli na základnu, stáli tam stovky protiválečných demonstrantů a jen abys mohl projet, musel si čelit sprše urážek a věcí házených na auto. Tohle bylo v Americe, na Havaji. Tohle byla nálada v národě. Srovnej si to s Ruskem, které je teď v třetí rok tohoto konfliktu. Je to velmi těžký konflikt. A podívej se, jak reagují ruští lidé. Ti **hrdinové speciální vojenské operace** se vracejí zpátky na frontu, kde spousta z nich zemře a někteří z nich velmi pravděpodobně zemřou od zbraní, které dnes Donald Trump dodává Ukrajině. A ti, kteří nezemřou, budou z velké části fyzicky zranění, zmrzačení a mnozí z nich i psychicky. Nechoď do války a nečekej, že se vrátíš beze změny. Nedávno jsem se díval na jeden velmi zajímavý film ze sovětských časů. Myslím, že to byl otec a syn nebo něco takového. Ale bylo to o ruském muži, který šel do války, byl zajat, stal se válečným zajatcem, vrátil se, znovu bojoval a po válce ztratil všechno. Ztratil rodinu ztratil domov, všechno a byl psychicky zlomený. To je to, co s tebou válka udělá i když tu válku vyhraješ. Budou

stovky tisíc ruských mužů a žen, kteří budou potřebovat pomoc milujícího národa. My jsme to svým veteránům z Vietnamu nedali. Vrátili se domů zlomeni a my jsme se ani nepokusili je opravit. Snažili jsme se je ignorovat. Rusové tu pro své hrdiny budou, ruský národ tu bude pro své zraněné vojáky, ruský národ nikdy nezapomene na tu oběť, která byla přinesena. A to je myslím něco, čeho jsme se dotkli i předtím, než jsme šli do vysílání. Řekl jsem ruský národ miluje svou zemi a přál bych si, aby Američané milovali Ameriku tak, jako Rusové milují Rusko.

Než tě pustím, chci se vrátit k některé z tvé tvrdé kritiky prezidenta Trumpa. A důvod, proč se na to ptám je ten, že jsem s tebou mluvil v minulosti a tehdy si ho nekritizoval. Ve skutečnosti si myslím, že si obecně podporoval ten pohled, který tehdy zastával, když jsme spolu mluvili, například během Bidenovy administrativy. Takže věříš, že tenhle tvůj současný postoj, kdysi tak zklamaný z jeho dosavadního výkonu, sdílí možná i jiní Američané, možná i konzervativci nebo republikáni kvůli tomu, jak zatím geopoliticky zvládá tuhle situaci a další.

Nemůžu mluvit za ostatní lidi. Podívej, já nikdy nebyl fanouškem Donalda Trumpa. Ve skutečnosti, když v roce 2015, sjel po tom eskalátoru, přišel mi jako vtip, ale ten vtip neustále vymazával tabuli, když se podíváš na republikány, které proti němu postavili, porazil 17 lidí v primárkách a pak vyhrál volby.

Takže nemůžeš říct, že je to vtip. Během svých prvních čtyř let přiznal, že nebyl připraven být prezidentem. Řekl, že měl špatný tým a že ho zradili. Dobře, tak těch prvních čtyř let se vzdám, ale teď přicházíš se čtyřmi lety zkušeností, čtyřmi lety pozorování Bidenovy administrativy, čtyřmi lety na přeskupení s vědomím, co s tebou systém udělal. Měl bys být velmi dobře připravený, měl bys mít plán, měl by sis vybrat správné lidi a měl bys ten plán bezchybně provést, protože už nejsou žádné výmluvy, už si to dělal. A pak to, co dostaneme. Tohle je zklamání v extrémní míře a musíš si položit otázku, proč? Skutečně neexistují žádné velké překážky pro toho muže kromě něj samotného. Největší překážkou pro to, aby Donald Trump uspěl jako prezident Spojených států, je Donald Trump. Bylo by to tak jednoduché udělat rozhodnutí a říct lidem, ať tu politiku vůči Rusku provedou. Jen do toho.

Anebo je to, Scotte, ten stejný tlak, který jsme viděli už dřív u každého zapsaného prezidenta, kterého jsme měli před Donaldem Trumpem? Ta síla peněz a vliv neokonzervativních válečných zbrojařských šmejdu, kteří nasákli náš systém a dělají to teď úplně stejně, jako to dělali s Bidenem, úplně stejně, jako to dělali s Obamou a úplně stejně, jako to dělali s Bushem, což ty moc dobře víš, protože jsi byl součástí toho svinstva.

Podívej, všichni ti prezidenti, které jsi jmenoval, čelili během svých prvních

čtyř let tomuhle stroji a všichni ti prezidenti se snažili dostat do druhého funkčního období, takže museli prodat duši tomu stroji, aby byli znovu zvoleni. Donald Trump znovu zvolen nebude. Tohle je ono. Čtyři roky. Nemá žádnou výmluvu. Mohl by ten stroj rozbít. Měl by ten stroj rozbít. Sliboval, že ten stroj rozbije. Ten stroj není zas tak mocný. Kolik má ten stroj divizí?

Ani jednu. Donald Trump má sílu. Má moc vlády Spojených států za sebou. Vše, co musí udělat, je být rozhodný. Ale myslím, že to, co o něm zjišťujeme je, že umí dobře mluvit, ale je to zbabělec. Nakonec, když přijde čas učinit rozhodný krok, je zbabělec. Neudělá ten rozhodný krok. Bojí se selhání. Je takový narcis, že všechno, čeho se dotkne, musí proměnit ve zlato. Ale dovol mi připomenout Donaldu Trumpovi, že Midasův dotek nebyl požehnáním. Bylo to prokletí, protože všechno, čeho se král Midas dotkl, zemřelo, a právě teď všechno, čeho se Donald Trump dotýká, umírá. Jsem zklamaný. Dal jsem mu šanci. Dal jsem mu férovou šanci. Vím to. Seděl jsem tam a když řekl, že něco udělá, vzal jsem ho za slovo. Řekl jsem si, tenhle člověk říká, že to udělá. Rád bych mu dal příležitost, aby to skutečně udělal. No, a měl sto dnů bez jakéhokoli skutečného odporu, kromě sebe samotného.

Zpracoval Lubomír Hejný

(<https://www.youtube.com/watch?v=d-ApuJxlcl&list=WL&index=1>)

Toto si rozesílá 3 000 000 důchodců!

Pokud budeme každý volit **jednu ze 3 stran** podle toho, která se nám nejvíce zamlouvá a to je: **1 – ANO 2 – SPD 3 – STAČILO!**

- tak komplet odstavíme ODS, TOP 09, STAN a Piráty!!!!!!!!!!!!

A minimálně 2 z těchto stran pošleme do pekel a ty další 2 strany nepřevezou přes 10 a budou se třepat a stiskat palce, aby nedopadli jako TOP 09 a STAN.

A budou z toho tak vydření, že s nimi vyběhli důchodci, že jim každé oko poleze na jinou stranu a dostanou z toho takový průjem, že ho nezastaví ani vlak živočišného uhlí!!!!!!!!!!!!

TAK DO TOHO DŮCHODCI!!!!!!!!!!!!

A proto důchodci vzhůru k volbám a vykopejme tuto verbež 😊!!!!!!!!!!!! Než vám volební právo SEBERE p. ADAMOVÁ - PEKAROVÁ z TOP 09, jak už několikrát avizovala!!!!!!!!!!!!

DO VOLEB DŮCHODCI!!!!!!!!!!!! Toto si mezi sebou rozesílá 3 000 000 důchodců!!!

Návod, jak se zbavit parazitů a rozkrádačů tohoto státu.

A proto důchodci vzhůru k volbám!!!